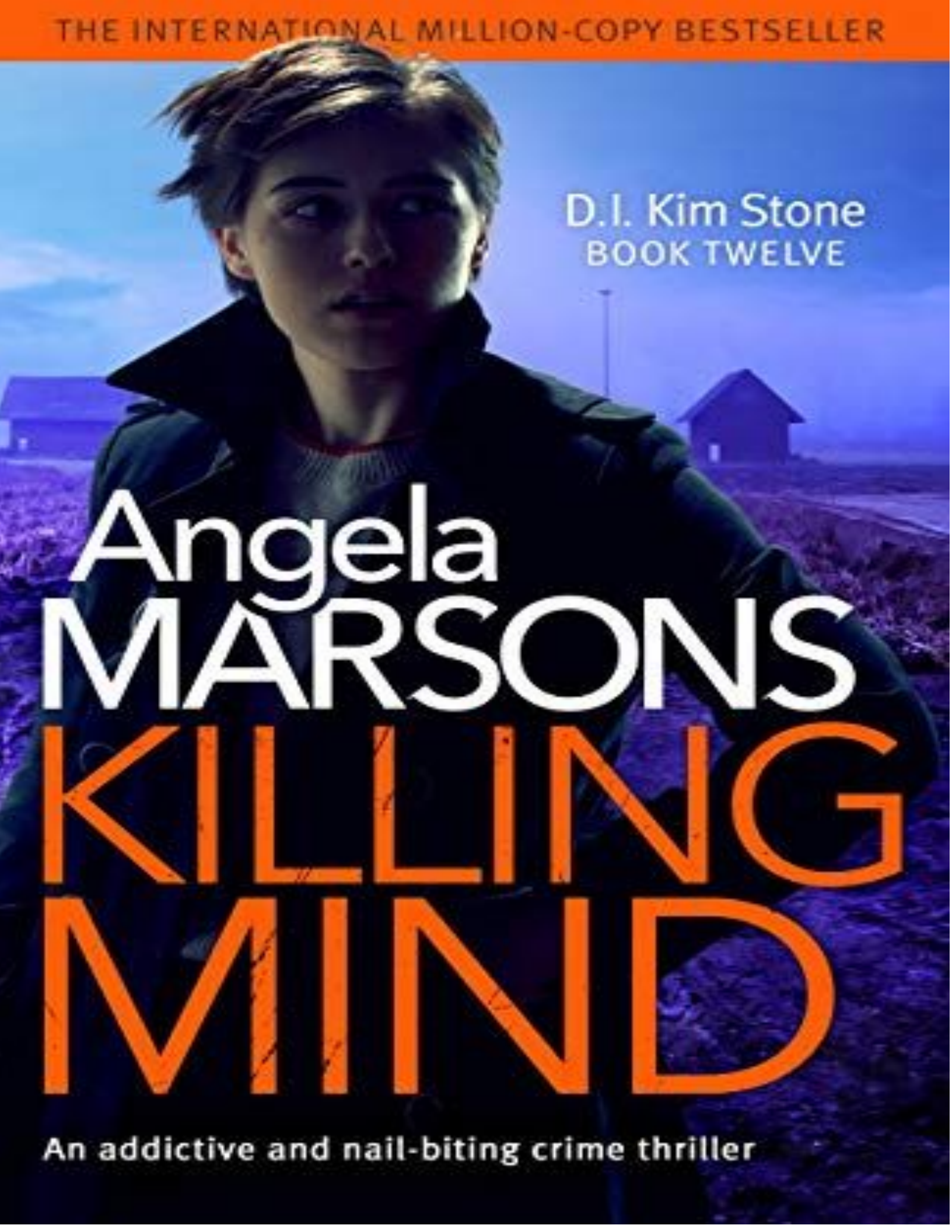

THE INTERNATIONAL MILLION-COPY BESTSELLER
D.I. Kim Stone
BOOK TWELVE
Angela
MARSONS
KILLING
MIND
An addictive and nail-biting crime thriller

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Diğer Kitaplar DEAR MOTHER (İngiltere ve ABD'de mevcuttur) THE FORGOTTEN WOMAN (İngiltere ve ABD'de mevcuttur)

Önsöz

Korkuyu hissetmeyeceğim. Korkuyu hissetmeyeceğim.

Kelimeleri zihnimde kendime tekrar tekrar söylüyorum. Ağzımı sımsıkı saran kumaş, yüksek sesle söylememi engelliyor.

Ellerim ve ayaklarım uyuşmuş durumda, ya soğuktan ya da beni sandalyeye sıkıca bağlayan bağlardan kaynaklanıyor, hangisi olduğundan emin değilim.

Cildimdeki tüyler diken diken oluyor ve nefesim kesiliyor. Beynimde dolaşan korkuya karşı bu fiziksel tepkileri nasıl kontrol edeceğimi biliyorum. Bana öğretildi.

Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyorum. Etrafımdaki yoğun sessizlik hiçbir ipucu vermiyor. Sanki zaman durmuş gibi hissediyorum. Bir şekilde durdurmuşlar.

Duyularım susturuldu; koku yok, ses yok, dokunmak için uzanabileceğim hiçbir şey yok. Göz bağı, kumaşın karanlığının ötesini görmemi engelliyor.

Sadece tek bir ses var ve şimdiden onu aynı anda hem hoş karşılıyor hem de korkuyorum.

Kapıyı açtıklarında etrafımda yankılanan metalik gümbürtü beni burada ölüme terk etmediklerini garanti ediyor. Henüz bırakmadılar.

Ama sonra her şeyin yeniden başlayacağını biliyorum: sorular, suçlamalar, yalanlar.

Sesleri bana saldıracak. Sözleri küçük böcekler gibi kulaklarıma sokulacak. Sürünüp beynime girmeleri için orada bırakılacaklar. Bana bunu yapacakları söylenmişti.

Benim kalbime ulaşmaya çalışıyorlar.

Ne istediklerini biliyorum ama bunu onlara veremiyorum ve korkum da burada yatıyor.

Söylememi istedikleri şeyi söylemeyi reddettiğimde ne yapacaklar?

Bir

Kim, Russells Hall Hastanesi'ndeki trafik adasından geçip Dudley'e doğru ilerlerken sürücü koltuğundaki meslektaşından yayılan gerginliği hissedebiliyordu.

Ruh halinin nedeni hedefledikleri yerle ilişkilendirilemezdi.

Keats onlara acele etmemelerini söylemişti. Bunun apaçık bir intihar olduğunu ve sadece onların onayına ihtiyacı olduğunu söylemişti.

"Daha sonra güzel bir şeyler yapacak mısın?" diye sordu.

Öğleden sonrayı yıllık izin olarak talep etmişti ve çenesinin sert çizgisine bakılırsa eğlenceli bir şey yapmak için değildi.

"Hayır," diye cevap verdi, ona bakmadan.

"Tanrım, Bryant, şu çatık kaşlarını ters çevir."

Böyle bir ifadenin kendisinden gelmesindeki ironiye karşılık vermesini bekledi. Onu.

Ana yoldan sapıp arabayı kenara çekerken hiçbir tepki gelmedi.

Keats'in minibüsünün arkasında kısa.

Arabadan inerken onun somurtkanlığı karşısında başını salladı.

Gruplar, ekip arabası ile ambulans arasında uzanan bant çizgisinde toplanıyor, karınları 'ilk ben geldim' dercesine banda değiyor, bir müzik konserindeymiş gibi alanı sahipleniyor ve kaçırmaktan korkuyorlardı.

Kim öne doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Bryant onu takip etti ve onun adına tek bir özür bile dilemedi.

Vay canına, meşgul olmalı, diye düşündü. Woody'ye belli etmese iyi olurdu. İstasyondan çıkmasına izin verilmesinin tek nedeni, yanında terbiyesinden sorumlu bir yetişkinin bulunmasıydı.

"Geliyorum," diye seslendi, sanki bir Boxing Day indirimi için kuyruğa girmiş gibi yerlerini koruyan son çifte.

Kimliğini gösterdi ve bandın altına saklandı. Bir polis memuru birinci kattaki daireye çıkan merdivenleri işaret etti. Bir diğeri onu soldaki ilk kapıya yönlendirdi.

Keats, Bryant'ın her zamanki selamını bekledi, çünkü normalde bir ya da iki dakika boyunca yüzünün önünde onunla dalga geçerlerdi.

Patoloğun etrafına bakmaya çalışan meslektaşından yanıt gelmedi.

Keats ona baktı. Omuz silkti ve Keats'in huysuz ruh hali hakkında bir fikir sahibi oldu.

Keats kenara çekilerek kırmızıya boyanmış bir oda gösterdi.

Keskin koku alma duyusu kanın metalik kokusunu çoktan algılamıştı. Hastalıklı kokunun etrafına yayıldığını, kıyafetlerine yapıştığını, saçlarına yapıştığını hissedebiliyordu. Bütün gün onunla kalacaktı. Ama koku onu miktar için hazırlamamıştı.

"Aman Tanrım..." Kim eşikten bir adım atarak mırıldandı.

Kan duvarlara, tavana ve zemine sıçramıştı.

Yatağa en yakın olan pencere, üzerinde boğazında üç inçlik bir kesik olan genç bir kadının yattığı pencereydi.

Eli gövdesinin sağ tarafında yatıyordu; bir bıçak gevşek bir şekilde avucunun içindeydi. Odaya yayılan kanla birlikte, yaradan göğüs kemiğine ve oradan da uzun sarı saçlarına doğru bir çizgi uzanıyordu. Soğuk, boş mavi gözler, kansız tenine rağmen çizgisiz ve güzel olan bir yüzden tavana bakıyordu.

"Şahdamarı mı?" Kim bakışlarını bir dakikalığına kaldırarak sordu.

Keats başını salladı. "Açıkça nerede olduğunu biliyordu ve kendi hayatına son vermek istiyordu."

Kim onun gerekçesini anlayabiliyordu. Bu birlikte katıldıkları ilk intihar değildi ama kişinin kendi boğazını kestiğini gördüğü ilk intihardı. Daha yaygın yöntemler arasında aşırı doz, asılma ve bileklerin kesilmesi vardı. Bunlardan bazıları yardım çığlıklarıydı, diğerleri ise kesin bir hayatı sona erdirme girişimleri. Ama bunun kadar kesin olanını hiç görmemişti. Eğer Şah damarlarının nerede olduğunu biliyorsanız ve bunlardan birine bıçak saplamaya karar verdiyseniz, kimsenin gelip sizi tam zamanında kurtarmasını beklemiyordunuz.

"Ne kadar sürecek?" Kim sordu. "Onun zamanını tahmin ediyorum..."

"Yani ölmesi ne kadar sürerdi?" Kim yatağın etrafında dolaşarak sordu.

Oda seyrek bir şekilde döşenmişti; çift kişilik yatağın solunda sadece bir komodin ve lamba bulunuyordu; yatağın üzerinde ise beyaz pamuklu bir yorgan vardı ve yorganın altında papatyalar vardı. Pencere pervazında bir Jo Malone
mum hala selofan ile sarılmış.

"Birkaç dakika," dedi Keats. "İlk fışkırmadan sonra vücudun kan kaybetmesi kısa bir süre alır. Kendini kaybetmiş olmalı kalbi durmadan önce baygınlık geçirdi." Kim başını sallayarak yatağın ayak ucuna geri döndü.

O birkaç dakika boyunca ne düşünüyordun? Kim, kızın çizgisiz yüzündeki huzurlu ifadeye bakarak merak etti. Korkmuş muydun? Rahatladın mı? Kararından memnun muydun?

Kim bu cevapları asla alamayacağını biliyordu.

Bryant arkasından, "Zorla giriş ya da boğuşma izi yok," dedi. Onun kontrol etmek için odadan çıktığının farkında değildi.

"Alarmı kim çaldı?" Kim çıplak ayakları, pamuklu pantolonu, tişörtünden sağ elindeki kan lekesine kadar cesede son bir kez bakarak sordu.

"Alt kattaki kadın sabah 8'de işe gitmeden önce köpeğini bahçeye çıkarmış. Yukarı bakınca camdaki kanı görmüş. Kapıyı çalmış ve polisi aramış. Polis geldiğinde ev sahibi buradaymış ve onları içeri almış," diye cevap verdi Keats.

"Kapı kilitli miydi?" diye doğruladı.

"Ev sahibi öyle söyledi ve dün gece dokuz ile on bir arasında bir yerde öldüğünü tahmin ediyorum."

Kim hafifçe başını sallayarak bilgiyi onayladı.

"Buna intihar demeye hazır mısınız, Müfettiş?" Keats bunu kaydetmeden önce hemfikir olmaları gerektiğini bilerek sordu. Keats'in, adli tabibin bir intihar vakası için şart koştuğu gibi, laboratuarda tam bir otopsi yapması gerekecekti ama onun adına ipucu aramayacaktı. Kurbanla olan ilişkisi burada sona erecekti.

"Adı ne?"

"Samantha Brown," diye cevap verdi Bryant kapıdan. "Yirmi bir yaşında."

Kim zihninde bir kontrol listesi oluşturdu.

Boğuşma izi yok. Zorla giriş yok. Kapı kilitli. Yöntem gözlemciler için açık ve ulaşılabilir.

Samantha, eğer gerçekten istediğin buysa, umarım sonunda acılarından kurtulmuşsundur ve artık acı çekmezsin, diye düşündü Kim, cansız yüze bakarak.

"Müfettiş, aramaya hazır mısınız?" Keats tekrarladı.

Kadın nefes aldı.

"Evet Keats, bunu söylemeye hazırım. İntihar o zaman."

İki

Kim binadan çıkıp ılık Eylül güneşine adımını attığında kalabalık azalmıştı.

Okul döneminin başlamasına sadece birkaç gün kaldığını tahmin ediyordu. seyirciler işe gitmek ya da yeni okul üniforması almak gibi normal günlük yaşamlarına geri çağrıldı.

Dağılan kitleler böyle bir taahhüdü olmayan birini ortaya çıkardığında inledi.

"Hey, Müfettiş, siz..."

"Seni gördüm Frost, bu yüzden diğer yöne doğru yürüyordum."

Dudley Star'ın yerel muhabiri olan Tracy Frost ve Kim'in yıllar içinde birbirlerini anladıkları anlar olmuştu ama Kim'e göre bu kadın her zaman tek bir şeydi, ilgi çekici bir hikâyenin peşindeki bir gazeteci.

"Yani, bu doğru mu..."

"Frost," dedi Kim, durarak kadını şaşırttı. "Bir yerden ayrılırken beni kaç kez taciz ettin?"

"Birkaç tane," diye itiraf etti.

"Peki ben size tam olarak kaç kez sizin bile bir haber başlığına dönüştürebileceğiniz bir bilgi sundum?"

"Hiç," diye itiraf etti. "Ama ben sadece..."

"Ve bu bugün de değişmeyecek," dedi Kim, yolculuğuna devam ederken. "Ama Bryant'a sormaktan çekinme," diye omzunun üzerinden geri attı. "Çünkü o seninle konuşmak için tam da uygun bir ruh halinde."

"Dedektif Çavuş Bryant, bana söyleyebilir misiniz..."

Bryant, Astra Estate'in sürücü kapısına ulaştığında alçak bir sesle, "İğnelemelere karşı dayanıklı olduğunu varsayıyorum, Frost," dedi.

Tracy Frost sarı saçlarını savurduktan sonra iki santimlik topuklu ayakkabılarının üzerinde salınarak uzaklaştı.

Kim az önce gördüğü, kanla keçeleşmiş sarı saçlardan oluşan benzer bir yelenin resmini hatırlamaktan kendini alamadı. Bu görüntüyü silkeleyip attı. Artık Samantha Brown'a yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kendi telefonunun cebinde titreştiğini hissettiğinde Bryant'ın telefonu çaldı. "Samantha'nın en yakın akrabası," diye gözlemledi Bryant, Kim telefonun ekranında
Stacey'den mesaj var.

"Sanırım oradaki çavuş bunu geçecek..."

"Gidelim," dedi Kim, kızın ailesinin adresinin iki milden daha az bir mesafede olduğunu belirterek.

Bryant bileğini çevirdi ve saatine baktı. Saat neredeyse on birdi ve yarım vardiyasını birde bitirmesi gerekiyordu.

Bu hareket onu rahatsız etti.

"Bryant, bugün biraz "kendime" zaman ayırdığını biliyorum, ama şu anda hala iştesin ve yirmi bir yaşındaki kızlarının intiharının ardından hayatları paramparça olmak üzere olan bir çift ebeveynimiz var. Gerçekten vermemiz gerektiğini düşündüğüm bir haber ama sadece yapabileceğinden eminsen
zaman ayırın."

Ona doğru bakmadı ya da duyarsızlığı için özür dilemedi. Bunun yerine, Tracy Frost'a sunduğu ses tonunun aynısını ona da sundu.

"Evet, şef, elbette zaman ayırabilirim."

Üç

Kim, onun ruh halinde olan insanlara karşı tahammülsüzlüğündeki ironiyi anlamıştı. Kendi mizacı agresiflikle düşmanlık arasında bir yerlerde geziniyordu ve bu sürekli böyleydi. Bu onun doğal haliydi ve daha sıcak bir ruh hali için büyük bir planlama, çaba ve kafein gerekiyordu.

Bu yüzden Samantha Brown'ın ailesinin evine yaptıkları kısa yolculuk sırasında ağzını kapalı tutmayı tercih etmişti. Olumlu bir şey söylemek konusunda kendine güvenemiyordu, bu yüzden hiç konuşmaması en iyisiydi.

İlk kez koçan taktırmıyordu. Yılda sadece birkaç kez olur ve normalde ertesi gün geçerdi.

Arabayı Sedgley'de müstakil bir evin önünde durdurdu.

Ön kapının sağ tarafındaki alanı, içinde fuşyalar bulunan yarım fıçı bir saksı süslüyordu.

Kim zili çaldı ve sonra meslektaşına döndü.

"Konuşmayı ben yapacağım."

Kapı açılıp siyah pantolon ve açık yakalı gömlek giyen ince, sarı saçlı bir adam ortaya çıkınca başıyla onayladı. Başının üstünde çerçevesiz bir gözlük duruyordu.

"Bay Brown?" Kim kimliğini göstererek sordu.

Daha iyi görebilmek için gözlüğünü indirirken yavaşça başını salladı.

Yüzü endişeyle buruştu. "Dedektif Müfettiş..." dedi, kapısında ne aradıklarını açıkça merak ediyordu.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette," diye devam etti, soldaki ikinci kapıyı işaret ederek.

Kim, adamın ev ofisi olduğu belli olan bir yere girdi. Yüksek arkalıklı bir taburenin önünde A1 boyutunda bir çizim tahtası dikkatini çekti. İki çizgi çizim yan yana duruyordu. Antika bir çam masanın üzerinde en üst model bir Apple bilgisayar ve açık bir not defteri duruyordu. Bir kaptan koltuğu kenara itilmişti. Sol tarafta, kitap raflarından oluşan bir duvarın önünde üç kişilik bir kanepe vardı. Adamın evden çalışan bir mimar olduğunu tahmin etti.

Kanepeyi işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi.

Karşısındaki adamın iyi davranışlar sergileyerek olası kötü haberleri önleyebileceğini düşündüğü hissine kapıldı.

Adam kendini kaptan koltuğuna bırakıp onlara doğru dönerken Kim oturdu ve Bryant da onu takip etti.

"Bay Brown, karınız...?"

"Myles, lütfen," diye teklif etti.

Kim ilk isimleri kullanmaktan hoşlanmıyordu ama ona anlatmak üzere olduğu şeyi göz önünde bulundurarak, onun isteğine uyacaktı.

"Tamam, Myles, hem seninle hem de seninle
konuşmamız gerek-' Çalışma odasının kapısı açılarak
sözünü kesti.

"Sevgilim, ulaşamıyorum..."

Bakışlarını taşıdığı telefondan kaldırıp onları orada otururken gördüğünde sözleri kesildi.

Bayan Brown olduğunu düşündüğü kadın ve telefonuna cevap vermeyen kişi kızı Samantha'ydı.

Kim kendisini tehdit eden mide bulantısını bastırmak için çok çalıştı.

"Onlar dedektif Kate," dedi Myles, ayağa kalkıp karısını koltuğa çağırarak.

Kadın telefonu elinde gevşekçe tutarak kabul etti.

"Sammy mi?" diye sordu kadın titreyerek.

Kim, bunların son birkaç tane bile olsa normal olduğunu fark etti. Çiftin, çocuklarının kaybı etrafında yeni bir normal inşa edene kadar yaşayacağı anlar.

Her iki yüz de korku ve beklentinin karışımıyla doluydu,
Bir kez öğrendiklerinde, kelimeler bir kez söylendiğinde, bu zamanı, o kelimeleri söylemeden önceki herhangi bir zamanı geri isteyeceklerdi.

"Bay Brown, Bayan Brown, korkarım kızınızla ilgili kötü haberlerim var."

Myles uzandı ve karısının elini tuttu.

"Samantha'nın dün gece intihar ettiğini söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm."

Söylediği sözler kabullenmelerinin üzerinde havada asılı kalırken ikisinin de ifadesi değişmedi.

Kim hiçbir şey söylemedi. Bekledi.

Kate Brown yavaşça başını sallamaya başladı. Telefonunu uzattı. "Hayır, ona bir mesaj bıraktım. Geri arayacaktır. Yanlış anladınız. Bakın, onu tekrar arayacağım," dedi kadın umutsuzca, telefon titreyen ellerinden kayarken.

Myles onu almak için eğildi ve ayağa kalktığında Kim onun gözlerinde oluşan yaşları gördü. Gerçeği çoktan kabul etmişti.

"Üzgünüm Bayan Brown, ama sizi geri aramayacak. Biz de şimdi onun dairesinden geldik."

Kate Brown kendini ayakta durmaya zorladı.

"Sana inanmıyorum. Beni hemen oraya götür. Sana göstereceğim." Döndü ve kocasıyla yüzleşti. "Myles, arabayı getir ve..." Kocasının gözlerindeki ham duyguyu görünce konuşmayı kesti. Kaşlarını çattı ve tekrar başını salladı.

"Onlara inanmıyor musun, Myles?"

Gözlerinden yaşlar dökülürken başını salladı ve onu kendine çekti.

"Bebeğim, bebeğim," diye feryat etmeye başladı. Myles onu daha da yakınına çekti. Kadın
son bir kez yüzünü kontrol ederek bir kez daha geri çekildi.

Başını salladı. "O gitti, aşkım."

"Ama terk edilmeye hazır olduğunu
söylemiştin..." "Sus, aşkım," dedi, onu göğsüne
çekerek.

Çenesini karısının başının üstüne yaslarken gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam etti.

Perili bakışları odanın öbür ucundaki
Kim'inkilerle buluştu. "Nasıl... Yani..."

Kim elini kaldırdı. "Daha sonra seninle daha fazla konuşacak biri gelecek, ama şimdilik kendine ve karına iyi bak."

Detaylar yakında ortaya çıkacaktı. Cesedi teşhis etme ihtiyacı da öyle.

Kim ayağa kalktı ve Bryant da onu takip etti.

"Kendimizi dışarı atacağız ve lütfen kaybınız için en derin taziyelerimizi kabul edin."

Sıradan kelimelerdi ama ciddiydi.

Kapıya vardıklarında Myles, "Sadece bir şey memur bey," dedi. "Bilmem gereken bir şey var. Acı çekti mi?"

Kim, seçildikten sonraki o birkaç dakikayı düşündü;
Kelimenin tam anlamıyla hayat kanının çekildiği anlar. Bilincini kaybetmeden önceki uzun, korku dolu anlar.

Kim cevap vermeden önce yüz hatlarını
toparladı. "Hayır, Bay Brown, Samantha hiç
acı çekmedi."

Dört

Kim son kahvesini de içti ve parmaklarını masasına vurdu. Bryant nihayet gitmişti ve sabahki olaylar zihninde tekrar tekrar canlanıyordu.

Stacey ve Penn dün CPS için tamamladıkları ciddi bir saldırının evrak işlerini bitiriyorlardı.

Bugün masasına gelen üç yeni dava. Yine de Samantha Brown'ın yüzünün görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Olayla ilgili her şey doğruydu. Keats'in hiç şüphesi yoktu, onun da yoktu.

Üç yeni dosyadan birini öne çekti. Çoğu zaman cinayet davalarında çalıştığınızda sorun buydu. Her yerde cinayet görüyordunuz. Mesleki tehlike, diye düşündü dosyayı açarken.

Yine de Kate Brown, Samantha'nın bir şeye hazır olduğuna dair bir şeyler söylemişti. Bu onun ilgisini çekmemişti ama Myles Brown karısının sözlerini kesmişti.

Önündeki dosyayı kapattı, beyninde bir soru oluşmaya başlamıştı bile.

Bu sabah olay yerine yakından bakmıştı. Ama yeterince yakından bakmış mıydı?

Beş

Bryant uyandığı andan itibaren kendisini rahatsız eden bu duygudan kurtulamıyordu. Şefle kısa konuştuğunu biliyordu ama aklı zaten bir saat sonra gerçekleşecek olan duruşmadaydı.

Bu süreci yıllar boyunca pek çok kez izlemişti ama bugünün farklı olacağına dair midesinde bir düğüm vardı.

Bu, Wendy Harrison cinayeti ve hayatını değiştiren davaydı.

Yirmi altı yaşında bir polis memuru olarak, kırk sekiz saattir kayıp olan on beş yaşındaki bir kızın vahşice tecavüze uğrayıp öldürüldüğü olay yerine ilk ulaşan memur olmuştu. Olay yerinin dehşeti onu ne daha önce ne de Wendy Harrison'ın cesedini izlediğinden beri başka hiçbir vakada olmadığı kadar sarsmıştı.

Kırk beş dakika boyunca CID'nin gelmesini beklemiş ve bu süre içinde genç kıza o piçi bulup tutuklayacağına dair söz vermişti
Yaptığı son şey olsaydı sorumlu olurdu.

Müfettiş, cesedin etrafında dolaşırken onu görevden almış ve ifadesini tamamlaması için Bryant'ı karakola geri göndermişti.

Bryant uzaklaşırken, yapabileceği başka bir şey olmamasına rağmen onu terk ettiğini, sözünü tutmadığını hissetmişti. Bu
Bilgi, kızın yüzünün haftalarca rüyalarına girmesine engel olmamıştı.

Onu CID'ye katılmaya iten de bu işe yaramazlık hissiydi. Tutuklamaları yapan, suçluların izini süren kişi olmak istiyordu, olay yerinden kovulmadan önce cesedin başında bekleyen kişi değil.

Davayı yakından takip etmişti ve CID katili yakalamıştı, ancak tekrar saldırma şansı bulmadan önce olmalıydı. Peter Drake onu yakalamadan önce bir kurban daha almıştı.

Wendy Harrison'ı bir kez hayal kırıklığına uğrattıktan sonra, bunun bir daha olmayacağına yemin etmişti.

Yıllar boyunca düzenli aralıklarla, bugün yaptığı gibi, Peter Drake'in bir daha asla gün yüzü görmemesini sağlamak için üzerine düşeni yapmaya çağrılmıştı.

Gün.

Altı

"Bunun muayeneden geçtiğine emin misin?" Penn paslı arabasını üçüncü vitese takarken Kim sordu.

"Gelecek ay doğacak patron, ama beni gururlandıracak."

Torpido gözü dizinin üzerine düşüp açılırken, "Daha iyi görünen suç mahalleri görmüştüm," diye gözlemledi.

"Evet ama yaşlı kız beni hayal kırıklığına uğratmayacak. Birlikte çok şey atlattık," dedi direksiyona vurarak.

Kim bu kızın gökyüzündeki avluda uzun süre kalmayacağından şüpheleniyordu ama bu haberi veren o olmayacaktı.

Dudley şehir merkezine yaklaştıklarında, "Sonraki sol," dedi. "Ve keskin bir sağa," diye ekledi arabanın sol yanındaki bir şey protesto için gıcırdayınca.

Penn kalan tek servis aracının arkasına yanaştı. Keats'in minibüsü gitmiş, ambulans gitmiş, kordon bandı kaldırılmış ve izleyenler hayatlarına geri dönmüş, günün önceki heyecanı çoktan unutulmuştu. Samantha'nın ailesi için hayatlarını değiştiren böylesine yıkıcı bir olay, komşuları için geçici bir dedikodu konusu olmaktan öteye gidememişti.

Tek ekip arabası, ev sahibinin Ford Escort minibüsünün yanına park edilmişti. Adamın hâlâ buralarda olmasını umuyordu.

Kapıdaki polis memuru yaklaşırken ona sorgulayıcı bir bakış attı.

"Marm?"

"Sadece bir kez daha bakmak istiyorum," diye açıkladı adam kenara çekilirken. Temizlik ekibi dışında kimseyi içeri almaması söylenmişti.

"Sorun yok," diye güvence verdi ona. "Eğer ev sahibini görürseniz, onunla konuşmak istediğimi söyleyin."

Memur, eli yeleğine takılı telsize doğru hareket ederken başını salladı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, Penn de arkasından takip etti. Kim,

dairenin kapısını koruyan ikinci memura "Sorun yok," dedi. "Alt kattaki arkadaşın beni çağırıyor bile." Onun

içeri girmesi için kenara çekildi.

Daha önce alana tıkıştırılmış onca ceset arasında dairenin ne kadar küçük olduğunu fark etmemişti.

Penceresiz koridorda üç kapı vardı. Soldaki kapının yatak odasına açıldığını zaten biliyordu. Sağdaki kapı mutfağa ve tam önündeki kapı da salona açılıyordu.

Döndü ve ön kapıyı arkasından kapattı. Kapıda iki tane
ayrı kilitler. Göz hizasında, kapı kapandığında otomatik olarak kilitlenen bir mandal kilidi ve bel hizasında bir anahtarlı kilit. Her ikisini de yakından inceledi ve hiçbirinde hasar bulamadı. Tıpkı Bryant'ın söylediği gibi.

"Patron, yapmamı istediğin bir şey var mı?" Penn sordu.

"Sadece gözlemle," dedi ve mutfağa doğru yürüdü.

Alan ucuz, düz beyaz dolaplar ve paslanmaz çelik bir lavabo ile döşenmişti. Pencerenin yanındaki duvara yeni bir kazan monte edilmişti.

Mutfak işlevsel görünüyordu ama kişisel dokunuşlardan yoksundu; yüzeyleri süsleyen takılar ya da mekâna kendi damgasını vuracak duvar levhaları yoktu. Lavabonun yanında düz beyaz bir kupa ve ona uygun bir yan tabak duruyordu; bir sandviçten arta kalan iki parça kabuk.

Penn kapı aralığından, "Benim mutfağıma hiç benzemiyor," dedi. "Tezgahta boş yer bulmak çok zor." Etrafına bakındı. "Ve burası bundan daha büyük bir alan."

Kim mutfağı pek sevmezdi ama kendi alanı, kaldırmaya zahmet etmediği, zamanla biriken eşyalarla doluydu: birkaç yedek pil; ondan nefret eden bir yemek kitabı; bisiklet parçalarını temizlemek için kullandığı bulaşık süngerleri; ait olmayan şeyler
Gözlerinin günde birkaç kez üzerinden geçtiği eşyalar dışında hiçbir şey yoktu. Bu mutfakta belirgin bir 'eşya' yokluğu vardı.

Salona doğru ilerledi. Alan yine küçüktü, iki kişilik bir kanepe ve tekli bir sandalyenin hakimiyetindeydi. Köşedeki cam ünitenin üzerinde küçük bir televizyon duruyordu. Kim bir kimlik belirtisi aradı.
Samantha Brown oraya gitmişti ama hiçbir şey bulamadı.

Penn küçük salonda dolaşırken, "Sanki burayı evi olarak görmüyordu," dedi.

Kim de tam olarak bunu düşünüyordu. Samantha yerinden edilmiş miydi? bir şekilde? Yalnız mıydı? Bu onu kendi canına kıymaya mı itmişti?

Yatak odasına geri döndü ve kapının girişinde durdu. İster bu sabahın anısı olsun, ister insan şeklindeki temiz yama

Cesedin kaldırılmasıyla ortaya çıkan keten bezinden Kim emin değildi ama Samantha Brown'ın hâlâ orada yattığını görebiliyordu.

Kim onu tam olarak neyin geri getirdiğini bulmaya çalışırken koridorda ayak sesleri duyuldu.

Kısa boylu, tıknaz, tulum giymiş bir adam ona doğru bir el uzattı. Adamın eli yanına düşerken kadın başka tarafa baktı.

"Raymond Crewett, ev sahibi."

"Polisin daireye girmesine izin mi verdin?" diye sordu, koridora geri dönerken.

"Ben yaptım."

"Peki her iki kilidi de açmak zorunda mıydın?" diye sordu. Adam başını sallamaya başladı. "Evet, evet, ben..."

Kaşları birbirine yaklaşırken konuşmayı kesti. Ana anahtar setini çıkardı ve kafasında eylemleri tekrar oynatıyor gibi göründü.

"Bekle, hayır yaptığımı sanmıyorum. Üst mandal kilidini açtım ve sonra kapıyı denedim ve açıldı. Ama çoğu insan bunu yapmaz..."

"Teşekkürler, Raymond. Başka bir şeye ihtiyacım olursa sana seslenirim." "Ne zaman..."

"Hayır," dedi kısaca. Dairesini ne zaman geri alacağını bilmiyordu.

Onun bu itirafı midesindeki duyguya yardımcı olmamıştı. Evet, pek çok insan anahtarı ikinci kilide sokmayı unuturdu ama bu genellikle yalnız yaşayan genç bekâr kadınlar için geçerli değildi.

Raymond onarılması gereken oluklarla ilgili bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı.

"Burada başka birinin olduğunu mu düşünüyorsun?" Penn sordu.

Yatak odasının kapısına geri döndüğünde, "Bence bu ihtimalin ötesinde bir şey değil," dedi.

Penn onun yanından geçip odaya girdi.

"Bunu daha önce hiç görmemiştim," dedi pencere pervazında duraklayarak. "Birisi kendi boğazını kesiyor. Küvette bileklerini kesiyor ama bunu hiç görmemiştim."

Penn'in tüm bu sahneye verdiği tepki, içindeki huzursuzluğu yatıştırmıyordu. Keats'le kendisinin haklı olduğuna ikna olmak için iade-i ziyarette bulunmuştu. Tam tersi bir etki yaratmıştı.

"Güzel mum," dedi Penn. "Pahalı. Annem onları çok sever. Her yıl kendine bir tane alır."

"Penn, kapa çeneni," dedi.

"Tamam patron," dedi etrafına bakmaya devam ederek.

Zihninde eşitsizliklerin bir listesini yaptı.

Hazırlık yok. Tören yok. Not yok. Perdeler sonuna kadar açık. Elbette bu özel bir şey olmalı. Yer, neden küvet değil? Nedense kendi canına kıyan insanlar ortalığı karıştırmak istemezdi. Mutfaktaki tabak ve fincan. Kim kendi boğazını keseceğini bile bile bir şeyler atıştırmak ister ki?

Aslında kapıdaki kilitlerden sadece birinin açılması gerekiyordu. Biri gitmiş olsaydı kendi kendine tıklayacak olan kilit.

Selofan içindeki mum onunla birlikte kalmıştı. Hediye olarak alınan türden bir şeydi. İçinde başka hiçbir kişisel eşya bulunmayan böylesine sade bir dairede, neden sadece pahalı bir mum?

"Penn," dedi acilen. "Evet,

patron."

"Beni istasyona geri götür, hemen."

Yedi

Woody başını sallayarak, "Kesinlikle hayır," dedi.

"Ama efendim, derhal tam bir soruşturma başlatmamız gerekiyor."

Penn onu mümkün olduğunca çabuk geri getirmek için bir şeytan gibi çabalamıştı. Woody'ye her şeyi anlatmış ve Keats'e Samantha Brown'ın cesedi üzerinde derhal bir otopsi yapması için talimat verilmesini istemişti. Keats'in bunu yapması gerekiyordu.

Ama Samantha Brown daha düşük öncelikli olarak sınıflandırılacaktı. Gecikme en fazla bir ya da iki gün anlamına gelebilirdi ama onun kaybedecek o kadar zamanı yoktu.

"Siz ve Keats intihar çağrısı yaptığınız anda tüm değerli kanıtlar kayboldu. Hiçbir olay yeri fotoğrafı çekilmedi, hiçbir adli tıp protokolüne uyulmadı, Keats'in onu çoktan kimlik tespiti için temizlemiş ve herhangi bir değeri olan her şeyi yok etmiş olacağından bahsetmiyorum bile."

"Ama olabilir..."

"Stone, kıpırdamıyorum. Kanıt değeri taşıyan her şey vücudunun dışında olurdu. Ölüm nedeni tartışılmaz. Hatta eğer
Haklısınız ve ben haklı olduğunuza ikna olmadım, Samantha Brown'ın cesedini ilk fırsatta sorgulama fırsatınızı kaybettiniz."

Nefesinin altında küfretti. "Efendim, ölüm şeklini gerçekten yeniden sınıflandırmamız gerekiyor."

"Ve bana bir sebep verdiğinizde yapacağız. Onu koymuyoruz ebeveynler bunun üstesinden gelir, Stone." Durakladı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer gerçekten bir hata yapıldığını düşünüyorsanız, bunu araştırın ama nazikçe yapın."

Kim anlayışla başını salladı.

Ne de olsa kibarlık onun göbek adıydı.

Sekiz

Bryant otoparka on dakika erken yanaştı. İlk varanın kendisi olduğunu hemen fark etti.

HMP Hewell Worcestershire'daki Tardebigge'de bulunuyordu. Yaklaşık bin dört yüz karma kategori mahkumu barındıran bu merkez Worcestershire, Warwickshire ve West Midlands bölgeleri. Hapishane aşırı kalabalık ve uyuşturucu sorunlarından nasibini almış ve bu sorunlar, komşu tarlalarda tesadüfen çekilen bir vahşi yaşam belgeselinin kaçakçılık sürecini iş başında yakalamasıyla ortaya çıkmıştır.

Burası aynı zamanda son yirmi altı yıldır Peter Drake'in de eviydi.

Bryant motoru kapattı ve arkasına yaslandı. Hâlâ sigara içiyor olsaydı, çoktan elinde yanan bir sigara olurdu. On dakikası kalmıştı, endişesi midesini kemiriyordu, muhtemelen şimdiye kadar birkaç tane zincirleme sigara içmiş olurdu.

Beklediği aracı beklerken otoparkın etrafına göz gezdirirken yapacak daha iyi bir şey bulmak için avuç içi direksiyona vurmaya başladı.

Richard Harrison'la ilk kez Wendy'nin cenazesine katıldığında, arkada fark edilmeden dururken tanışmıştı. Ama fark edilmemiş değildi. Arabasına geri dönerken Richard ona yaklaşmış ve neden
kızının cenazesine katılıyordu.

Bryant, çocuğunu yeni toprağa vermiş olan yıkılmış adama rolünü açıklamıştı. Duruşmada ifadesini okumuş ve adamın gözyaşlarını tutamayışını izlemişti. Elinden geleni yaptıktan sonra, işin peşini bırakmak zorunda kalmıştı. Katil güvenli bir şekilde parmaklıklar ardında kırk beş yıllık cezasını çekiyordu. Wendy'nin artık huzur içinde yatabileceğini umarak hayatına devam etmişti.

Ta ki on yıl önce Richard Harrison mesaisinin sonunda Sedgley polis karakolunun önünde onu bekleyene kadar.

Bryant onu hemen tanıyamamıştı. Hem boyu hem de cüssesiyle eskisinin yarısı kadar bir adam gibi görünüyordu. Saçları hatırladığından çok daha beyazdı.

Kahve içerken Richard, Wendy'nin katili Peter Drake'in cezasının on beş yılını çektikten sonra şartlı tahliye için başvurduğunu anlattı. Ayrıca evliliğinin bozulduğunu ve boşanmayla sonuçlandığını da itiraf etmişti.

Konuşmaları boyunca Bryant, çöküşün ana nedeninin Richard'ın tek çocuğunun ölümünden sonra hayatına devam edememesi ve işlevini yerine getirememesi olduğunu anlamıştı. Arkadaşlarıyla iletişimini kaybetmiş ve sonunda düşük performans nedeniyle işini kaybetmişti. Evi ve karısı da çok geride kalmamıştı.

Bryant adamı anlamıştı. İnsanların, bu tür şeylere izin vermesi gerektiğini biliyordu.

kendi hızlarında iyileşmeleri, hayatlarına devam etmek için yeni bir yol bulmaları gerekiyordu, ancak kendi kızı Wendy ile aynı çileye maruz kalmış olsaydı

İkisi de, Richard ve Bryant, sadece bir çocuk babasıydı. Bir kız çocuğu.

"O bir baba kızıydı," diye açıklamıştı Richard. Ne olursa olsun babasına koşardı. Bir yara bandına, bir masala ihtiyacı olduğunda, babası her şeyi daha iyi yapardı.

"Ama babam bu sefer yapamadı," diye fısıldamıştı Richard içkisine, bu da Bryant'ın kalbini kırmıştı.

Diğer ebeveynlerin, yaptıklarını düşündükleri hataları düzeltmek için fırsatları olduğunu biliyordu. Birden fazla çocuğu olan insanlar bir şekilde kardeşlerine karşı hatalarını telafi etme şansına sahipti; ikinci seferde her şeyi daha farklı yapabilirlerdi. Richard bunu Wendy'ye asla telafi edemeyecekti. Onu hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu ve kendini asla affetmeyecekti.

Bryant adama yardım etmek için hapishaneyi ve şartlı tahliye kurulundaki bir arkadaşını birkaç kez aramış ve Peter Drake'in hiçbir yere gitmediğini tespit etmiştir. Cezaevine karşı kötü davranışlar ve şiddet olayları

memurlar böyle bir erken tahliyeyi reddetmişlerdi.

Bu durum beş yıl önce adamın sözde Tanrı'yı bulmasıyla değişmişti. O zamandan beri burnunu temiz tutmuş ve beladan uzak durmuştu.

Ve şimdi her şartlı tahliye duruşması Bryant'ın rahat edebileceğinden daha fazla risk taşıyordu.

İki yıl önce Richard ondan şartlı tahliye duruşmasına kendisiyle birlikte katılmasını istemişti. Wendy'nin en yakın akrabası olarak duruşmaya katılmasına ve yanına bir destekçi almasına izin verilmişti.

Geçmişte Bryant şartlı tahliye kuruluna her zaman güvenmişti. Bağımsız bir organ olan kurul, 246 üye ve 120 destek personelinden oluşuyor ve her bireyin risk değerlendirmesini yaparak topluma güvenli bir şekilde geri dönüp dönemeyeceklerini belirliyordu.

Kamu güvenliğinin bir numaralı öncelik olduğunu ve yılda yaklaşık yirmi beş bin vakanın Bakanlık tarafından kendilerine iletildiğini biliyordu.

Adalet. Risk değerlendirmeleri, sözlü duruşmada sunulan kanıtlarla birlikte bir dosyada yer alan ayrıntılı kanıtlara dayanıyordu. Üyeler geniş bir meslek grubundan seçilmiş ve Adaletten Sorumlu Devlet Bakanı tarafından atanmıştır.

İstatistikler ona 2018-2019 yılları arasında serbest bırakılan suçluların sadece yüzde 1,1'inin daha ciddi suçlar işlemeye devam ettiğini söylüyordu. Küçük bir yüzde ama yine de Bryant'a tek bir şeyi gösteriyordu: Şartlı tahliye kurulu hata yapıyordu.

Richard Harrison'ın arabası otoparka yanaşırken. Bryant, Peter Drake'in onlardan biri olmaması için dua etti.

Dokuz

Myles karısının arabaya binmesine yardım etti ve otoparka nasıl geri döndüklerine dair hiçbir fikri yoktu.

Kızlarını morgdaki görüntüleme odasında o yatakta yatarken gördüğü an, yüzünde bir şeyler kapanmıştı. Ağlamamıştı, hıçkırmamıştı. Aslında, o zamandan beri tek bir ses bile çıkarmamıştı.

Bir ara eli, kızının çenesine kadar çekilmiş olan beyaz çarşafı çekip almak ve onu boğmasını engellemek için kaşınmıştı. Sammy
Boynuna dolanan sıkı şeylerden her zaman nefret etmişti. Kendisine kızının artık hiçbir şey hissedemediğini hatırlatmak zorundaydı ve artık neyi saklamaya çalıştıklarını biliyordu. Kızının kendine açtığı yarayı görmek istemiyordu.

"Tatlım, sadece tuvalete gitmem gerekiyor," dedi eğilip arabanın içine doğru konuşarak.

Karısı hafifçe başını sallayarak onayladı ama ileriye bakmaya devam etti.

Arabanın kapısını yavaşça kapattı ve ana binaya doğru geri döndü.

İçinden bir ses midesindeki ölü hissinden kurtulabileceğini söylüyordu ama bu hissin uzun süre onunla kalacağını biliyordu.

Samantha'nın kendi canına kıyma kararına karısı kadar şaşırmamıştı. Çok şey atlatmıştı ve evet, kendi başına yaşamayı deneyecek kadar güçlü olduğunu hissetmişti. Bu hatayı ömrünün sonuna kadar taşıyacaktı ama aynı zamanda içinden küçük bir ses de konuşuyordu. Hayatını sonlandırmaya bu kadar kararlıysa, konum bir fark yaratır mıydı? Onu evde tuttuklarında ev hapsinde ya da 24 saat gözetim altında değildi. Bir yolunu bulabilirdi.

Dedektif onlara haberi verdiğinden beri karısının yüzüne bile bakmadığının farkındaydı. İçinden bir ses her şeyi serbest bırakmak istiyordu.
bastırılmış duygular, keder, öfke, adaletsizlik, hatta incinme, ama yapmazdı, yapamazdı. Karısının duygularına kendisinden daha fazla hakkı olmadığını biliyordu ama onun suçlayıcı sessizliğini kabul edecekti. Geldiğinde kendini öfkeye hazırlayacaktı. Kendini hazırlayacaktı.

Beyni gerçeğin içeri sızmasına izin verdiğinde kontrol edemediği gözyaşları döktü ama yapamadığı şey kendisinin dağılmasına izin vermekti. Kederin, kendisini
onu bütünüyle yutacaktı. Hâlâ yapılması gereken çok şey vardı. Ve şimdi atacakları adımlar her zamankinden daha da önemliydi.

Hastanenin ana resepsiyonuna girdi, masanın yanından geçip arabanın görüş alanından çıktı, onun izlemeyeceğini bilse de.

Aniden aklına gelen bir düşünceyle koridor boyunca yarı özel bir yer aradı.

Samantha son üç yıl boyunca ikisinin yaptığı hemen hemen her konuşmanın merkezinde yer almıştı. Geride asla doldurulamayacak bir boşluk bırakarak gitmişti.

Derin bir nefes aldı ve telefonunu çıkardı; karısını arabada bırakmasının gerçek nedeni buydu.

Listesinde istediği kişiye doğru ilerledi ve duvara döndü. Beklendiği gibi sesli mesaj devreye girdi. Bekledi, bir nefes daha aldı.

"Sammy öldü," dedi ve ardından aramayı sonlandırdı.

On

"Samantha Brown," dedi Stacey ekranına bakarak. "Yirmi bir Myles ve Kate Brown çiftinin Temmuz 99 doğumlu çocuğu. Okulun jimnastik takımında ve daha sonra netbol takımında yer almış, beş yıl önce okulu bırakmış ve Dudley College'da grafik tasarım okumuş. Görünüşe göre harika bir sosyal hayatı varmış, çok sayıda arkadaşı varmış ama ciddi bir erkek arkadaşı yokmuş, yani aynı anda hem ders çalışıp hem de parti yapıyormuş."

"Normal üniversite hayatı o zaman?" Penn kabul etti.

Kim e-postalarında yenile tuşuna basarken yarı yarıya dinliyordu. Keats olay yerinde ve sonrasında çekilen fotoğrafları istemesini sorgulamış, o da bunları sadece raporu için istediğini söylemişti. Keats fotoğrafları göndermeyi kabul etmişti. Zeki patoloğun daha fazla soru sormasını önlemek için görüşmeyi olabildiğince çabuk sonlandırmıştı. Ve eğer onu düşündüğü kadar iyi tanıyor olsaydı, şu anda kendisi de aynı fotoğrafları inceliyor ve bir hata yapıp yapmadıklarını merak ediyor olurdu.

"Samantha bulabildiğim hemen hemen her sosyal platformda aktifti ama özellikle Instagram'ı tercih ediyor gibiydi..."

Keats'ten e-posta gelince Kim, "Bekle Stace," diye araya girdi.

Kendisine gönderilen on fotoğraf arasında gezinmeye başladı, yersiz ya da şüpheli görünen herhangi bir şey arıyordu. Patrona götürebileceği bir şey.

Şu anda elinde, hediye edilmiş gibi görünen bir mumdan, törenin ya da planlamanın eksikliğinden, dairede başka birinin bulunmuş olabileceği ihtimalinden ve kendi şüpheci doğasından başka bir şey yoktu ve patron zaten bu şeylere dayanarak onu kapatmıştı. Samantha'nın ölümünü düzgün bir şekilde araştırmasına izin vermesi için onu ikna edecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Fotoğrafları kaydırdı: Pozisyon. Bıçak.

Kan.

El.

Kahretsin, orada hafızasında hâlâ mevcut olmayan hiçbir şey yoktu.

Tekrar kaydırmaya başladı. "Üzgünüm, Stace, devam et."

"Ben sadece Samantha'nın internet sitesindeki her şeyin
Varlık tam olarak görmeyi beklediğiniz şey. Penn'in dediği gibi, bir şey dışında her şey oldukça normal."

"Hangisi?" Kim, telefonu koleksiyonun son fotoğrafını, yani eli gösterirken sordu.

"Hepsi orada, ama hepsi üç yıl önce sona erdi ve o zamandan beri başka bir şey yayınlamadı."

Kim yukarı baktı. "Üç yıl mı?"

Stacey başını salladı.

Alışılmadıktı ama Woody'nin fikrini değiştirmesini sağlamayacaktı.

"Tamam Stace, iyi iş çıkardın ama ihtiyacım olan..." Bakışları elin fotoğrafına geri döndüğünde konuşmayı kesti. Bir şey onu etkiledi ve sanki ilk kez görüyormuş gibiydi.

Telefonu çevirdi ve fotoğrafa her açıdan baktı. "Stace, kazmaya devam et ve Penn, bana bir kırmızı kalem ve cetvel getir. Hemen."

On bir

Britney sırt çantasına uzandı ve son birkaç el ilanını çıkardı. Bunları da dağıttıktan sonra eve gidebilirdi.

Bu işe ilk başladığı zamanı hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. Üçüncü gününde, bütün gün tehdit eden fırtına bulutları gök gürültüsü, şimşek ve sağanak yağmuru serbest bıraktığında üniversiteden erken ayrılmıştı. Yarısı el ilanlarıyla dolu bir sırt çantasıyla eve döndüğünde giysileri erimiş plastik gibi sırılsıklamdı ve saçlarından yağmur damlıyordu. Ona, insanların kötü hava koşulları nedeniyle işlerini öylece terk edemeyecekleri açıklanmıştı. Fırtınanın neredeyse üç saat sürdüğünü söylemeyi düşünmüştü ama gerçekten de anlatılmak isteneni anlayabiliyordu. İşi ilk engelde terk edilemeyecek kadar önemliydi. Ailesi ona güveniyordu ve onları bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağına yemin etmişti.

Ertesi gün sırt çantasında her zamanki üç yüz broşürün yanı sıra bir gün öncekiler de vardı. O günden sonra eve hiç erken gitmemişti.

Her zamanki gibi, yere saçılmış, üzerine basılmış, gözünün önünden uzaklaştıktan sonra atılmış çok sayıda broşür görmek onu dehşete düşürdü.

Kızgın değildi, sadece alıcıların, kendi hayatlarını değiştirdiği gibi hayatlarını değiştirebilecek tüm önemli bilgileri okuma zahmetine girmemiş olmalarına üzülüyordu.

Britney broşürün kendisine verildiği günü hatırladı, neredeyse beş yıl önce ve on dokuz yaşına girdikten iki gün sonra, kutlama zahmetine katlanmadığı bir başka doğum günüydü.

Bakım sistemine girip çıkarken doğum günlerinin pek bir anlamı yoktu. Sizi terk eden babanız tarafından hatırlanmıyorlardı. Sosyal hayatına müdahale ettiğiniz için sizi terk eden anneniz tarafından da kutlanmıyordu ve kısa süreli kaldığınız koruyucu aileler de çok fazla dikkate almıyordu.

Britney olumsuz düşünceleri silkeleyip attı; bunlar ruhu için zehirliydi. Artık onlara ihtiyacı yoktu. Geçmişiyle herhangi bir bağ kurmaya ihtiyacı yoktu. Ona her şeyi veren şimdiki zamanın aksine, geçmiş ona hiçbir şey vermemişti.

isteyebilirdi. Hayatında ilk kez bir yere aitti. Önemliydi ve bunun her zaman olması gerektiğini biliyordu.

Etrafına baktı ve gülümsedi. Yerdeki broşürleri boş verdi. Yanından geçen her bir kişi potansiyel bir kurtulandı, hayatını değiştirebileceği biriydi. Her insan bir fırsattı.

Peki ya atılan broşürler? Belki ihtiyacı olan biri bir tanesine basar ve hayatında daha fazla şeye ihtiyaç duyduğu bir zamanda okurdu.

Etrafına baktı, her şeyi taze gözlerle gördü. Bu insanlardan bazılarının gerçekten başka bir yol olduğunu anlamalarına yardımcı olmak onun işiydi, göreviydi.

Gözleri duvarda tek başına oturan bir kadına takıldı. Bacakları sallanıyor ve boş boş topuklarını tekmeliyordu. Üzerindeki bir şeye baktı sonra da kaldırdı. Başını kaldırdığında Britney iki şey gördü: sivilcelerle kaplı cildi ve gözlerindeki sessiz yalnızlık.

Britney bu kızın yardımına ihtiyacı olduğunu hemen anladı.

On iki

Kim, "Tamam Penn, yere uzan," diye talimat verdi.

"Affedersiniz patron," dedi, şimdi küçük kırmızı izlerle kaplı olan sağ elini kaldırarak.

Bir an için düşündü. "Evet, ovalayın."

Rahatlamış görünüyordu. "Tanrı'ya şükür..."

"Onun yerine masaların üzerine uzan."

Yüzündeki espriyi okumaya çalıştı. Hiç yoktu.

"Başın Bryant'ın masasına, alt tarafın da yedek masaya gelecek şekilde uzan." Onu yerleştirmek istediği yeri işaret etti. "Sağında olmam gerekiyor."

Stacey daha iyi görebilmek için sandalyesinde arkasına yaslanıp kırmızı kalemin ucunu çiğnerken o da dediğini yaptı. Fotoğraftaki her kan sıçraması izini Penn'in eline özenle kopyalamıştı.

"Stace, şu cetveli uzatsana."

Polis memuru, cerraha yardım eden bir hemşire gibi on iki santimlik plastiği avucuna sıkıştırdı.

"Dur bakalım patron," dedi. "Bunu mümkün olduğunca yakınlaştırmaya çalışıyorsak, fotoğraflardaki bıçak sadece altı inç uzunluğunda."

"İyi bir noktaya değindin," dedi Kim, cetveli masanın kenarına asarak. Elini kuvvetle aşağı indirdi ve cetveli ikiye ayırdı.

"Lanet olsun," dedi Penn, sarsılarak ondan uzaklaşırken.

"Özür dilerim," dedi, kulağına ne kadar yaklaştığının farkında değildi. "Tamam, sağ elini kaldır, Penn."

Adam öyle yaptı ve kadın fazla düşünmeden cetveli adamın yumruğunun içine yerleştirdi. Sonra eli avucunu cetvelin etrafına kapattı; kendi

Parmaklar eklemlerin etrafında kıvrılırken yayıldı ve derideki kan sıçramasını ortaya çıkardı. Altında hiçbir kırmızı iz bulunmayan elini kaldırdı.

Hiçbir şey belli etmeden Stacey'i yanına çağırdı. "Az

önce yaptığım şeyi hiç düşünmeden yap."

Stacey cetveli aldı ve Penn'in eline yerleştirdi. Aynı şey oldu. Parmakları yumruğu tutacak şekilde açıldı.

Stacey elini çekerek lekesiz derisini ortaya çıkardı.

"Yani?" Kim kollarını kavuşturarak ekibine bu deneyin onlara ne öğrettiğini sordu.

Stacey ilk cevap veren oldu.

"Samantha'nın eli bıçağı tutan tek el değildi."

On üç

Bryant karakola geri dönmek istedi ama direndi. Öğleden sonrayı adil bir şekilde rezerve etmişti ve neredeyse mesai bitmek üzereydi.

Şartlı tahliye duruşması da diğerleri gibi geçmişti. Richard içinden geldiği gibi konuşmuş ve kendi müebbet hapis cezasının şartlı tahliye edilemeyeceğini, kızının yetişkin ve kendi çocukları olan bir kadın olarak yeniden ortaya çıkmayacağını açıklarken gözyaşlarını tutamamıştı. Geceleri gözlerini kapattığında kızının vücudunda açtığı her bir yarayı hâlâ nasıl gördüğünü anlatmıştı. Richard, katıldıkları ilk şartlı tahliye duruşmasından daha az tutkulu değildi. Daha sonra odadan çıkmışlar, dışarıda el sıkışmışlar ve Richard, adamı parmaklıklar ardında tutmak için yeterince şey yapıldığından ve söylendiğinden emin bir şekilde oradan ayrılmıştı.

Bryant o kadar emin değildi.

Richard'ın yanında otururken kurul üyelerini dikkatle izlemişti. Diğer duruşmalarda Richard konuşurken tüm dikkatleriyle onu dinlemişlerdi, empati ve duygular gözlerinde toplanıyordu ama bugün başka bir şey görmüştü. Bir noktada kurul üyelerinden biri saatini kontrol etmişti. Diğer ikisi de bir ya da iki bakış atmıştı. Hâlâ sakat olan adam davasını savunurken sabırsızlık sezmişti.

Gözlemlerinden Richard'a hiç bahsetmemişti çünkü odadaki insanların tavırlarına o kadar dikkatli bakıyordu ki olmayan bir şey görmüştü.

Ve işte buradaydı, diye fark etti, arabayı Clent Hills'in batı yakasındaki bir durakta durdururken. Tam da Wendy Harrison'ın parçalanmış bedenini gören ilk polis memuru olduğu yerde. Motoru kapattı ve korkunç görüntülerin kafasında oynamasına izin verdi. Wendy Harrison'ın Saldırının acımasızlığı; uyluğunun iç kısmından ayak bileğine kadar uzanan bıçak yaraları; kırık kemikler; kan; ihlal. Bunu yapabilen hiçbir erkek, Tanrı'yı bulmuş olsun ya da olmasın, rehabilitasyon yeteneğine sahip değildi.

Sessizliğin içinde telefonunun sesi, aramayı beklemesine rağmen onu ürküttü.

Cevap verdi, dinledi ve o sabah gözlerini açtığı andan itibaren hissettiklerini doğrulayan aramayı sonlandırdı.

Peter Drake şartlı tahliye edilmişti.

On dört

Kim cezveyi doldururken iki şey oldu. İkisi de onu şaşırtmadı.

Bryant'a ön kapısını açarken Keats'in telefonuna cevap verdi.

"Hey," dedi, her ikisini de selamlar gibi. Bryant'tan uzaklaşıp dikkatini patoloğa verirken, meslektaşı bekleyen Barney'ye bir elma verdi.

"Bunun gerçekten cinayet olduğunu mu düşünüyorsun Stone?" Keats sordu.

Adamın sesindeki, teorisinin onun yargısını hafiflettiğine dair tonu görmezden geldi.

"Bunu ikimiz de söyledik Keats," dedi onu bu düşüncesinden vazgeçirmek için. Woody'nin Samantha'nın ölümünün yeniden sınıflandırılması için adli tabiple süreci başlatmakta acele etmesinden memnundu; bu süreç Keats'e bir nezaket telefonuyla başlayacaktı.

Onun bakış açısına göre Woody sabah ilk iş olarak aileyi bilgilendirmesini istemişti. Daire adli tıbbın gelmesini beklemek üzere mühürlenmişti ama Kim onların bulgularını beklemeyecekti.

Bir düzine ya da daha fazla insan, kanıt değerini pek dikkate almadan o mülke girip çıkmıştı. Katil onların isimlerini ve
ve asla bir mahkeme salonunun içini göremeyecekti. Ve Kim, Samantha'nın onlara daha fazla ne söyleyebileceğinden emin değildi. Evet, katiliyle çok yakın temas halindeydi ama cesedi olay yeri olduğu düşünülmeden taşınmış ve temizlenmişti.

Kim, Penn ile yaptığı deneyin sonuçlarını masanın üzerinde açıkladı.

"Bilimsel çalışma o zaman?" diye alay etti.

"Basit ama etkili," dedi, görüşmeyi sonlandırmak üzereyken.

Yine de bir şey daha söyleyene kadar düğmeye basamadı.
Keats de en az onun kadar vicdanlıydı. Yaptıkları hatanın haberini iyi karşılamayacaktır.

"Hey, en azından çabuk yakaladık," dedi sessizce.

"Hayır, Müfettiş, en azından çabuk yakaladınız," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Kim onu geri aramak istiyordu ama ararsa ne diyeceğini bilmiyordu. Ne söylemeye çalışırsa çalışsın kendini hırpalayacaktı.

Onu.

Telefonunu yere bıraktı ve meslektaşına döndü. Onun boş ellerine dikkatle baktı.

"Bana yemek ya da en azından kahve getirdiğin günleri hatırlıyorum."

"Evet, evet," dedi kahvaltı barında bir tabureye oturarak.

"Ve şimdi bana getirdiğin tek şey tokatlanmış bir kıç gibi bir surat." "Üzgünüm ama sahip olduğum tek yüz bu," diye mırıldandı.

Kim, bir şekilde Bryant'ın bardağı haline gelmiş olan beyaz benekli siyah kupayı aldı.

Herkesin ara sıra kötü bir ruh haline bürünmeye hakkı vardı ama Bryant için bu, karakterinin çok dışındaydı. Tamam, pizzayı ya da kahveyi unutun ama normalde başka birinin evini ziyaret ederken yanınızda en azından iyi bir mizah götürürdünüz. Kızgınlığını bastırdı. Her iş günü ona takılıp kaldığı için çektiği onca acı düşünüldüğünde, en azından biraz destek olmaya çalışabilirdi.

"Ya yüzünü düzelt ya da defol git," dedi olabildiğince sempati toplayarak.

Dudakları gülümsemeye başlamadan önce tam bir dakika boyunca ona baktı.

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi, içkisini ona doğru iterek, kalabileceğine karar vermişti.

"Ve Barney'e bir ödül getiriyorum çünkü beni gördüğünde kuyruğunu sallıyor ve elime sokuluyor."

"Pekala, Bryant, şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, ne ben..."

"Tavsiyeye ihtiyacım var, şef," dedi, onun evindeyken ilk isim kuralını unutarak. Adam hemen elini onaylamak için kaldırdı.

"Ve sen buraya mı geldin?"

"Evet, anladım."

Kollarını kavuşturdu ve çalışma yüzeyine yaslandı.

"Sanırım öğleden sonraki tatilinde eğlenceli bir şey yapmadın?" Başını salladı. "Peter Drake için şartlı tahliye duruşması."

Kim daha fazlasını bekledi. İsim ona belli belirsiz tanıdık geliyordu ama bunun kendisine ait bir vaka olmadığını hemen anladı.

Elmasını bitiren Barney gelip onun yanına oturmuştu. Bryant onun yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Yıllar önce size bahsettiğim ve beni CID'ye katılmaya iten dava."

Beklemeye devam etti. Eğer doğru hatırlıyorsa, bu yirmi beş yıl önceydi.

"Hâlâ şartlı tahliye duruşmalarına gidiyor musun?"

Başını salladı. "Babası benden ona eşlik etmemi istedi." Kim'in kafası hâlâ karışıktı. "Peki, nasıl bir tavsiyeye ihtiyacın var?"

"Ne yapabilirim ki? Yarın serbest bırakılacak ve biliyorum ki yine aynı şey olacak. Yeniden suç işleyecek ve başka bir genç kız..."

"Oha! Sakin ol Kaplan," diye uyardı. "Her şeyden önce, böyle bir şey bilmiyorsun. Bundan şüpheleniyor olabilirsin, tıpkı benim yan komşum Dorothy'nin tekerlekli çöp kutusunu yarın yine garaj kapımın önüne koyacağından şüphelendiğim gibi, ama o bunu gerçekten yapana kadar onu tekmeleyemem."

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu gerçekten yapıyor musun?"

Soruyu cevapsız bıraktı ve devam etti. "Bryant, burası Azınlık Raporu değil. İnsanların gerçekten suç işlemeden önce suç işleyeceğini varsayamayız."

"Ama içgüdülerim diyor ki..."

"İçgüdülerinizin ne söylediği önemli değil. Size yeniden suç işleyeceğine dair imzalı bir mektup gönderebilir ama bunu yapana kadar onu parmaklıklar ardına geri götüremezsiniz."

Bunların hiçbirinin onun suçu olmadığını fark edene kadar gözlerinde öfke parladı.

"Yirmi beş yıldan fazla hizmet etti. Değil mi?" Bryant başıyla onayladı. "Neredeyse yirmi altı."

"İkimiz de bunun bir hayatı telafi etmeyeceğini biliyoruz ancak hiçbir yıl bunu yapamaz. Adalet sisteminin elindeki en iyi şey bu ve Fikrimden hoşlanmayacaksın, sana bu işin peşini bırakma zamanının geldiğini söylüyorum." Son birkaç kelimeyi yumuşatmaya çalışmıştı. İkisi de insanın peşini bırakmayan o davanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Sanki sol dirseğinizde hayatınız boyunca dokunacağınız küçük bir yara izi bırakmış gibiydi. Onu doğru yönlendirdiğini biliyordu ve bunun onun duymak isteyeceği son şey olduğunu da biliyordu. "Ve şu anda, ilginize ihtiyacı olan başka bir zavallı kızımız var. daha fazla."

"Evet, e-postayı gördüm," dedi taburesini tezgâhtan uzaklaştırarak.

"Benden geçmemi istiyorsun..."

"Yok," dedi başını sallayarak, "sabah brifingde yetişirim." Tezgâha iki kez vurdu. "O zaman görüşürüz."

Barney'nin dikkati dağılmış bir şekilde başını okşayarak gidişini izledi. Kapı arkasından kapanırken garip bir his kapladı içini. Bu ona bir içgüdüyle suç mahallinden uzaklaşmasını hatırlattı kaçırdığı bir şeydi.

Bryant onun arkadaşıydı, ona tavsiye için gelmişti ve o da vermişti. Kaçırmış olabileceği hiçbir şey yoktu. Dava kapanmıştır.

Yine de adamın el değmemiş kahvesine baktığında, söylediği tek bir kelimeyi bile duymadığını hissetti.

On beş

Bryant, saat yedide istasyonda sabah brifingine yetişebilmek için altıda Crossley'lerin evinde olmak üzere evden erken çıkmıştı.

Patronun bir gece önceki sözlerine rağmen bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu ve dün gece hızlı bir telefon görüşmesi yaparak böyle bir saatte ziyaret için izin istedi. İzin isteksizce verilmişti ve o da daha azını beklemiyordu.

Lutley Mill'deki zemin kat dairesinin kapısı, yaşı pek de ilerlememiş bir adam tarafından açıldı.

Damon Crossley hiçbir zaman yakışıklı bir adam olmamıştı. Çukur gözleri ve yüksek alnı ona şahin gibi bir görünüm vermişti. Solgun çeneleri yıllar içinde aldığı kilolarla daha da ağırlaşmıştı. Ama yüzündeki çatık kaşlar hiç değişmemişti.

"İçeri gelmek ister misin?"

Hayır, sabahın beşinde kalkıp lanet kapının eşiğinde dikilmişti, diyecekti neredeyse, düşmanca ses tonuna aldırmadan. Görmeye geldiği kişi Damon değildi.

"O nasıl?" diye sordu koridora adım atarken.

"Nasıl olduğunu sanıyorsun?"

Evet, aptalca bir soruydu. Tina Crossley'nin kızgın, hayal kırıklığına uğramış, şok olmuş ve büyük olasılıkla korkmuş olduğunu tahmin ediyordu.

Damon küçük salonu işaret ederek, "Tam karşıda," dedi.

Bryant odaya girmeden önce bir nefes aldı ve göreceklerine karşı kendini hazırladı.

"Merhaba Tina," dedi başının arkasına doğru. Saçlarının bir kısmının hiç uzamadığı kel bir nokta vardı.

Sol tarafı ona dönük olacak şekilde yarım döndü, ama sağ tarafı oturduğu pencereye en yakın yerde kaldı.

Tek bir sandalyeyi işaret etti, bu da onun sağ tarafını göremeyeceği anlamına geliyordu ama nasıl göründüğünü zaten biliyordu. Elmacık kemiğinden kulağına kadar uzanan daha küçük yara izini hemen hemen görebiliyordu ve yüzünün diğer tarafında, derinin bir gözüne mal olan bir haçla kesilerek açıldığı iki uzun, daha kalın yara izi olduğunu biliyordu.

Bryant bunu düşünürken bile midesinin bulandığını hissetti, kadının görünüşü yüzünden değil: bu ona sadece üzüntü veriyordu. Mide bulantısı, bu kadının

saldırının gerçekleşmesine asla izin verilmemeliydi. Peter Drake, Wendy Harrison'ı öldürdükten iki hafta sonra Tina Crossley'e saldırmıştı.

Diğer yaraları bir daha asla çocuk doğuramayacağını ya da yürüyemeyeceğini gösteriyordu. Wendy'nin cesedinin bulunduğu yerden sadece yarım mil ötede yeni bir patikayı deneyen bir koşucu tarafından zorlukla nefes alırken bulunmuştu.

Damon o zamanlar onun erkek arkadaşıydı ve hep yanında olmuştu. Hoş olmayan doğasına rağmen Bryant kendine bu gerçeği hatırlattı.

"Yani, siz piçler onu serbest mi bıraktınız?" Damon, Bryant Tina ile konuşmaya fırsat bulamadan sordu.

Bryant, "Onu serbest bırakan polis değil," dedi, ancak adam bunun nasıl işlediğini çok iyi biliyordu.

Tina'nın karÇısına oturup dirseklerini dizlerine dayayarak, "Hepsi aynı," dedi. "Eğer onu daha önce yakalamış olsaydınız..."

"Dur, Damon," dedi Tina sessizce. Bryant onun öfkesini yuttuğunu gördü. Tina'nın yıllar boyunca neler olabileceğini düşünerek yeterince zaman geçirdiğini tahmin ediyordu.

"Sadece onu içeride tutmak için her şeyi yaptığımızı bilmenizi istedim. Her şartlı tahliye duruşmasında, her..."

"Biz kimiz?" Damon bilerek sordu.

"Davaya dahil olan insanlar, Richard Harrison. Hepimiz o piçi kilit altında tutmak için elimizden geleni yaptık."

"Şey, o gün herhangi bir..."

"Hâlâ kâbuslar görüyorum, biliyorsun," dedi Tina sessizce. "Hâlâ rüyamda onun gelip işimi bitirdiğini görüyorum. Çığlık atarak uyanıyorum ama sonra onun parmaklıklar ardında olduğunu hatırlıyorum. Artık kendime bunu söyleyemiyorum, değil mi?"

Bryant tüm kalbiyle onun korkusunu ortadan kaldıracak bir şey söyleyebilmeyi diledi.

Anladığı kadarıyla Tina evden nadiren çıkıyordu ve hemen hemen her şey için Damon'a güveniyordu.

"Korunacak mıyız?" Damon sordu.

"İçeriye girmesine izin verilmemesi şartlarının bir parçası olacak..."

"Lanet olası bir kâğıt parçası mı?" diye sordu inanamayarak. "Evet, eminim bu onu kapıdan uzak tutacaktır. Polis korumasından bahsediyorum; fiziksel
Varlık."

Bryant onun ne demek istediğini biliyordu. Ve onlara istedikleri cevabı veremedi.

"Bu numaradan gelen tüm çağrılar en üst düzeyde ele alınacaktır..."

Tina'nın omuzları hafifçe çökerken Damon, "Ah, lanet olsun," dedi. "Kendini güvende hissettiği tek zamanın on beĢ yıl önce geçirdiği sinir krizinden sonra olduğunu biliyor musun? Kilit ve anahtarın arkasındayken. O zamandan beri tam bir gece uykusu çekmedi."

Bryant Tina'nın ruhsal bir çöküntü yaşadığını ve yedi ay boyunca akıl hastanesinde kaldığını biliyordu. Aynı şeyin tekrarlanmaması için dua etti. "Özür dilerim. Keşke daha fazlasını yapabilseydik ama..."

Damon başını sallayarak, "Neden burada olduğunuzu bile bilmiyorum," dedi. "Onun serbest bırakıldığını zaten biliyorduk, o halde tam olarak ne istiyorsunuz?"

Bryant'ın verecek bir cevabı yoktu. Sadece gelmesi gerektiğini hissettiğini biliyordu.

Damon bir tür iletişim için Tina'ya bakar gibi oldu. Hafif bir baş sallama.

"Tina yoruldu, gitme vaktin geldi."

Bryant ayağa kalktı ve Damon'ı kapıya kadar takip etti. Adam tekrar konuşmadan önce onun eşiği geçmesini bekledi.

"Biliyor musun, keşke onu daha önce tanıyabilseydin. Olmak için eğitim O piç onu yakaladığında hemşireydi. Süslü püslü hırsları yoktu, dünyayı ele geçirmek istemiyordu. Sadece insanlara bakmak istiyordu. O hayat ve umut doluydu. Gülmeyi severdi, dans etmeyi severdi. O şerefsiz bunları ondan alana kadar her şeyi seviyordu." Gözlerindeki tiksinti geri geldi. "O zamanlar nasıl biri olduğunu bilseydin, şu anda hissettiğinden çok daha kötü hissederdin. Şimdi defol git ve bir daha da gelme," dedi. Kapıya.

Bryant, kendisine bir kez bile bakmamış olan bir kadının yüzü aklından çıkmadan daireden uzaklaştı.

On altı

"Pekala çocuklar, bildiğiniz gibi Samantha Brown'ın ölümü yeniden cinayet olarak sınıflandırıldı. Keats şu anda otopsiyi gerçekleştiriyor, ancak sanırım en iyisi ne cesetten ne de evinden adli olarak fazla bir şey elde edemeyeceğimizi varsaymak. Peki, şu ana kadar ne biliyoruz?"

Stacey öne doğru eğildi. "Samantha yirmi bir yaşındaydı ve üç yıl önce tüm sosyal medya faaliyetleri durana kadar tamamen normal görünüyordu. O zamanlar geniş bir arkadaş çevresi, kendisinden iki yaş küçük bir kız kardeşi varmış. Görünüşe göre tek tük erkek arkadaşı varmış ve Dudley Koleji'ne gidiyormuş. Görünüşe göre dışa dönük ve sosyal. Sosyalleştiğinden emin değilim.
ancak sabıka kaydı yok ve herhangi bir yerel akıl sağlığı tesisine kabul edildiğine dair bir kayıt yok."

Stacey omuz silkerek elindekilerin bu kadar olduğunu belirtti.

"Penn, gözlemlerin?" Kim sordu.

"Stacey'nin çizdiği resim Samantha Brown'ın şu anki eviyle hiçbir benzerlik taşımıyor. Birkaç aydır orada olmasına rağmen
dışa dönük kişiliğinin ya da herhangi bir kişiliğinin kanıtı..."

"Bir mum," dedi Kim, ziyaretçilerin daireye nasıl girdiklerinin mum olduğuna her zamankinden daha fazla ikna olmuştu. Mitch'e bir mum göndermişti.
Bu maddeye özellikle dikkat etmesini isteyen bir mesaj. Verdiği kısa yanıtta yumurta emmekle ilgili bir şeyler söylemişti.

"Bu da bize onun tanıdığı biri olduğunu
gösteriyor..." "Ya da sinirli bir komşu," diye
araya girdi Stacey.

Penn, "Tesiste radyo, müzik merkezi ya da hoparlör yok," dedi. "Bu yüzden gürültüden kaynaklandığını sanmıyorum."

"Birkaç yıldır seyahat etmiyor olabilir mi?" Bryant sordu. Kim başını salladı. "Şüpheli. İnsanlar normalde yanlarında hatıralarla dönerler, Yurtdışı seyahatlerinden hatıralar. Hiçbir şey yoktu. Bu da sosyal medyada paylaşım yapmasını engellemezdi."

Bryant ilk ziyaretinde onunla birlikte olmasına rağmen sadece yatak odasına girmişlerdi ve bu yüzden evin geri kalanının ne kadar sade olduğunu göremeyecekti. Orada olsaydı, buranın hâlâ kendi evinden daha sade olduğu konusunda bir tür şaka yapardı.

"Pekâlâ millet, bu sabah hepimiz gidiyoruz. Stacey, Samantha'nın arkadaşlarıyla konuşmanı istiyorum. Öğrenebildiğin kadar çok şey öğren. Son birkaç yıldır onunla ne gibi temasları olmuş ve neden sosyal medyadan kaybolmuş. Ve Penn, komşularıyla konuşmanı istiyorum. Biz
Bu kız hakkında daha çok şey bilmemiz gerekiyor. Alışkanlıkları nelerdi? Kimlerle görüşürdü? Kızın ve hayatının bir resmini çizmemiz gerekiyor."

Samantha Brown kimdi?

Ve ailesinin ona bu konuda yardımcı olabileceğini umuyordu.

On yedi

"Onu görmeye gittin, değil mi?" Bryant onları Myles ve Kate Brown'ın evine doğru götürürken Kim sordu.

Tereddüt etti ve başını salladı. "Vardiyadan önce ilk iş." Ona doğru baktı. "Nereden biliyorsun?"

Yanıt olarak omuz silkti. Biliyordu çünkü Bryant'ı tanıyordu. İçinde çelik kadar sert bir namus çekirdeği vardı. Kendisini polisin öfkesini boşaltabileceği resmi bir günah keçisi olarak sunduğuna bahse girmeye hazırdı. Bunun kendi hatası olmadığı, ikinci saldırıdan sorumlu olmadığı sözlerini asla duymayacaktı. O bir polis memuruydu, dedektif değil ama suçluluk duygusunu yıllarca taşımıştı.

"Bryant, kendin yapmıyorsun-'

"Sanırım bu konuşmayı zaten yapmıştık," diyerek onun sözünü kesti.

Tamam, anladı. Çünkü ona istediği cevabı vermemişti,
onu tamamen kapatmıştı. Onun için sorun değildi. Belki şimdi eldeki davaya odaklanabilirlerdi.

"Peki, sence bu habere nasıl tepki verecekler?" diye sordu, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi.

"Emin değilim," dedi dürüstçe. Korkunun içinde bir rahatlama duygusu olabileceğini sapkın bir şekilde anladı.

Her ölüm bir aileyi yaralar. Bir çocuğun ölümü, doğal düzenin dışında bir ölüm, daha da büyük bir yara açar, ancak bir intihar, geride kişiye yakın olan herkes tarafından hissedilen suçluluk izleri bırakır.
Hangi ipuçlarını kaçırdım?
Daha fazlasını yapmalı mıydım? Bunu engelleyebilir miydim? Çocuğumun acı çektiğini nasıl göremedim? Neden yardım için bana gelmedi? Ve ebeveynler için bu sorular asla ortadan kalkmayacaktı. Arkadaşlar ve tanıdıklar sonunda başka endişelere ve kaygılara yönelecekti, ama ebeveynler değil.
Cinayet yepyeni bir dizi soru getirdi ama bir şekilde suçluluk duygusunu da ortadan kaldırdı.

Bryant arabayı evin önünde durdururken, "Ama bunu öğrenmek üzereyiz," dedi.

Kapıyı, düz siyah bir pantolon ve açık yakalı beyaz bir gömlek giymiş olan Myles açtı.

Onlara sorgulayan gözlerle bakarken geri çekilmedi.

"İçeri girebilir miyiz, Bay Brown?" diye sordu.

Sanki terbiyesini hatırlamış gibi geri sıçradı. "Elbette.

Özür dilerim ama..."

"Burada mı?" Kim, önceki gün kullandıkları ofise doğru ilerleyerek sordu.

"Evet, evet. Korkarım karım henüz uyanmadı. Dün morgdan döndüğümüzden beri yatak odasından çıkmadı."

Kim anlayışla başını salladı. "Peki diğer kızınız evde mi Bay Brown?"

Soru karşısında şaşırmış görünüyordu.

"Hayır, şu anda burada değil."

Kim, kardeşinin ölümünün ardından ailesinin yanına gelmediği için ülkenin neresinde olduğunu merak ediyordu.

"Bay Brown, korkarım bu konuşma için eşinizin de hazır bulunmasına ihtiyacımız olacak..."

"Ama ben..."

"Bay Brown, lütfen gidip karınızdan bize katılmasını isteyin," diye

ısrar etti. Odadan çıkmadan önce ona son bir kez baktı.

Bryant pencerenin yanında durdu ve kaptan koltuğunu çevirerek iki kişilik kanepeyi evli çiftin birlikte oturması için boş bıraktı. Söyleyeceklerini duyduklarında birbirlerinin desteğine ihtiyaçları olacaktı.

Bayan Brown odaya girdiğinde bir gün öncesine göre on yaş daha yaşlı görünüyordu. Makyajsız yüzünde ağlamaktan kızarmış lekeli bir cilt ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Saçları taranmamış ve yıkanmamıştı. Elinde beyaz bir mendil tutuyordu. Kim onu boş yere yargılamıştı. Kadın bir çocuk kaybetmişti. Aradan 24 saatten az bir süre geçmiş olmasına rağmen bunun gerçekliğini kavrayamamıştı ve şimdi bunu daha da kötüleştirmek üzereydi.

Kim, konuşmaya başlamadan önce Kate Brown'ın yüz ifadesine dikkat etti. Korku ama aynı zamanda umut vardı. Sanki kızının cesedini görmüş olmasına rağmen bir tür hata olduğunu söylemek için buradaydılar.

Kim nefes aldı. "Bayan Brown, Bay Brown, korkarım Samantha'nın ölümüyle ilgili yeni bilgilerimiz var.
intihardan cinayete."

Bayan Brown'ın eli açık ağzına doğru giderken Bay Brown'ın bacakları altından bükülür gibi oldu. Bay Brown neredeyse karısının yanındaki koltuğa düşüyordu. Bacakları birbirine değdi ve Bayan Brown bacağını çekti. Bu ince ama kesin bir hareketti ama Kim iki kadın arasındaki dinamiğin değiştiğini görebiliyordu.

İkisinin bedenleri arasındaki gün ışığı şeridini görebildiği kadar netti.

En yakın çiftlerin bile, çocuklarının kaybıyla ayrı ayrı yüzleştikleri için geçici olarak birbirlerinden uzaklaşmaları alışılmadık bir durum değildi.

"M... cinayet mi?" Bayan Brown sonunda ağzından kaçırdı.

Kim başını salladı. "Evine zorla girmek zorunda kalmayan tanıdığı biri olduğunu düşünüyoruz."

Her ikisi de inkâr ederek başlarını sallamaya başladılar.

Kim devam etti. "Yakın zamanda herhangi biriyle sorun yaşayıp yaşamadığını, tartışıp tartışmadığını bilmemiz gerekiyor; garip bir şeyden bahsetti mi?"

Kate yere bakarken Myles, "Hiçbir şey," dedi. "Nazik, kibar bir kızdı. Kimseyi üzmezdi."

Kim karısının beyaz mendilini çekiştirdiğini fark etti. "Bayan Brown?"

Başını salladı ama yukarı bakmadı.

Kim göz ucuyla Bryant'ın da onları yakından izlediğini görebiliyordu. Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

"Bay Brown, Samantha Dudley Koleji'ne mi

gitti?" Başıyla onayladı.

"Üç yıl önce üniversiteyi bırakmış ve sosyal medyadan uzaklaşmış gibi görünene kadar?"

"Samantha kaçtı," diye teklif etti, karısının elleri sakinleşirken. "Erkek arkadaşıyla arası bozuldu ve öylece çekip gitti. İki buçuk yıl önce gitmişti. yıl."

"Ve o yokken onunla temas kurdunuz mu?"

"Zar zor... Birkaç ayda bir bizi arayıp güvende olduğunu söylüyordu ve altı ay önce geri geldi."

"Yani, uzakta olduğu süre boyunca herhangi biriyle sorun yaşayıp yaşamadığını gerçekten bilmiyor musunuz?"

"Şey... hayır... sanırım değil."

"Diğer kızınızın herhangi bir bilgisi var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sammy ve Sophie yakın değiller. Sophie yardım edemez."

"Özel bir nedeni var mı?" diye sordu, bunun soruşturmayla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu.

"Yıllar geçtikçe birbirimizden uzaklaştık. Tipik kardeşler işte," dedi küçümseyerek.

Önceki araştırmalarının çoğu ona tipik bir kardeş ilişkisi diye bir şey olmadığını göstermişti ama şu anda önceliği büyük kızdı.

"Peki Sammy kaçtığında neredeydi?" Kim, yerel polisle temasa geçip Samantha'nın onlar tarafından tanınıp tanınmadığını öğrenebileceklerini düşünerek sordu.

"Etrafta dolaşıyordu, Müfettiş. Bize tam olarak nerede olduğunu hiç söylemedi."

Kim kelimeleri duyuyordu ama zihnindeki soruyu silemiyorlardı. Her bir olasılık kapatılıyordu.

"Onu buraya kadar takip eden biriyle tanışmış olabilir mi?" Kim kendisine söylenenlere inanmak isteyerek sordu.

"Hiç sanmıyorum."

Kim önceki günden bir şey hatırladı.

"Karınız dün Samantha'nın hazır olduğunu düşündüğünüzü söylediğinde."

"Tekrar kaçacağından korkuyorduk ama ona bir süre güvenmek zorundaydık."

Ne sözleri ne de tavırları ona gerçeği yansıtıyordu. Burada Bay Brown'ın saklamak için çok uğraştığı bir sır vardı ve karısı da bu sırrın peşinden gidiyordu.

"Bay Brown, belki eşiniz bir fincan çay içebilir?" Bryant arkadan seslendi, işaretleri en az onun kadar net okuyordu. Kocasını birkaç dakikalığına odadan çıkarabilirse, karısı üzerinde çalışabilirdi. "Büyük bir şok geçirdi."

"Kate çay içmez," diye cevap verdi sesinde hafif bir gerginlikle. Ne yapmaya çalıştıklarını biliyordu ve buna içerlemişti.

Woody nazikçe söylemişti.

"Bay Brown, Samantha'ya bunu yapan kişiyi bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey biliyorsanız..."

"Elbette," dedi adam, ayağa kalkarak ve kadın kovulduklarını anladı.

Onlara düpedüz yalancı demek dışında söyleyecek pek bir şeyi yoktu.

"Sophie döndüğünde bizi arar mısın lütfen? Yine de, Sophie'yi öldürmüş olabilecek biri hakkında bilgisi olmadığından emin olmamız gerekiyor.

Samantha'ya zarar vermek istedi."

"Elbette ama buraya geldiğinde önce haberi vermemiz gerekecek. Tayland'dan dönüyor, boş yıl." Kim anlayışla

başını salladı.

Onu kapıya kadar takip etti ve irtibat halinde olacaklarına dair güvence verdi.

Arkalarından hızla kapanan kapı hakkında yorum yapması telefonunun çalmasıyla engellendi.

"Hey, Keats," dedi arabaya doğru geri yürürken. Belki de Samantha Brown'ın otopsisinde bir şeyler bulmuştu.

"Himley Park, Müfettiş, hemen buraya gelmenizi öneririm."

On sekiz

Birinin izini sürmek için çok fazla dedektiflik becerisi gerekmemişti. Stacey, Merry Hill Alışveriş Merkezi'ndeki Next mağazasına girerken Samantha Brown'ın en yakın arkadaşları, diye düşündü.

Ancak onu şaşırtan şey, genç kadınların hayatlarını hala sosyal medyada bu kadar açık bir şekilde yaşamalarıydı. Bu özel kızın hiçbir gizlilik ayarı yoktu ve her hareketini Instagram'da belgeliyordu, Stacey bunu nasıl biliyordu?
zaten işte olduğunu, vardiyasının ne zaman bittiğini ve günün geri kalanında ne yapmayı planladığını söyledi.

Belki de içindeki polis memuru artık genç kadınların hayatlarını açık ve korkusuzca yaşadıklarını görmüyordu. Bir fırsat gördü
Yırtıcı hayvanlar evinin boş olduğu ya da yalnız seyahat ettiği zamanları gözlüyordu. Bu genç kadınlar için korkuyordu.
Her yerde, hatta siber uzayda bile gizlenen tehlikelerden habersizdi.

"Cassie Young'ı nerede bulabilirim?" diye sordu kazak rafına kıyafetlerini yerleştiren bir kadına.

Kadın haklı olarak kaşlarını çattı. Güzel. Arada sırada biraz şüphe görmek hoşuna gidiyordu. Stacey kimliğini gösterdi.

Kadının şüphesi alarma dönüştü.

"Sorun yok. Bir sorun yok. Sadece bir dakikasına ihtiyacım var." "Ev eşyaları," dedi, mağazanın diğer tarafını işaret ederek.

Stacey ona teşekkür etti ve o yöne doğru gitti.

Alt raflardan birini mumlarla dolduran kadına neredeyse takılıp düşüyordu.

"Cassie Young?" diye sordu, internette gördüğü yüzlerce fotoğraf ona peşinde olduğu kadının bu olduğunu söylese de.

Cassie ayağa kalktı ve başını salladı.

Stacey hâlâ elinde olan kimliğini gösterdi. "Her
şey yolunda mı?"

"Samantha Brown ile arkadaş mıydınız?"

Gözyaşları sanki çok uzakta değilmiş gibi gözlerini doldurdu.

Onları geri kokladı ve başını salladı. "Son birkaç yıldır pek değil ama bir zamanlar çok yakındık. Kendini öldürdüğüne inanamıyorum."

Yeniden sınıflandırma haberi henüz basına ulaşmamıştı ve Stacey bu şekilde kalmasından memnundu.

"Onun hakkında konuşmak için bana birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?"

"Elbette, ama size ne kadarını söyleyebileceğimden emin değilim. Buralarda olduğunu bile bilmiyordum."

Evet, patron kaçak hikayesi hakkında onu bilgilendirmişti.

"Nasıl biriydi?" Stacey sordu. Sosyal medyada gördüğü kız, soğuk ve karanlık bir dairede ölen arkadaşsız kızla uyuşmuyordu.

Cassie gülümsedi. "Aman Tanrım, çok komikti. Kendine güvenen ve komik biriydi. Gülmeyi ve eğlenmeyi severdi ama asla çok fazla değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Stacey başını salladı.

"Her zaman diğer insanlara karşı düşünceli biriydi. Bir keresinde gece dışarı çıktığımızı hatırlıyorum. Trenle döndük. Hayat doluyduk, yarısı boş bir trende bağırıyor ve gülüyorduk. Sammy, yanında küçük bir çocukla öksüren ve hapşıran bir kadın gördü. Biz trenden inene kadar hepimizi sakinleştirdi. Düşünceli ve anlayışlıydı.
her zaman mutlu ve pozitif." Kaşları hafifçe çatıldı. "Şey, ta ki..."
Stacey'nin omzunun üzerinden bakarken sözleri kesildi.

Stacey onun bakışlarını takip ederek koridorun sonunda duran ve endişeli görünen kadına baktı. Belli ki bir polis memurunun çalışanlarından biriyle konuşmak istediği haberi müdüre ulaşmıştı.

Cassie ona her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret verdi. Kadın bir yemek servisi vitrininin etrafında kayboldu.

"Ne zamana kadar?" Stacey

sordu. "Biriyle tanışana kadar."

"Devam et."

"Callum Towney. Üniversitede tanışmışlar. Kendini her şey ve bir torba cips sanıyordu. Normalde sevdiği bir tip değildi ama onda yalnız bırakamayacağı bir şeyler vardı."

Stacey telefonunu çıkardı ve ismi not etti. Şaşırtıcı bir şekilde, Samantha'nın eski sosyal medya hesaplarından tanıdığı bir isim değildi.

"Zaman zaman ona bok gibi davrandı, ama o daha fazlası için geri

dönmeye devam etti." "Ona kötü mü davrandı, nasıl?"

"Yapacak daha iyi bir şeyi olmadığında onu kaldırıyordu. İstediğinde onu bırakıyordu. Kız tamamen büyülenmişti ve sonra adam onunla işini bitirdi.

tamamen başka biri için, bu da onu oldukça mahvetti."

Stacey'nin ilgisini çekmişti. Bu çocukla olan ilişkisi onun hayatını ve kişiliğini tamamen değiştirmiş gibi görünüyordu.

"Nasıl değişti?"

"Dışarı çıkmayı bıraktı, gülmeyi bıraktı, eski arkadaşlarından uzaklaştı; sanırım ona Callum'u hatırlatan her şeyi yaptı. Şimdi bunun için kendimi çok kötü hissediyorum ama Callum onunla ilişkisini bitirdiğinde çok mutlu olmuştum. Bunu atlattığında eski haline döneceğini düşünmüştüm ama hiç dönmedi."

"Eski arkadaşlarından hiçbiriyle kaynaşmadı mı, sosyal medyada etkileşime geçmedi mi?" Cassie başını salladı ve dudağını ısırdı.

"Ne oldu?" Stacey sordu. Bu kızın söylemek istediği bir şey vardı.

"Daha çok çabalamalıydım. Her zaman yeterince sabırlı olmadığımı düşündüm.
onunla. Ama o bunu oldukça
zorlaştırdı." "Ne şekilde?"

Cassie kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi tereddüt etti. "Kötü şeyler söylemeye başladı. Onun karakterine uymayan şeyler. Hepimizi daha önce olduğundan daha fazla eleştirdi. Yeni iPhone için para biriktirmek üzere bir hafta sonu işine girdim ve bana zombi, takipçi dedi, kendi aklım olmadığını söylemeye başladı. Yaptığım her şeyi sürekli olarak onaylamıyordu."

Stacey, bir erkek arkadaşından ayrılmasının neden daha yargılayıcı olmasına neden olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu.

Yine dudağını ısırdı. "Muhtemelen onunla daha fazla iletişime geçmeliydim ama..." "Ve sonra kaçtı mı?" Stacey açıklığa kavuşturdu.

Cassie kaşlarını çattı. "Öyle
mi yaptı?" "Bilmiyor
muydun?"

Cassie başını salladı. "Kendini geri çekmesi öyle aniden olmadı. Yeni arkadaşlar edindi, özellikle de kızıl saçlı bir kız, sanırım, ama zaman içinde yavaş yavaş oldu, hiç temas kalmayana kadar temas azaldı." Kaşları daha da çatıldı. "Ailesi onun kaçtığından hiç bahsetmedi."

"Onları gördün mü?" Stacey şaşkınlığını gizlemeye çalışarak sordu. Samantha ortadan kaybolduğunda ilk arayacakları kişinin Cassie olacağını düşünmüştü. Onu bulmak yeterince kolay olmuştu.

"Evet, yaklaşık bir yıl önce onları burada gördüm. Nasıl olduğunu sordum ve bana iyi olduğunu söylediler."

"Tamam Cassie, yardımın için teşekkürler," dedi Stacey, uzaklaşırken.

Brown ailesinin ne saklamaya çalıştığını merak ederek dükkândan ayrıldı.

On dokuz

Penn önce Samantha'nınkinin altındaki daireyi denemeye karar verdi. Salon yola baktığı için yukarıdaki dairenin aynısı gibi görünüyordu.

Kapının zilini çaldı ve ayarlanmış olan ses seviyesinden neredeyse geri sıçrayacaktı.

Bir an bekledi, zili ikinci kez çalmaktan çekiniyordu. Yakınlarda küçük çocukları olan biri ona teşekkür etmezdi.

Kapı, koyu renk pantolon, gömlek ve hafif bir ceket giymiş yetmiş yaşlarında bir adam tarafından açılırken parmağını kaldırdı.

"Günaydın efendim, rahatsız ettiğim için özür dilerim..."

"İçeri gel, içeri gel, delikanlı. Kapının eşiğinde sohbet edemem. Hamburgerlerim çözülecek."

Penn kapıyı arkasından kapattı ve adamı mutfağa kadar takip etti; adam orada bir poşetten yaşam için alışveriş yapıyordu.

"Onlara iyi para ödedikten sonra gitmelerini istemiyorum." Durdu ve döndü. "İşinizi belirtmeden önce arabaya gidip orada bir şey bırakıp bırakmadığıma bakar mısınız delikanlı?"

Penn ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Belki de kaçırmıştı ama bir araba gördüğünü hatırlamıyordu. Başını dışarı çıkarıp kontrol etti. Araba yoktu.

Mutfağa döndü. "Efendim, dışarıda araba yok..."

"Tabii ki araba yok," dedi gözlerini devirerek. "Geçen yıl arabayı ben kullandım."

"Şey... efendim, benim adım..."

"İsimleri hatırlayamayacak kadar yaşlıyım. Kırk yaşın altındasın, o yüzden delikanlı olacaksın ve sen bir polissin."

"Sen nasıl..."

"Çünkü otuz dört yıl boyunca öyleydim."

Penn etkilendi. Bu adamın aklını yitirdiğini düşünüyordu.

"Ve dün seni şu kimliğini çokça gösteren bayanla dolaşırken gördüm."

Tamam, o kadar etkilenmedim.

"Ve söylemeliyim ki" diye devam etti, "o çok yakışıklı..."

"Efendim, isminizi alabilir miyim?" Penn araya girdi. Bunu daha fazla duymak istemiyordu.

"Gregory Hall, hizmetinizdeyim delikanlı," dedi ve bir meyve kâsesine üç elma koydu.

"Ve ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Kalça ameliyatımdan bu yana beş yıl geçti."

"Samantha Brown'ı yukarıda çok gördün mü?"

"Ah, adı buydu," dedi soruyu yanıtlarken ve Penn'e batma hissi verdi. Buradan fazla bilgi alamayacaktı ama birkaç soruya daha değecekti.

Adam meyve kâsesinden bir elma alıp buzdolabına koyarken dalgın dalgın başını salladı.

"Beni görmeye gelmek için biraz geç kaldın, delikanlı. Benim zamanımda bir saat içinde komşuları sorguya çekerdik."

Penn ölümün yeniden sınıflandırılmasını açıklamayacaktı.

"Gelip giden çok insan gördün mü?" diye sordu, yaşama isteğini kaybederek.

"Penceremden dışarı bakıp komşuları izlemekten başka yapacak daha iyi bir şeyim olmadığını mı düşünüyorsun, delikanlı?"

"Hayır, efendim, ben sadece..."

"Ailesi çok gelirdi," dedi buzdolabını açıp elmayı geri çıkarırken. "Kız ilk taşındığında birlikte ve ayrı ayrı. "Kız ilk taşındığında
Aslında bir süre hepsinin buraya taşındığını düşündüm. Sanırım ilk başlarda annem çoğu gece bizde kalıyordu."

Penn, yirmi bir yaşındaki bir kadının yeni evinde neden bu kadar yakın gözetime ihtiyaç duyduğunu merak etti.

Adam sonunda elmadan bir ısırık alarak, "Yani, fikrimi soracak olursanız," dedi.

Penn pek anlamadı ama yine de başını salladı.

"Sanırım hepsi orada değildi," dedi şakağına vurarak.

Penn hiçbir şey söylemedi. Samantha'nın herhangi bir engeli olduğunu gösteren hiçbir kanıt görmemişti.

"Çünkü çalışmıyordu, hiç arkadaşı yoktu ve ailesi tarafından yakından izleniyordu..."

Penn ses tonunu dengede tutmaya çalışarak, "Ama elbette başka açıklamalar da olabilir," dedi.

"Ve belli ki faturalarını ödeyememiş."

Penn, yargılayıcı emekliye kaşlarını çatmadan edemedi.

"Öyle bakma. Ben işimi bilirim. Bir adam geldiğinde kapıyı hiç açmadı, o yüzden bir şeyler saklıyor olmalı."

"Onun bir icra memuru olduğunu mu varsayıyorsunuz?" Penn sordu.

"Ön kapıdan girmesine izin vermediği, siyahlar giymiş iri yarı bir adamdı. Başka ne olabilir ki?"

Penn emin değildi ama öğrenmeleri gerektiğini biliyordu.

Yirmi

Himley Gölü, Himley Park'ın arazisinde yer almakta olup 1779 yılında Capability Brown tarafından araziye eklenmiştir. O dönemde parkın tasarımını
180 dönümlük araziye daha küçük havuzlardan oluşan daha yüksek bir zincirden şelaleler eklenmektedir. Ward ailesi 1830'larda Himley'i terk etti çünkü burası Black Country'ye çok yakındı. Bunun yerine Worcestershire'daki Witley Court'ta büyük bir ihtişam içinde yaşadılar.

Kim, sitenin yılda 200.000 ziyaretçisinden biri olduğunu, gerçek koruyucu babası Keith'in bazı Pazar sabahları Erica rosto pişirirken onu orman yürüyüşlerine çıkardığını hatırlıyordu. Yürüyüş her zaman kütük kabin kafede sıcak bir içecek ve büyük gölde yelken kulübünü izlemek için bir mola ile sona ererdi. Ve bu ona gitmesi söylenen bölgeydi.

Bryant, dört ekip arabası, Keats'in minibüsü ve iki adli tıp aracının arasına girerek otoparka yanaştı.

Kim, üniformalı polislerin hâlâ insanları alandan uzaklaştırmaya çalıştığını görebiliyordu.

Salonun kendisi Nisan ayından Eylül sonuna kadar ziyaretçilere açıktı ancak park tüm yıl boyunca açıktı.

Göle doğru ilerlerken Kim mahremiyet çadırının kurulmuş olduğunu gördü. Mekânın kamusal niteliği göz önüne alındığında Keats'in ilk önceliği bu olmalıydı.

On metre ötede Müfettiş Plant ona doğru adım attı. Her zamanki gibi kalın beyaz saçlarına karşı koyu ten rengi onu şaşırtmıştı.

"Park neredeyse temiz," dedi telsizine dokunarak. "Sadece evin diğer tarafındaki şelaleden bir çifte eşlik ediliyor."

Başını salladı. Eve doğru başını sallayarak, "Temas kurdunuz mu?" diye sordu.

"Evet. Yönetim şu anda olabildiğince işbirlikçi davranıyor."

Her ikisi de bulunan ceset için duydukları endişenin bir süre sonra alanın işletilmesi ve bakımı için duydukları endişeye dönüşeceğini çok iyi biliyorlardı.

Müfettiş Plant ve ekibi bu süre boyunca bölgede kalarak yönetimle irtibat halinde olacak ve işletme sahipleri olan Dudley Belediyesi'ni gelişmelerden haberdar edecektir.

Ona teşekkür etti ve çadıra doğru ilerledi.

"Şezlong mu, şişe mi?" Bryant, bronzlaşmış subay uzaklaşırken sordu.

"Duyduğuma göre İspanya'daki tatil eviymiş," diye cevap verdi. Çadırın giriş kapağındaki teknisyenden koruyucu terlikler aldı.

Keats dışarı çıktı ve onun yolunu kesti. "Konuşabilir miyiz, Müfettiş?"

Kim kenara çekildi ve Bryant'ı ayakkabılarını örtmesi için yalnız bıraktı. Telefon konuşmalarına rağmen bunu bekliyordu.

"Müfettiş, ben..."

"Bak, Keats. Olan oldu. Bir hata yaptık. İkimiz de-' "Müfettiş, Samantha Brown'ın otopsisini saat 5'te yaptım. Bu sabah otuz," diyerek onun sözünü kesti.

"Oh," dedi kadın.

Birkaç saatlik kısa uykusu sırasında kendi performansına dair süregelen tüm şüpheler ortadan kalkmış gibi görünüyordu. Tanıdığı ve tahammül ettiği Keats'in huzuruna geri dönmüştü.

"Zaten bilmediğimiz çok az şey vardı. Toksikoloji örnekleri gönderildi ama bildiğiniz gibi sonuçlar..."

"Birkaç gün sürer," dedi.

Kadın uzaklaşmaya başlarken, "Sadece küçük bir şey," dedi. "Mide içeriği. Pirinç ve fasulye karışımından biraz daha fazlası gibi görünüyordu."

"Vegan mı?" diye sordu.

Omuz silkti. "Olabilir ama sadece bahsetmek istedim."

Kim ailesine danışmak için aklına bir not aldı. Onları katiline götürmeyeceği kesindi ama hayvansal ürünlere tamamen karşı olmadıkça pek de olası bir yemek değildi.

Patoloğu çadıra kadar takip etti. Bryant beklemiş ve onun arkasından içeri girmişti.

"Tamam Keats, biz ne..."

Adam kenara çekilince kadın konuşmayı kesti.

Önündeki manzarayı değerlendirmek için bir saniyesini ayırdı.

Kot pantolon ve tişört giymiş genç bir erkeğe ait ceset gölün kenarına sürüklenmişti. Ayağında siyah beyaz bir spor ayakkabı vardı, diğeri ise yoktu.

Kim, adamın giysilerinin adipocere ya da yaygın olarak bilinen adıyla mezar balmumu oluşumuna karşı zorlanmaya başladığını görebiliyordu. Ölümden sadece birkaç dakika sonra bakteriyel enzimlerin vücudun yumuşak dokusunu parçalamaya başlamasıyla vücudun çürümeye başladığını zaten biliyordu. Daha önce

bunun bir çürüme, şişkinlik, tasfiye ve ileri çürüme süreci olduğunu öğrenmişti ama suya daldırmanın süreci yavaşlattığını da biliyordu.

Derinin görülebildiği yerlerde kabarcıklar ve etin üst tabakasının grimsi beyaz bir renge dönüştüğü lekeler görebiliyordu. Amonyak kokusu çok açıktı.

Çocuk yan yatmış, yüzü ona dönüktü. Yabani otlar
Göl, giysilerine ve saçlarına dolanmıştı. Şişmiş yüzü açık kahverengi saçlarla çerçevelenmişti.

Kim onun onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordu. Bryant onun arkasından, "O sadece bir çocuk," diye nefes aldı.

Mitch şeffaf bir kanıt torbası tuttu.

"Yirmi yaşında ve adı Tyler Short."

Kim çantaya uzanıp ehliyetin üzerindeki adresin fotoğrafını çekerken tepeden bir ses duyuldu.

"Bryant..." dedi, kapıya en yakın olan meslektaşına bakarak.

Dışarı çıktı ve doğruca tekrar içeri girdi.

"Evet, bu bir drone."

Kim inledi. Kim'den gelen telefonu alır almaz anlamıştı.
Keats bunun basının dikkatinden uzun süre kaçmayacağını biliyordu. Gone were the Sadece en yüksek bütçeli haber kuruluşlarının helikopterler ve pilotlar kiralayarak bir suç mahallini tepeden görüntüleyebildiği günler.

Herhangi bir gazete bir insansız hava aracı satın alıp tepesine gönderebilirdi. "Onu kim buldu?" diye sordu.

"Yelken kulübündeki çocuklardan biri. Bir tamiratı kontrol etmek için teknelerden birine çıkmış ve bir şeyin yan tarafa çarptığını hissetmiş. Spor ayakkabısının bağcığı takılmış, adam da o şey her neyse onu kenara çekmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüş. Hiçbir fikri yoktu."

Lanet olsun, diye düşündü Kim, bu tek hareketle kaç prosedüre uyulmadığını ve hangi potansiyel değerli kanıtın kaybedildiğini anlamaya çalışıyordu. Sualtı adli tıbbı özel eğitim gerektiriyordu ve bu konuda fazla bir şey bilmemesine rağmen bazı faktörlerin her yerde aynı kaldığını biliyordu. Cesedin bulunduğu yere mümkün olduğunca yakın kalması çok daha iyiydi.

Bu bedenle Samantha Brown arasındaki tek benzerliğin yaş yakınlığı olduğu düşünüldüğünde, Kim nasıl yapacağını merak ediyordu.

iki ayrı cinayet soruşturmasını aynı anda yürütmek. Cevap, yapamayacağı oldu.

"Ne kadar süredir orada olduğunu düşündüğünüzü merak ediyorum, ancak başka bir takıma teslim edileceğini tahmin ediyorum."

"En az birkaç hafta diyeceğim ve teslim edileceğinden çok emin olmazdım. Suda çürüyen bir ceset, açık havada çürüyen bir cesedin yaklaşık yarısı kadar yavaşlar. Ve suyun doğru sıcaklıkta olması halinde mezar balmumu üç haftadan itibaren oluşmaya başlayabilir."

"Hangisi?"

Mitch cevap vermek için öne çıktı. "Yirmi bir santigrat derecenin altında."

Kim su kütlesine baktı. "Ama Eylül ayının başındayız. Gölün sıcaklığı kesinlikle..."

"Aah, suyun üç farklı katmanı var," diye araya girdi Mitch.

"Mitch, bunu bilmiyordum," dedi tek kaşını kaldırarak. Teknisyen bilgisini aktarmayı severdi ve yıllar boyunca ondan çok şey öğrendiğini kabul etmek zorundaydı. "Lütfen beni eğitmekten çekinmeyin."

Devam etmeden önce güldü. "En üst katman yaklaşık yirmi derecede sıcak kalır, orta katman dramatik bir şekilde yedi ila on sekiz derece arasında bir yere düşer ve en alt katman genellikle dört ila yedi derece arasındadır."

Bunlar mutlaka hatırlayacağı rakamlar değildi ama genel fikri anladı.

"Ama eğer gölün dibinde yatıyorsa, bu boğulduğu anlamına mı geliyor?" Boğulan kurbanların ciğerlerindeki suyun oksijenden daha ağır olması nedeniyle dibe çöktüğünü ve bunun da yüzeye çıkmalarına neden olacağını biliyordu. "Bu bir kaza sonucu ölüm ya da intihar olabilir. Şu anki davamla bir ilgisi yok, o yüzden..."

Keats bilerek, "Oh, bunu isteyeceksiniz, Müfettiş,"

dedi. Cevap vermeden önce Bryant'a baktı.

"Keats, benim insanüstü olduğumu düşündüğünü biliyorum ama bence bir cinayet soruşturması yeterli..."

"Müfettiş, bırakın süper olmayı, insan olduğunuzu bile düşünmüyorum ama henüz görmediğiniz bir şey var."

Mitch'e başıyla işaret etti, o da çocuğun ayaklarına doğru ilerlerken Keats ellerini çocuğun omuzlarına koydu. Yavaşça onu sırt üstü döndürecek şekilde çevirdiler ve Kim vücut pozisyonunun neyi gizlediğini gördü.

Çocuğun boğazı kesilmişti.

Yirmi Bir

"Tanrı aşkına, bu lanet şey ne zamandır orada duruyor?" Çadırdan çıktıklarında Kim sordu.

"Yaklaşık on dakika," diye cevapladı Bryant tam üstlerinde gezinirken.

Mahremiyete saygı gösterilmemesi kanını kaynattı. Çok az muhabir kendisini, bu görüntüleri YouTube'da izlemek zorunda olmayan aile üyelerinin yerine koyabildi.

Dönüp parmağıyla işaret etti ve bu atışın akşam haberlerine çıkmasını umdu.

Daha aşağıya düştü. Kim telefonunu çıkarıp yakınlaştırdı ve bir fotoğrafını çekti. "Yakaladım seni."

Bunu hangi ucuz paçavranın kullandığını tespit edebilirse, Woody'nin daha üst düzeyde bazı ipleri çekmesini sağlayabilirdi.

"Bir Proflight Orbit ne kadar süreyle uçabilir?" Kim yan taraftaki ismi okuyarak sordu.

Arabaya doğru yürümeye başladı. Bryant yürümedi.

"Hey, şef, aynı anda hem yürüyüp hem de yazamam. Ben Stacey değilim, biliyorsun."

Yürümeyi bıraktı ve bekledi.

"Tamam, bu model tamamen amatörler için. Havada en fazla on iki dakika kalabilir ve iki yüz kilometrelik bir iletim menziline sahiptir. metre."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Başını iki yana salladı.

Ucuz kısmı onu şaşırtmadı. Sonuçta bu muhtemelen Dudley Star'dı, Sky News değil.

"Operatörün buradan en fazla iki yüz metre uzakta olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Bryant.

Geriye doğru baktı. Frost parkın hiçbir yerinde olamazdı. Temizlenmişti.

"Hadi," dedi arabaya doğru adım atarak.

Frost yakınlarda olmalıydı, muhtemelen parkın dışındaki yol boyunca bir yerde arabasında oturuyordu.

Bryant onları çıkışa doğru yönlendirirken, "Tamam, sola dönün," dedi. Sağa döndüklerinde trafik ışıklarına ve bir kavşağa ulaştılar. Sola döndüklerinde küçük Himley köyüne ulaştılar. Bryant arabayı sürerken o da muhabire ait olan beyaz Audi TT'yi aradı. Ararken kumandayı elinden söküp aldığını hayal etti.

Bryant onun aklından geçen sözleri söyleyene kadar sürmeye devam etti. "Şef, menzil dışına çıktığımıza eminim."

"Arkanı dön ve geri git, yavaşça."

Kadın göldeki olayları gözetlemek için yakınlarda bir yerde olmalıydı.

"Nerede..." Sol taraftaki bir hareket Kim'in konuşmasını kesti. gözleri. Neredeyse parkın girişine varmışlardı. "Arabayı durdur." Bryant kaldırıma yanaştı.

Emniyet kemerini çözdü ve üç ev geriye gitti. İstediği evin alçak bir çiti ve bel yüksekliğinde ahşap bir çiti vardı.

Kendini ön bahçeye bıraktığında öfkesi çözülmeye başladı. "Hey, dostum, bana bir iyilik yapıp drone'unu geri getirmek ister misin?"

Genç çocuk onun nazik isteğine rağmen dehşete düşmüş görünüyordu.

Tekerlekli sandalyesinin yanındaki tahta banka oturdu ve kimliğini gösterdi.

Yüzü kızardı. "Özür dilerim, ben..."

"Ricky, ne yaptın sen?" diye sordu açık kapı aralığından bir kadın. Kim ellerini kaldırdı. "Sorun yok, Bayan..."

"Wilde," diye cevap verdi, hâlâ oğluna bakıyordu.

"Ricky'nin bilmediğinden eminim ama parkta gizli kalması gereken bir olay yaşadık."

"Siren sesleri duydum. Herkes iyi mi?"

Dronun geri dönüş sesini duyan Kim, "Her şey hallediliyor," diye cevap verdi.

Drone göründüğünde, "Kötü bir niyetim yoktu," dedi.

"Biliyorum ama bazı şeyleri gizli tutmalıyız."

Drone havada asılı kaldı ve sonra ustalıkla ayaklarının dibine indi. "Oldukça havalı," dedi ayağa kalkarken.

"Tello Drone Boost kadar havalı değil. İşte bu çok güzel."

"Bu şey için ruhsatın var mı?" Kim sordu. Yeni yasa, herhangi bir kullanıcının çevrimiçi bir sınava girmesini ve 9 sterlin ödeyerek bir sicile kaydolmasını zorunlu kılıyordu.
Drone'ların ağırlığı 250 gramdan fazlaydı, ki bu da hemen hemen hepsinin ağırlığıydı. Bunun nasıl izleneceği ve denetleneceği ise ayrı bir konuydu.

Annesi bir adım öne çıkıp yüzü kızarırken Ricky başını salladı. "Biz de..."

"Bak ne diyeceğim, görüntüleri siler ve yasal olana kadar saklı tutarsan bin poundluk cezadan feragat ederiz, tamam mı?"

Yüzünden geçen rahatlama annesininkiyle kıyaslanamazdı bile.

O hevesle başını sallarken Kim gülümsedi.

Elini uzattı. "İşbirliğin için teşekkürler, Ricky." Döndü ve gitti.

Çünkü artık ikinci bir bedeni vardı.

Yirmi İki

İkisi istasyona girerken Bryant cebindeki telefonun titreşimini hissetti.

Şef Woody'ye ikinci ceset hakkında bilgi vermek için merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, "Ben kahveyi getireyim," dedi.

Onun yanındayken mesajlarını kontrol etmeyi pek istemiyordu. Eski davayla ilgilenmeye devam etmesi konusunda ne hissettiğini biliyordu ve bir yanı onun haklı olduğunu biliyordu. Ve belki de bu mesaj onun için yolculuğun son kısmıydı. Ne yazacağını biliyordu.

Belki de olaya bizzat tanık olsaydı, yapabileceği başka bir şey olmadığını kabul edebilirdi.

Sıraya girdi ve içeceklerle birlikte plastik ambalajlı sandviç çeşitlerinden birini seçti.

Kendisinden önceki üç kişiye henüz hizmet verilmemişti. Sonunda telefonunu çıkardı ve mesajı okudu.

Peter Drake o akşam saat 6'da hapisten çıkacaktı. Ve o da orada olacaktı.

Yirmi Üç

Kim ekip odasına girdi ve ikinci kurbanlarının da tahtaya çıktığını görmekten memnun oldu.

"Teşekkürler Penn," dedi ve açık kaplardan birinden bir üçgen tavuk salatası aldı. Bryant'a teşekkür etmek için başını salladı ve boş masanın üzerine tünedi.

Bryant'ın gün boyunca nazik uyarıları olmasa yemek yemeyi tamamen unutacaktı.

İlk lokmasını yedikten sonra, "Pekâlâ çocuklar, bu sabahki saha gezilerinizden bir gelişme var mı?" diye sordu.

Penn onun alnındaki hayali bir kıvrımı geriye doğru fırçaladı. Memnun olmadığında yaptığı bir şey olduğunu fark etmişti.

"Korkarım benden çok az. Samantha'nın dairesine taşındığını pek bilmeyen iki komşu dairenin hala boş olduğunu düşünmüş, bilen bir komşu ise ailenin sık sık ziyarete geldiğini görmüş ve icra memuru olduğunu düşünmüş,
Çünkü iri yarı ve siyah giyinmişti, ama bu adam beni artık sahip olmadığı bir arabadan alışveriş getirmem için dışarı gönderdiğine göre, evimi onun söylediği her şeye emanet edecek değilim."

Penn ellerini anlamlı bir şekilde açarak hepsi bu kadar millet dedi ve Kim onun kızgınlığını anlayabiliyordu. Bir sabah çalışması için fazla bir şey değildi ve belki komşunun gözlemleri tamamen inandırıcı değildi ama yine de kontrol edilmeleri gerekiyordu.

"Penn, Samantha'nın mali durumu hakkında birkaç telefon görüşmesi yap. Ev sahibiyle kira ödemelerini kontrol et. Eğer bu adam icra memuruysa onu elemek zorundayız."

"Hallediyorum patron."

"Stace?" Kim umutla sordu.

"Samantha'nın arkadaşından pek bir şey yok. Onun dışa dönük ve kendine güvenen biri olduğu hakkında bildiklerimizin çoğu. Görünüşe göre erkek arkadaşı onu terk edince bu durum değişmiş. Ama tuhaf bir şey var," diye önerdi Stacey.

Kim doğruldu. Tuhaflığı severdi.

"Sammy'nin en yakın arkadaşının onun kaçtığına dair hiçbir bilgisi yoktu. Sammy'nin geri çekilmesinin bundan daha kademeli olduğunu söyledi. Sadece dışarı çıkmayı bırakmış, ona Callum'u hatırlatan tüm arkadaşlarını aramış; ama Carrie

Yeni insanlarla tanıştığını düşünüyor gibiydi ve çemberden uzaklaştı. Ayrıca Sammy'nin ailesini gördüğünü ve sorulduğunda kızlarının iyi olduğunu söylediklerini söyledi."

Hmm... garip olan tek şey bu değildi, diye düşündü Kim. Eğer Carrie Sammy'nin en iyi arkadaşlarından biri olan bu kadın, Sammy kaybolduğunda neden ailesinin ilk aradığı kişi değildi?

"Herhangi..."

Stacey, "Son üç yıl içinde herhangi bir kayıp ihbarı yapılmadı," diye doğruladı.

"Tamam, ikiniz de kesin bir kanıt bulamadınız ama, dengeli olarak, birisi bitkiyi Stacey'e versin."

Betty, ekibin en üretken üyesinin masasını süsleyen ortak bitkiydi.

"Şey... patron, Betty öldü," dedi Stacey ciddi

bir sesle. "Ne?"

Penn, "Evet, biri onu radyatöre çok yakın bırakmış," dedi ve suçlayıcı gözlerini, takımın onu asla adil bir şekilde kazanamamış tek üyesi olan Bryant'a dikti. "Kurumuş ve ölmüş."

Bryant'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ben yapmadım, gerçekten. Başka bir canlıya bilerek zarar vermem ya da onu yaralamam. Özellikle de ismi olan birine."

Telefonundan bir mesaj gelirken Kim onun savunmasına

gülümsedi. Mesajı okudu ve Penn'e döndü.

"Tyler Short'un otopsisi saat üçte."

"Tamamdır, patron."

Stacey'e döndü. "Tyler Short hakkında bulabildiğin her şeyi bana getir. İki genç insanın aynı şekilde ölmesi benim için biraz fazla tesadüfi. En yakın akrabasıyla başla." Durakladı. "Sophie Brown hakkında da biraz araştırma yapın. Görünüşe göre kız kardeşler yakın değilmiş ve kız Tayland'dan dönüyormuş."

Myles Brown'ın ikisi arasındaki kardeşlik ilişkisini görmezden gelmesiyle ilgili bir şey onu rahatsız etmişti.

Stacey yarısı yenmiş krakeri bir kenara itti ve işe koyuldu. Kim, Bryant'ın aldığı sandviçlerden hiçbirine dokunmadığını fark etti.

"İyi misin, Stace?"

Stacey başını kaldırmadan, "Evet patron," diye cevap verdi.

Kim onun sözüne inandı ve Bryant'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı. Onlar hariç tüm işler paylaştırılmıştı ve Bryant ne yapacaklarını çoktan tahmin etmişti.

Onun sessiz sorusuna yanıt olarak başını salladı.

Evet, her zamanki gibi kurbanın bilinen son adresine gidip orada bulunan aile üyelerine Tyler Short'un öldüğünü söylediler.

Yirmi Dört

Bryant arabayı Old Hill'deki Wrights Lane'de bir sıra evin önünde durdurdu.

Yetmişli yılların başında Heathfield Lisesi'nin çevresinde inşa edilen bu küçük belediye arazisi, sosyal konut ihtiyacı olan insanlar için yaşamaya değer bir yerdi.

Yeni mülkler iki ve üç yataklı evler ile birkaç dairenin karışımından oluşuyordu. Yolların Kiraz Bahçesi ve Çiçeği gibi isimleri vardı. Görünürde hiçbir meyve bahçesi ya da koru olmamasına rağmen. Evler artık yorgun ve sevimsiz görünüyordu.

"Eskiden orada bir park vardı," dedi Bryant başıyla yolu göstererek. "Babam Cumartesi öğleden sonraları güreşler başlamadan önce beni birkaç saatliğine annemin ayaklarının altından almayı teklif ederdi. Karşıdaki Prince of Wales barında oturur ve yolun karşısından beni izlerdi."

Kim o zamandan bu yana geçen yıllar içinde ebeveynliğin nasıl değiştiğine hayret etti.

Tyler Short'un bilinen son adresinin kapısını çaldı ve kötü haber yüz ifadesini çoktan oluşturmuştu. Neyse ki bu ifade, yüz hatlarını doğal olarak şekillendiren bakıştan çok uzak bir kuzen değildi.

Kapıyı yirmili yaşlarının ortasında, göğsünde bir bebek emziren bir kadın açtığında şaşırdı. Delikanlının zaten genç bir ailesi mi vardı?

Kadın bebeği tekrar yerine oturturken Bryant gözlerini kaçırdı. Kim onun hiç umursamadığı izlenimine kapıldı. Bu hoşuna gitmişti. Bebeğin beslenmesi gerekiyordu, beslendi.

"Bayan... Bayan... Err... Bayan Short?" Kim sordu. Başını salladı. "Yukarıdakilerin hiçbiri."

Kim kapının yanındaki levhadaki numarayı kontrol etti. Evet, kesinlikle ehliyetteki adres.

"Tyler Short ile bir akrabalığınız var mı?" Kim sordu.

Başını salladı ve bebek belli ki sertleştiği için yüzünü buruşturdu.

"Kusura bakmayın, ufaklığın diş etleri sertleşmiş."

"Burası yirmi yaşında bir erkeğin son adresi olarak elimizde..." "Bir dakika. Bizden önce burada büyükannesiyle yaşayan bir çocuk varmış. O da
Öldü, tabii ki yeri almadan önce bize söylenmedi, ama ben

isimlerinin ne olduğunu bilmiyorum. Yaklaşık iki buçuk yıldır buradayız ama ondan önce de bir süre boştu."

"Yani, ondan sonra nereye gitmiş olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?" "Yok, üzgünüm. Sanırım büyükannesi öldüğünde konsey onu kovdu.

Çünkü kiracı oydu, o değil."

"Tamam, teşekkürler," dedi Kim ve uzaklaştı.

Çalmaya başladığı anda telefonunu çıkardı. "Stace, bana bulduğunu söyle..."

Stacey doğrudan konuya girerek, "Kurbanlarımız arasında herhangi bir arkadaşlık olduğuna dair bir kanıt bulamadık," dedi. "Ama Tyler da Dudley Koleji'ndeydi. Neredeyse üç yıl önce okulu bırakmış."

"Büyükannesinin öldüğü sıralarda," diye gözlemledi Kim.

"Görünüşe göre, çünkü sosyal medyadaki son paylaşımı büyükannesine yazdığı bir şiirdi."

"Sonuncusu mu?"

"Evet," dedi Stacey. "Tıpkı Samantha gibi sosyal medyadaki varlığı da üniversiteye gittiği son gün aniden sona erdi."

İki kurban, ikisi de aynı üniversitede, diye düşündü Kim.

"Teşekkürler Stace, bir tesadüf olabilir ama üniversiteyle bağlantılı başka kayıp kişiler bulabilecek misin bir bak, belki birkaç öğretmenle konuşursun.

ve..."

"Bekle, daha bitirmedim patron. Sosyal medyadan bahsetmişken, Myles Brown'ın size Sophie hakkında söylediklerinden pek emin değilim."

"Kız kardeşlerin yakın olmadıklarını mı yoksa Tayland'da olduğunu mu?" Kim sordu. "Her ikisi de," diye yanıtladı Stacey. "Sophie çok büyük bir paylaşımcı değil ama

iki kız kardeşin birlikte eğlenirken çekilmiş eski fotoğrafları var ama yurtdışına seyahat ettiğini gösteren bir şey yok."

"Tamam, Stace, teşekkürler," dedi Kim ve aramayı sonlandırdı.

Stacey'nin söylediklerinin çoğunu duyan Bryant, "Bu biraz garip," dedi.

Kim bir süre arabada oturup gerçekleri düşündü.

İki gün içinde yirmi iki yaşın altında iki kurban almışlardı. Biri erkek, biri kadın. İkisinin de boğazı kesilmişti. İkisi de Dudley Koleji'nde öğrenciymiş. İkisi de üç yıl önce aniden sosyal medya kullanmayı bırakmıştı. Ve ikisi de duygusal olarak savunmasızdı.

Stacey'nin Samantha ve Sophie ile ilgili bulguları, Samantha'nın ailesinin bir şeyleri sakladığını doğruluyordu; sadece kızlarını etkileyen bir şeyi korumaya çalışmaları yeterince kötüydü ama

Şimdi de cinayeti aynı derecede dikkat çeken ikinci bir kurbanı vardı.

Kim, Brown'ların sırlarını yeterince uzun süre sakladıklarına karar verdi.

Yirmi Beş

Penn, Russells Hall Hastanesi'ne doğru ilerlerken, biraz tuhaf görünmekten korktuğu için patronuna iyi bir otopsiden ne kadar hoşlandığından bahsetmemeyi tercih ettiğini düşündü.

Bu, incelenen kişiye karşı hiçbir şey hissetmediğinden değildi. Tam tersiydi. Yaşayan her şeye saygı gösterilmesi gerektiğine inanırdı. Eğer yemek için bir tavuk öldürdüyseniz, son zerresine kadar kullanma onurunu ona verin. Sadece bir göğüs ya da but yemeyin; hepsini kullanın ve sonra kemiklerini kaynatıp et suyu yapın. Hayvan bunun için ölmüştür.

Tabuttaki zavallı ruh için de aynısı geçerliydi. İpucu bulmak için bedenlerine tecavüz edilecekse, bunu iyi yapın; her yere bakın, her köşeyi ve bucağı arayın, sonra da sorumlu piçi bulun.

Cesedin öldükten sonra ortaya çıkaracağı o kadar çok şey vardı ki, diye hayret ederek tam zamanında morga girdi.

"İyi günler, Penn. Patronun hala sahada herkesin b-'

"Evet, Samantha Brown'ın katilini bulmaya çalışmanın yanı sıra," diye cevap verdi. Patronu taşak geçmeye bu kadar meraklı olmasaydı, kızın ölümü yine de bir intihar olarak kalacaktı.

"Evet, öyle. Giysileriniz şurada."

Penn katlanmış kâğıt elbisenin içine girdi ve maskeyi yüzüne yerleştirdi. "Ve şapkayı," dedi Keats. "Seninle, özellikle de şapka."

Günün bu saatinde tutucu jöle artık eskisi kadar sıkı değildi ve bukleler alnına düşmeye başlamıştı. Onları mavi saç filesinin altına zorladı.

Memnun olan Keats kayıt cihazını açtı.

"Tyler Short, beyaz erkek, yirmi yaşında...'un otopsisine başlanıyor."

Keats neştere uzanmadan önce ilk ağırlıkları ve ölçümleri sözlü olarak kaydetmeye devam ederken Penn uzakta durdu.

Bıçağı balmumu gibi şişmiş etin üzerinde tutarken bandı durdurdu.

"Buna hazır mısın?"

Penn ellerini ovuşturdu. "Evet, hadi parti başlasın."

Yirmi Altı

Kim'in, bir yerde kamp kurup yeterince beklerse çözülebileceğini düşündüğü bazı vakalar vardı. Myles ve Kate Brown'ın evi hakkında da böyle hissetmeye başlamıştı.

Kapıyı kocası yerine Kate Brown'ın açtığını görünce şaşırdı.

"Onları yakaladınız mı?" diye sordu ellerini sıkarak.

Kim içeri girerken başını salladı. En son buraya gelmelerinden bu yana geçen birkaç saat içinde kadının ne beklediğinden emin değildi.

"Korkarım hayır, Bayan Brown. Sizden ve kocanızdan daha fazla bilgi almak için buradayız."

Kate, daha önceki iki ziyaretlerinde zaten şereflendirdikleri odaya yöneldi.

"Myles çalışmaya çalışıyor," dedi kapıyı açarken.

Kim, arkasında oturduğu bilgisayarın açık bile olmadığını hemen fark etti. Burada hiçbir çalışma girişimi yoktu.

Kaptan koltuğunda dönerken Kim gözlerinin kırmızı çerçeveli olduğunu ve pantolonunun cebinden bir mendil köşesinin dışarı fırladığını görebiliyordu. Kim bir sempati patlaması hissetti. Bu çiftin kederli olduğuna ve kapıyı her çaldığında onların kederini çiğnediğine hiç şüphe yoktu. Ayrıca bir şeyler sakladıkları da açıktı. Sempatisini bir kenara bırakmaktan başka çaresi yoktu.

"Bay Brown, biz..."

"Ben gidip çay yapayım," dedi Kate ve kapıya doğru yöneldi.

"Bayan Brown, kalmanızı tercih ederim..."

"Ben de gidip çay yapmayı tercih ederim," dedi kısaca.

Bryant onu yalnız bırakma fırsatını değerlendirerek, "Yardım edeceğim," dedi.

Bir an için Myles Brown'ın gözlerinde korkuyu gördü ama hemen yapabileceği pek bir şey olmadığını fark etti. Bir polis memurunun karısının sıcak bir içecek hazırlamasına yardım etmesini yasaklamak bir tür açıklama gerektirecekti.

"Bay Brown," dedi Kim, oturarak. "Korkarım ki sizin ve eşinizin bize karşı tamamen dürüst olduğunuzu düşünmüyorum."

Konuşmak için ağzını açtığında yüzü sertleşti.

Kim onu susturmak için elini kaldırdı. "Konuşmadan önce şunu bilmelisiniz ki, şu ana kadarki ihmallerinizi kızınızı kaybetmenin şokuna ve kederine bağlayacağım, ancak bu konuşmanın ötesinde bilgi vermezseniz bir cinayet soruşturmasını engellediğinizi varsayacağım ve buna göre hareket edeceğim. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Başını sallamadan önce tereddüt etti.

"Tyler Short ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Başını sallamadan önce bir süre düşündü. "Öyle mi olmalı?" diye sordu.

Kim soruyu havada asılı bıraktı. Eğer çocuğu tanımıyorsa ayrıntılara girmeyecekti.

"Ama Carrie adında bir kız tanıyorsun, değil mi?"

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Sammy'nin en iyi arkadaşlarından biriydi." "Bir süre önceydi, değil mi?"

"Evet, üniversitede arkadaşlardı."

"Sammy kaçmadan önce mi?"

İkisi de bu hikâyenin yalan olduğunu bildiği için başıyla onaylamama nezaketini gösterdi.

"Bay Brown, Sammy'nin erkek arkadaşından kötü bir şekilde ayrıldığını ve bunun onu çok etkilediğini biliyoruz. Bunun onun normal sosyal çevresinden ve sosyal medyadan uzaklaşmasına neden olduğunu biliyoruz ama kaçmadı. Peki, söyleyin bana Bay Brown, kızınız son iki yıldır neredeydi?"

Adamın bedeni gözlerinin önünde sanki gerçek ondan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyormuş gibi gözle görülür bir şekilde söndü.

Derin bir nefes aldı. "Sammy bir tarikata katıldı."

"Bir ne?" Kim öne doğru oturarak sordu. Gezici bir sirke katıldığını söyleseydi daha fazla şaşırmazdı.

"Bir tarikat," diye tekrarladı ve kızın yüzündeki ifadeyi görünce devam etti. "İşte bu yüzden gizli tuttuk. Bana inanmıyorsunuz, değil mi? Tarikatların sadece başka ülkelerde var olduğunu sanıyorsun. Onların hepsinin
Charles Manson mı yoksa David Koresh mi?"

Garip bir şekilde hem çılgın katil hem de Waco'daki Branch Davidian'ların lideri aklına gelen ilk yüzlerden ikisi olmuştu.

"Tüm tarikatlar dine dayalı değildir ve hepsi kamuoyunun gözü önünde ya da araştırma kitaplarında yer almaz, ancak bu onları daha az gerçek ya da tehlikeli yapmaz."

Kim inanamayarak başını salladı. Bölgede hiç tarikat yoktu.

"Bana inanmadığınızı görebiliyorum ama gerçeği öğrenmek istediniz ve işte burada. Sammy en savunmasız olduğu anda bir işveren tarafından yakalandı. Callum ilk ve son kez iptal ettikten sonra ona kur yapıldı, pohpohlandı ve biz onu giderek daha az görmeye başladık. Biz ona tutunmaya çalıştıkça o daha da uzaklaştı, ta ki eve gelmeyi tamamen bırakana kadar. Ne bir konuşma, ne bir açıklama, öylece kaybolup gitti."

"Nereye?" Kim şüphesini sesinden uzak tutmaya çalışarak sordu.

"Wolverley'deki Unity Çiftliği'ne. Oraya öyle deniyor ama öyle bir yer değil.

gerçekten bir çiftlik. Gerçek hayattan uzaklaşmak isteyen insanlar için bir komün. Zamanla, artık kendi başlarına düşünemez hale gelene ve yaptıkları her şey grubun iyiliği için olana kadar beyinleri yıkanır."

Kim kaşlarını çattı. "Ama dışarıdaydı. Geri geldi mi?"

"Evet, kaçtı. Ona çok fazla soru sormadık çünkü geri döndüğüne sevinmiştik."

Bryant elinde bir çay tepsisiyle odaya girdiğinde Kim bu bilgiyi zihninde canlandırmaya çalışıyordu. Bayan Brown onu takip etmedi.

Bay Brown'ın açıklamasında ona mantıklı gelmeyen bir şeyler vardı. Eğer Sammy bir gruba katılmış ve ailesini terk edecek kadar etkilenmişse, onu aniden ayrılmaya iten ne olabilirdi?

"Samantha döndüğünde mutlaka bir açıklama yapmıştır," dedi Kim, telefonu cebinde gelen bir aramayı titreştirirken. Görmezden geldi.

"Sadece grubun göründükleri gibi olmadığını söyledi," diye cevap verdi.

"Kız kardeşine karşı daha açık sözlü müydü?" Kim sordu.

Rengi değişti ve başını salladı. "Sana yakın olmadıklarını söylemiştim. Sophie size kız kardeşi hakkında hiçbir şey söyleyemez."

Kim, adamın kızla konuşmasını engellemek için yalan söylediğini biliyordu. Ama neden, Sophie'nin tam olarak saklayacak neyi vardı? Kim, telefonundan bir mesaj gelirken merak etti.

"Özür dilerim, affedersiniz," dedi telefonunu çıkararak. Birisi onun dikkatini fena halde çekmek istiyordu.

Mesaj Mitch'ten geliyordu ve basitçe

gölde sana ihtiyacım var diyordu. ŞİMDİ

Lanetini dudaklarının diğer tarafında tuttu. Daha fazla bilgi almak için Myles Brown'ı sıkıştırması gerekiyordu ama Mitch

bir suç mahalli.

Ayağa kalktı ve adamın yüz hatlarında anında beliren rahatlamayı gördü.

"Gitmek zorunda olduğumuz için üzgünüm ama sizinle daha fazla konuşmamız gerekecek." Anlayışla başını salladı ve onları kapıya kadar geçirdi.

"Ah, Bay Brown," dedi dışarı çıkarken, "Sammy vegan mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Çok et yiyen biri değildi ama arada bir pastırmalı sandviç yemeden de hayatta kalamazdı."

"Herhangi bir sağlık sorunu var mıydı?" diye tekrar denedi. Belki de detoks yapıyordu.

Sanki bu kadar önemsiz şeylerle uğraşacak vakti yokmuş gibi sabırsızca başını salladı. Kadın ona teşekkür etti ve kapıyı kapatmasına izin verdi.

Arabaya doğru giderlerken Bryant'a "Karından bir şey aldın mı?" diye sordu.

"Bir tane bile. Hiçbir şeye cevap vermedi. Sessizce çay yaptım ve sonra her an dönebilecek olan Sophie için yatak odasını hazırlamak üzere yukarı çıktım.
yakında."

Kim gerçekten de öyle umuyordu. Bu kızla konuşmayı şimdi her zamankinden daha çok istiyordu.

Garaj yolundan hızla ayrılan Bryant, dönüş yapmakta olan bir araçla neredeyse çarpışıyordu; siyahlar giymiş iri yarı bir adam tarafından sürülen beyaz bir Range Rover.

Kim, Penn'in Samantha'nın komşusu tarafından verilen eşkâli hatırladı ama araç virajda kaybolmadan önce plakasını alma şansı olmamıştı.

Kahretsin, oyalanamazdı. Suç mahalline geri dönmesi gerekiyordu.

Vücudundaki gerginliğin bir kısmını dışarı atmaya çalışarak uzun bir nefes verdi.

Myles Brown'ın doğruyu söylediğini ama gerçeğin tamamını söylemediğini hissediyordu. Adam hâlâ bir şeyler saklıyordu.

Yirmi Yedi

Myles ön kapıyı polis memurlarının üzerine kapattı ve koridorun ortasında. Doğruca çalıĢma odasına dönmeyi ve karısıyla arasında oluĢan düĢmanlık duvarının kapısını kapatmayı düĢündü. Morgdan döndüklerinden beri Kate Onunla aynı odada birkaç dakikadan fazla kalmaya tahammül edemiyordu.

Merdivenleri çıkmaya başladı, gece boyunca bir o yana bir bu yana dönüp duran karısının dudaklarından dökülen sessiz hıçkırıkları hatırladı onun yanında. Yatağın kenarına yaklaştığında, onu rahatlatma çabaları geri çevrilmişti.

Kendi gözyaşları, uyanık olduğu her an serbest kalmakla tehdit ediyordu. Kızının kaybı ve sadece ailesinin geri kalanı için güçlü olma ihtiyacı onları uzak tuttu.

Sophie'nin odasının kapısında bir an durup karısının yorganı New York silüeti desenli nevresimin içine atmasını izledi: Sophie'nin favorisiydi.

Onun varlığını hissedince kasıldı ama dönmedi.

"Ona gerçeği söyledin mi?" Kate dolgun bir yastığı taze, gevrek bir yastık kılıfının içine sokmaya zorlayarak sordu.

"Hayır," diye yanıtladı kapı çerçevesine yaslanarak.

Dolgunluğunun ortasında durakladı. "Bence bir hata yapıyorsunuz."

"Bunu riske atamayız, tatlım. Bu çok tehlikeli. Şimdi polise haber verirsek neler olabileceğini bilmiyoruz."

Sonunda dönüp ona baktı. "Sanırım ona güvenebiliriz. Ne yaptığını biliyor gibi görünüyor."

Myles tereddüt etti, aralarındaki boşluğu doldurma isteği ile doğru şeyi yaptığını söyleyen içgüdüsü arasında kaldı.

"Bu tür şeylerin nasıl ele alınması gerektiğini anlayacağına güvenemeyiz."

"Ve şimdiye kadar harika bir iş çıkardık, değil mi?" diye suçladı, gözleri parlıyordu.

Duygularını geri yuttu. Bunun evliliğine neye mal olduğunu biliyordu ama aralarındaki sessizlik ve mesafe uzadı çünkü

ona duymak istediği şeyi söyleyemezdi.

"Biliyorsun Myles, hatalar yapıldı ve senin inancının aksine bunların hepsi için seni suçlamıyorum."

Bu itiraf kalbini parçaladı. Ona doğru bir adım attı, onu kollarının arasına almak için yanıp tutuşuyordu.

Onun dokunuşundan ustalıkla kaçınarak yana

doğru hareket etti. Gözleri artık soğuk ve boştu.

"Ama bu hata tamamen size ait ve eğer her şey ters giderse emin olun bununla tek başınıza yüzleşeceksiniz."

Yirmi Sekiz

Stacey, Dudley College'a yaptığı aramayı daha önce edindiği bilgiden daha fazlasını edinemeden sonlandırdı. Sammy'nin psikoloji profesörünün eski öğrencisini hatırlaması birkaç dakikasını almıştı ve o zaman bile sanki yıl sonu raporu yazıyormuş gibi hazır cevaplar vermişti. Callum'dan ayrıldıktan sonra kızdaki değişimi fark etmemişti bile.
Tyler'ın makine mühendisliği öğretmeni onu hemen hemen hiç hatırlamamış, Tyler ismi hafızasından ziyade kayıtlarında ararken onu on dakika boyunca bekletmişti.

Stacey, bu insanların her yıl binlerce öğrenciyle görüştüğünü ve her biri hakkında her şeyi hatırlamalarının beklenemeyeceğini kendine hatırlattı, ancak yine de yaşamlarından çok ölümleriyle fark edilecekleri hissi vardı. İsimleri artık tesisin koridorlarında, onları hiç tanımayan insanların dudaklarında dolaşacaktı.

Kayıp kişilerle ilgili yaptığı araştırmada Dudley College'dan bahseden iki kişiye rastlamıştı ancak her iki genç de sağ salim evlerine dönmüştü. Sammy ve Tyler'ın orada bulundukları yıllar boyunca hiçbir vaka rapor edilmemişti. Şimdiye kadar ikisinin de aynı zamanda gitmiş olmaları dışında üniversiteyle ilgili bir bağlantı bulamamıştı.

Derin bir iç çekti ve duble çikolatalı kek almak için kantine gitme isteğiyle savaştı.

Rosie genellikle günün başında onun için bir tane ayırırdı, o kadar emindi ki Stacey'nin bir aşamada onun için aşağıya ineceğinden en sevdiği ikram. İki gündür direniyordu ama çok daha uzun sürmüş gibi geliyordu.

Hesaplarına göre düğünden önce vermek istediği bir taş kiloyu vermek için on iki haftası vardı. İki kilo vermenin neredeyse bir ay sürdüğü düşünülürse, ihtimaller onun tarafında değildi.

Hiçbir zaman diyet yapmamıştı ve her zaman ölçülü olmanın iyi olduğunu düşünmüştü. Eğer çok yediğini hissettiği birkaç gün olursa, birkaç günü sadece azaltarak geçirirdi ve bu da gece geç saatlerde televizyon izlerken aldığı bir iki kilo için işe yarardı.
çikolata ya da iki tane. Ancak bir parça kilo vermek için daha çaresiz önlemlere başvurmak zorunda kalmıştı.

Beslenme çantasının kapağını kaldırıp içine çekici bir şey girip girmediğini kontrol etti. Hayır, kapağını kapattığında bıraktığı gibiydi: az yağlı bir sürüntüyle ince bir şekilde kaplanmış iki kraker ekmeği, bir domates, bir elma ve muz. Sağlıklı yiyecekleri daha çok sevmeyi dileyerek kapağı tekrar kapattı.

Devon ona her gece Stacey'nin kilo vermesini istemediğini söylüyor, Stacey de her seferinde bunu kendisi için yaptığını açıklıyordu. Devon'ın 1.80'lik vücudunun fazla yağları bir şekilde ittiğini söylemesi de kolaydı. Birlikte oldukları on sekiz ay boyunca kadının kilosu hiç değişmemişti. Doğal olarak atletik olan vücudu kalori yakıyordu.
Bir fırın gibi. Eğer Stacey kadına bu kadar gülünç, kesin ve çılgınca aşık olmasaydı, ondan nefret ederdi.

Taşıdığı fazladan taş, zihninde sürekli 'Bunu ne zaman kaybedeceğim...' düşüncesiyle uzlaşmıştı."

'Ne zaman' olacağı hiçbir zaman net olmamıştı ama her zaman önemli bir şey için olmuştu. Ve düğün gününden daha önemli ne olabilirdi ki?

Aklına takılan şey fotoğraflardı. Bu fotoğraflar umarım çocuklarına ve torunlarına gösterilecekti ve yıllar sonra onlara bakıp hayatının en önemli gününde nasıl göründüğünden nefret etmek istemiyordu.

Hayır, buna devam etmeliydi, diye düşündü, dikkatini saklı çikolatalı kekten yirmi yaşındaki Tyler Short'a kaydırarak.

Sosyal medyası Samantha'nın dışa dönük kişiliğini göstermiyordu. Arkadaşları üç haneli rakamlarda değildi, yani bir koleksiyoncu değildi: Stacey, hiç tanışmadıkları yüzlerce Facebook arkadaşı biriktiren insanları böyle görüyordu. Ama bulamadığı şey herhangi bir aile üyesiydi: erkek kardeşler, kız kardeşler, kuzenler.

Çok fazla fotoğrafı yoktu. Bir tane ehliyet sınavını geçtiğinde ve birkaç tane de küçük bir arkadaş grubuyla. Bunları atladı ve onun paylaşımlarına gitti. Paylaşılan birkaç araba ve komik fotoğraf vardı.
Star Wars ile ilgili gibi görünen memler, ama onun asıl dikkatini çeken düşünceli paylaşımlardı. Çoğunlukla anneler hakkındaydı ve her yıl Anneler Günü'nde yayınlanıyordu. En eski fotoğrafı büyükannesiyle çekilmiş bir selfie ve doğum günü pastasıydı. Sadece ikisi.

Stacey, bir şeyleri kaçırdığı hissiyle sosyal medyadan uzaklaştı ama onun geçmişine, sosyal medyadan öğrenemeyeceği geçmişine odaklanmak zorundaydı.

On dakika sonra Tyler Short hakkında yarım sayfalık notlar yazmıştı ve bunları okumak pek de keyifli değildi.

Depresyon nöbetleriyle boğuşan sorunlu bir annenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş, çocukluğunun büyük bölümünü anneannesinin yanında geçirmişti. Stacey babasına dair hiçbir kanıt bulamamıştı. Annesi, o on iki yaşındayken intihar etmişti ve bu noktadan sonra çocuk tam zamanlı olarak büyükannesiyle yaşamaya başlamıştı. Stacey'nin anladığı kadarıyla ona hiç sorun çıkarmamış ve tamirci olmak için üniversiteye girecek kadar çok çalışmıştı.

Gerçekler ve sosyal medyanın birleşmesi Stacey'i büyük bir üzüntü duygusuyla baş başa bıraktı. Çocuk, genç yaşlarında çok az ya da hiç istikrarı olmayan bir belirsizlik yaşamış ve henüz ergenlik çağına bile gelmeden annesini kaybetmişti.

Facebook sayfasına ve özellikle de büyükannesiyle olan fotoğrafına geri döndü.

Gerçekten de sadece ikisi vardı. Hayatı boyunca değişmeyen tek şey o olmuştu ve onu kaybettiğinde gerçekten de her şeyini kaybetmişti.

Bakışları Tyler'ın bir grup arkadaşının arasında çekilmiş en son fotoğrafına kaydı ve ilk seferinde gözden kaçırdığı şeyin ne olduğunu fark etti.

Gözleri zaten tanıdığı birinin yüzüne takıldı.

Yirmi Dokuz

Bryant onları Himley Park'ın kapısındaki kordondan geçirdiğinde saat neredeyse dörttü. Göl kenarındaki otoparka yaklaştıklarında küçük çalışan grupları yolun kenarındaki çimenlere yayılmıştı.

Müfettiş Plant, kollarını göğsünde kavuşturmuş güçlü kuvvetli bir kadınla konuşuyordu. İkisi de göz göze gelmeden Kim başını çevirdi. Büyük ihtimalle kadının dudaklarından dökülen soruya cevap veremedi. Bölgenin ne zaman geri verileceğini bilmiyordu ve geri çağrılmış olması kimse için iyi bir haber değildi.

Arabadan inerken başını kaldırıp baktı. Dron yoktu; çocuk dinlemişti.

Ceset kaldırılmış olsa da çadır hâlâ yerinde duruyordu.
Kim doğruca oraya yöneldi, Mitch'in numunelerini toplayacağı yerin orası olduğunu tahmin ediyordu.

İçeri adım atmadan önce gölün etrafına bir göz attı. Çevresinde on dört ya da on beş beyaz takım elbise olduğunu tahmin ediyordu. Bazıları tekli olarak dizilmişti ama üç ya da dört kişilik iki grup vardı. Bir grup çadırın yaklaşık yirmi metre batısında, diğer grup ise
Gölün diğer tarafındaki çadırın karşısında.

"Hey, Mitch," dedi çadıra girerken.

"Müfettiş, sizi geri aramak zorunda kaldığım için özür dilerim ve hızlı davrandığınız için teşekkür ederim."

Adli tıp teknisyeni, patoloğa kıyasla yeni bir soluktu. Terbiyeliydi. Özür dilerim ve teşekkür ederim gibi güzel kelimeler kullanıyordu.

"Ne buldun?" diye sordu, çalışma alanı olarak kullanılan küçük açılır masaya yaklaşarak. Altında şeffaf saklama kutuları açıktı. İçlerinde toprak ve bitki örnekleri olduğunu tahmin etti.

Sol taraftaki kutudan şeffaf bir poşete uzandı. Kadın bunun Tyler Short'un cesedindeki antrenörün aynısı olduğunu fark etti.

Çantayı aldı ve çevirdi. Ayakkabı ıslaktan çok çamurluydu.

"Şuradaki kenarda buldum," dedi, ilk çamura doğru başını sallayarak.
Gördüğü teknisyen grubu.

"Suya girmeden önce boğuşma sırasında mı yerinden çıktı?" diye sordu. Adam başını salladı. "Sadece bağcıkları görünecek şekilde gömülmüş."

"İyi nokta," diye onayladı.

Gülümsedi. "Elimizde bitki yok ama söylediklerinizi adama ileteceğimden emin olabilirsiniz."

"Artık elimizde yok," dedi Kim, ıslık çalıp gözlerini kaçıran meslektaşına bakarak. "Öldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Mitch, ayakkabıyı şeffaf kutuya yerleştirirken.

Polislik mesleğinin ironileri onu hiç şaşırtmamıştı. Genç bir adamın hayatını kaybettiği yerde duruyorlardı ve ona bir bitki için başsağlığı diliyorlardı.

"Peki, ne..."

"Bir şey var..."

Birlikte söylediler. Elbette başka bir şey daha vardı. Gölün etrafında konuşlanmış iki grup teknisyen vardı. Nadiren bir teknisyene geri çağrılıyordu.

Adli tıp ekibinin bulmayı beklediği bir eşya için suç mahalli.

Masanın altından sağ taraftaki kutuya uzandı ve diğerine benzer büyüklükte bir kanıt torbası çıkardı.

"Gölün diğer tarafında bulundu. Belki bir şey. Belki de hiçbir şey ama bilmek istersiniz diye düşündüm."

Kim çantayı ondan aldı ve çevirdi. Başka bir

ayakkabı.

Ama bu bir kadına aitti.

Otuz

Penn, Keats'in talimatıyla önlüğü ve maskeyi çıkarmıştır.

Patolog dikkatini beyin, kalp, akciğerler, karaciğer, böbrekler, bağırsaklar, kan damarları ve küçük bezlere çevirmeden önce cesedin dıştan incelenmesi sürecinde istikrarlı ve metodik bir şekilde çalışırken sessiz kalmıştı. Çalışırken Penn, Tyler Short'un bedenine gösterdiği saygı ve hürmet karşısında şaşırmıştı. Ölçülen ve tartılan her organa yeni doğmuş bir bebeğe gösterilen özenle davranılmıştı, sanki daha fazla zarar vermek istemiyordu. Onun tek

Keats mide içeriğini bir kepçeyle çıkardığında şaşırmıştı.

Keats süreç boyunca, Penn'in odada olduğunu unutmuş gibi görünerek, çalışırken diktafonuna konuşmaktan başka bir şey yapmamıştı.

"Yani bu zavallı adamın boğazındaki kesik yüzünden ölmediğini tespit ettik. Katiliniz onu kesti ve sonra başını suyun altına sokarak boğulmasını sağladı."

Penn bunun Keats'in ona konuşması için izin verme şekli olduğunu düşündü. "Emin olmak ister misin?"

Keats, Tyler Short'un başının üzerindeki çarşafı çekerek, "Bu soruyu ben değil, sen cevaplayacaksın," dedi.

"Bu ölüm zamanını belirlemeye yardımcı olmak için mi?" Keats mideden çıkardığı içeriği mikroskobun yanına götürürken Penn sordu.

Keats başını salladı. "Bu durumda, içeriğin sindirim sistemi içindeki yerleşimi, son yemeği ile ölümü arasındaki süreyi bilmeye yardımcı olacaktır, ki bu sürenin yaklaşık üç saat olduğunu tahmin ediyorum, ancak ne zaman öldüğünü belirlemeye yardımcı olmayacaktır, ki bu sürenin dört ila altı hafta olduğunu tahmin ediyorum."

"Yapamazsın..."

"Hayır," dedi Keats. "Bundan daha açık konuşamam ve patronunuz da raporumun tamamını okuduğunda aynı cevabı alacaktır."

Penn gülümsemesini gizledi. İkisi de onun bundan daha kesin bir zaman dilimi isteyeceğini biliyordu.

Penn kâğıttan kıyafetini toparladı ve eşyaları çöp kutusuna yerleştirdi. "Tamam, ben..."

"İşimiz bitti mi dedim ben?" Keats dönmeden sordu.

"Başka ne olabilir emin değilim..."

"Bu," dedi Keats, mikroskoptan bakmasını işaret ederek. "Tamam," dedi Penn, neye baktığından pek emin değildi.

Keats bilgisayar ekranında bir fotoğraf açtı.

Penn gözlerini devirdi. "Neden önce bana büyük resmi göstermedin? Hâlâ neye baktığımı bilmiyorum ama..."

"Şu anda baktığınız şey..."

"Tyler Short. Bunu biliyorum," dedi Penn, patoloğun sözünü kesmek için en azından bir şansı olduğu için memnundu.

Keats altın çerçeveli gözlüğünün üzerinden ona baktı. "Bunlar Samantha Brown'ın mide içeriği. Tamamen aynı."

Penn mikroskoba ve tekrar ekrana baktı.

"Eğer patronunuz bu vakaların birbiriyle bağlantılı olduğuna dair daha fazla kanıta ihtiyaç duyarsa, ona Tyler Short'un son yemeğinin de pirinç ve fasulyeden başka bir şey olmadığını söyleyebilirsiniz."

Thirty-One

Callum Towney, Kim'in beklediği gibi biri değildi.

Stacey'nin gönderdiği fotoğrafta sağlıklı bir bronzluk ve dağınık sarı saçlarla dolu bir kafa ile oldukça iyi görünümlü bir delikanlı görülüyordu. Asda otoparkında el arabası toplayan çocuk kafasını tıraş etmiş ve yüzüne birkaç piercing yaptırmıştı.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu kimliğini göstererek. "Elbette," dedi adam, yüz ifadesini değiştirmeden.

Kim'in deneyimlerine göre, insanların çoğu bir polis memuru tarafından yaklaşıldığında, ne kadar hafif olursa olsun, bir tür duygusal değişim geçirmektedir.

Çoğu zaman korku, beklenti, suçluluk, kızgınlık, üstünlük görüyordu ama nadiren hiçbir değişiklik görmedi. Ona göre bu, hiç yanlış bir şey yapmamış ya da yakalanmayı umursamayan birine işaret ediyordu. Geriye kalan Callum Towney'nin hangi kategoriye girdiği görülebilir.

"Sizinle Samantha Brown hakkında konuşmak istiyoruz," diye açıkladı. Adamın yüzünde bilmiş bir ifade belirdi. "Evet, öyle düşünmüştüm."

Samantha'nın adı basının her yerinde yer almıştı, bu yüzden kızın öldüğünü biliyordu. Ne üzüntü, ne pişmanlık, hiçbir şey sezmemişti.

"O zaman neden?"

Sanki çok açıkmış gibi kollarını genişçe açtı. "Çünkü ben onun hayatının aşkıydım, değil mi?"

Oh, innit. Nefret ettiği bir deyim.

"İddiaya göre," diye teklif etti Kim, Sammy'nin bu adamda ne bulduğunu merak ediyordu.

"Üniversitede mi çıktın?"

"Çıkmak mı?" diye güldü, sanki kız eski bir terim kullanmış gibi. "Bir sürü f-'

"Sanırım cevabım evet," diye araya girdi Bryant. Callum başıyla onayladı.

"Peki Dudley College'da ne okuyordun?" Kim, sırasını bir Ford Fiesta'nın yanındaki başıboş bir arabaya iterken dikkatle arabalara bakarak sordu.

"Pek değil," dedi. "Sadece ailem beni evden atmasın diye gittim. Peki ya bu?" dedi el arabalarına bakarak, "Sadece geçinmem için. İddia

ediyorum.

Jobseeker farklı bir adreste, bu yüzden sahip olduğum bir fikir için yatırımcı bulana kadar iyi."

Kim onun sesinde hükümeti dolandırdığı için duyduğu gururu duydu. Ona gerçekten kimliğini gösterip göstermediğini merak etti.

"Muhteşem," dedi. Adamın büyük planı duymak istediği bir şey değildi. Sosyal yardımlarda hile yaptığını itiraf etmesi de öyle. Daha sonra sosyal yardım bürosuna yapılacak hızlı bir telefonla bu durum ortadan kalkacaktı.

"Callum, biz senin Sammy Brown'la olan ilişkinle daha çok ilgileniyoruz."

Arabalarına baktı ve kendisini takip etmelerini işaret etti. Adamları altı arabalık bir sıranın önünü kesmişlerdi.

"Err... yapmamalı mısın?..."

"Hayır, Bert bir dakika içinde dışarıda olacak. Onları taşıyacak."

Binanın yanında durdu ve ceketinin cebinden bir kese çıkardı.

Durakladı. "Bak, başlangıçta harika bir kızdı, güler yüzlü ve çok seksiydi... ne demek istediğimi anlıyorsun. Çok eğlendik ama sonra ciddileşti. Onunla buluşmayı unuttuğumda ya da fikrimi değiştirdiğimde suratını asmaya başladı. Ve diğer kızlar..."

"İlişkinizin nasıl olduğuna dair farklı fikirleriniz olduğunu söylemek doğru olur mu?" Kim elinden geldiğince kibarca sordu. Bu küçük kemirgen onu seks için kullanmış ve oyalamıştı.

"Evet, evet. Uğraşmak istemedim, o yüzden bitirdim. Onunla bir daha hiç konuşmadım."

"Tyler Short adında birini de tanıyor muydun?"

Keseyi açarken kaşlarını çattı. "Hayır, o isimde bir arkadaşım yoktu."

Kim telefonunu çıkardı ve fotoğrafa doğru ilerledi. Gözleri ilk olarak kendisine takıldığında Kim'in gülümsediğini fark etti. "Bu adam," dedi ekrana dokunarak.

Daha yakından baktı. Kaşları çatılmıştı ama tanıdık gelmişti.

"Ah o, dostum Spuddy onu tanırdı. Onu birkaç kez yanımda getirdim. Adını hiç bilmiyordum."

Callum kesesini açıp bir sigara çıkarırken Kim, "Ya da hatırlamaya zahmet etmedi," diye düşündü.

"Polis memuru olduğumuzun farkında mısınız?" Kim emin olmak için sordu. Şimdiye kadar, yardım dolandırıcılığını kabul etmişti ve şimdi de ot yakmak üzereydi.

önlerinde.

"Anladığım kadarıyla benden daha büyük balıklar kızartmazsan başımız büyük belada, ne yapacaksın, değil mi?" diye sordu, sarma sigarayı yakarken.

Kendini durduramadan elini uzattı ve cigarayı
ağzını kapattı ve yere vurdu. Adamın onu geri almaya kalkışmaması için asfaltın üzerinde gezdirdi.

"Bu konuda yapacağımız şey, bu iki kişiyle olan bağlantınızı daha ayrıntılı bir şekilde tartışmak için sizi merkeze çağırmak olacak." Durakladı. "Değil mi?"

Ayakkabısına bakarken delikanlının gözleri kocaman olmuştu. Ne demek istediğini anlatmak için ayakkabısını birkaç kez daha ileri geri vurdu.

Callum başını kaldırdı. "Bir dakika. Bu adamın da öldüğünü mü
söylüyorsun?" Kadın soruya cevap vermedi.

"Peki, hatırladıkların daha net mi?" diye sordu.

Bir anı kafasında canlanmış gibiydi. Gözlerini devirdi. "Evet, çocuk bana Sammy hakkında sorular sorup duruyordu. Acınası bir durumdu. Belli ki bilmek istemiyordu."

"Daha genç olduğu için mi?" Kim sordu. Aralarında sadece bir yaş vardı.

"Hayır, çünkü beni düşünmeden duramıyordu."

"Elbette," dedi Kim. Besbelli.

"Zavallı çocuk, gözlerini ondan alamıyordu." Alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Aptal piç onu her yerde takip ederdi."

Otuz İki

"İkisinin de bu tarikat şeysinde olduğunu mu düşünüyorsun?" Bryant, Penn ile konuşmasını bitirdikten sonra sordu. Her iki kurbanın da mide içeriğinin aynı olması daha önce karşılaştığı bir şey değildi, tabii aynı son yemeği paylaşmamışlarsa, ki bu Sammy ve Tyler için imkânsızdı, çünkü çocuk haftalar önce ölmüştü.

"Sesinizdeki güvensizlik ikisinin de üye olmasından mı yoksa Wolverley'de gerçekten bir tür tarikat olmasından mı kaynaklanıyor?"

"İkisi de ama muhtemelen daha çok ikincisi," dedi dürüstçe. Kadın buna karşı çıkabilecek bir şey söyleyemedi.

Wolverley, Kidderminster'in iki mil kuzeyinde Stour Nehri üzerinde yer alan bir köydü. Yaklaşık iki bin kişilik nüfusuyla, korkunç bir cinayet dışında düşük suç oranıyla genellikle huzurluydu doksanlı yıllarda köyde bir yerde. Bölgede on üç tane listelenmiş bina ve bazı evlerin arkasındaki kumtaşı kayalıklarına oyulmuş mağaralar olduğunu biliyordu. Bu sakin köyü çevreleyen tarlalar ve ormanlık alanlar vardı ve şimdi Unity Çiftliği adında bir yer biliyorlardı.

Bryant, Wordsley'den çıkarken, "Yüzü bir resimdi," dedi. "Ha?"

"Callum'un ağzından sigarayı aldığında. Klasik. Ve sosyal yardım ofisi telefonuma cevap vermekten çok memnun oldu."

"Bu delikanlı için iyi bir gün oldu," diye onayladı. Bryant Callum'u yetkililere ihbar etmekle meşgulken, gölde bulunan ayakkabı hakkında bilgi almak için Woody'yi ikinci kez aramaya çalışmıştı. Üç aylık bütçe toplantısı nedeniyle müsait olmaması, karakola döndüğünde yapacağı talep için pek de hayra alamet değildi.

"Biraz hıyarın tekiydi, değil mi? Sammy öldürüldüğünde nerede olduğuna dair ne bulacağını görmek ilginç olacak."

"O şeyden çok fazla içerse bir saat önce ne yaptığını zar zor hatırlar," diye cevap verdi.

"Ne hissediyorsun?"

Omuz silkti. "Henüz ormandan çıkmadı. Bence kişiliğinde gördüğümüzden daha fazlası var. Belki de çabuk öfkeleniyordur. O yüzden şimdilik radarda kalmaya devam edecek."

Bryant, "Navigasyon hedeften çeyrek mil uzakta olduğumuzu söylüyor," dedi, her iki taraftaki tarlalar etraflarında açılırken.

"Tamam, yavaşla ve..."

"Bana yavaşlamamı söylemen ne kadar ironik."

Kıkırdadı. Ona sadece hızlanmasını söylerdi. "İşte," diye seslendi, tepesinde küçük bir pirinç levha olan açık bir kapının yanından geçerken.

Bryant arabayı hızla, küçük bir ağaçlık alanı çevreleyen bir virajı dönerken toprak bir patikaya dönüşen tek patikalı yola yönlendirdi.

"Duydun mu?" Bryant arabayı yavaşça sürerken camını indirerek sordu.

"Hiçbir şey duyamıyorum."

"Aynen öyle," dedi.

Yoldan uzaklaştıkça sessizlik daha da derinleşti.

Kim'i her zaman tedirgin eden bir şeydi bu. Gürültüden, hareketlilikten, bir yerden bir yere koşuşturan insanların sabırsızlığından ve sefaletinden hoşlanıyordu.

Huzur onu rahatsız etti.

Bryant, üzerinde 'Çiftlik Dükkânı' yazan, elle boyanmış bir tabelanın bulunduğu bir kulübenin önündeki çakıllı alanda durdu.

"İstekli, ha, şef?" Bryant motoru kapatarak sordu.

Kim de aynı fikirdeydi. Çiftlik dükkânı, önünde bir masa olan bir bahçe kulübesiydi. Birkaç havuç ve şekilsiz patates yığınının arasında bir kase yumurta duruyordu.

Masanın arkasındaki kız ayağa kalktı, yüzü satış yapma umuduyla parlıyordu. Ana caddeye pek çıkmadığı için şaşırtıcı değildi.

"Biraz havuç al Bryant," diye fısıldadı Kim yaklaşırlarken. "Sen onlara c..."

"Sadece yap," diye homurdandı, Bryant kötü bir topal grubun en iyisini toplarken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"İki pound," dedi kız elini uzatarak.

Bryant'ın keskin nefes alışını duydu ama o yine de cebini karıştırdı.

Şimdi onu gasptan tutuklamanın zamanı değildi.

"Merhaba," dedi Kim, kimliğini göstererek. "Yetkili kişiyle konuşabilir miyiz?"

Kızın sevinci kısa sürede telaşa dönüştü.

"Endişelenecek bir şey yok," diye Kim onu rahatlattı. "Samantha Brown adında bir kız için buradayız, onu tanıyor muydunuz?"

Bir dakika beklemekle ilgili bir şeyler mırıldanarak kulübeye geri adım atarken yanaklarına renk sızdı.

Kim kenara çekildi ve onun bir cep telefonu alıp arkasını dönmesini izledi.

Kim etrafına hızlıca bir göz attı ve araziye ulaşmanın tek yolunun barakadan yürüyerek diğer tarafa geçmek olduğunu fark etti. Çiftlik dükkânı, Kim'in görebileceğinden daha uzakta, her iki yönde de uzanan metal çitlerin arasına yerleştirilmişti.

Çiftlik dükkânı mı yoksa kapı bekçisi mi? Kim boş boş düşündü ve araziye araç girişinin nerede olduğunu merak etti.

Kız telefonda konuşmasını bitirdiğinde sormak üzereydi.

"Jake yolda," dedi ellerini sıkarak ve etrafına bakınarak. Kim hem heyecan hem de endişe sezdi.

"Eğer bize nereye gidebileceğimizi gösterirsen, biz de..." "Bir dakikaya gelir," dedi kesinlikle.

Kim, onu yere atıp etkisiz hale getirmeden o barakadan geçemeyecekleri izlenimine kapıldı.

"Samantha'yı tanıyor muydun?" Kim tekrar sordu.

Kadın yavaşça başını salladı. "Ama o gitti."

Kim gittiğini mi yoksa öldüğünü mü kastettiğinden emin değildi. Her iki durumda da alt dudağını ısırıyordu.

"Herhangi bir sorunu var mıydı..."

"Oh, işte Jake," dedi ve kulübenin arkasından bir tür motor sesi gelince arkasını döndü. Arkasında ellili yaşlarının ortalarında bir adam belirdi. Saçları tamamen beyazdı ama gürdü ve iyi kesilmişti. Açık yakalı soluk mavi gömleğinin altında omuzları genişti. Cildi pürüzsüzdü ve sağlıklı olduğunu gösterecek kadar renkliydi. Gözleri o güne kadar gördüğü en saf maviydi. Bakışlarınız onlarla buluştuğunda yüzünün geri kalanı unutuluyordu.

"DI Stone," dedi Kim, kimliğini göstererek. "Sizinle Samantha Brown hakkında konuşmak istiyoruz."

Adam kıza yaklaştı ve elini Kim'e doğru uzattı.

"Jake Black ve Sammy iyi mi?"

Oh harika. Öldüğünü bile bilmiyorlardı.

"Bay Black, gerçekten bir yere gidip konuşmamız gerekiyor."

Masaya doğru ilerledi. "Elbette, buyurun." "Bize arabayı nereye götüreceğimizi gösterirseniz..."

"Zahmet olmaz. Lütfen, bu taraftan," diyerek açtığı boşluğu işaret etti.

Kim tereddüt etti ama takip etti. O kulübenin diğer tarafında olması gerekiyordu.

Bryant onun arkasından içeri girdi ve Jake aradaki boşluğu kapattı. Masayı inceledi ve kızın omzunu sıktı.

"İyi iş Maisie, böyle devam et."

Kim bu fiziksel temas karşısında omurgasını saran rahatsızlık hissine engel olamadı. Maisie'nin on sekiz yaşının üzerinde olduğu açıktı ama yine de bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Maisie'nin kızarması derinleşti ve patlayacakmış gibi ellerini birbirine kenetledi. Şüpheli bir insan bunun tam olarak niyetlendiği cevap. İyi ki ortaklıklarındaki şüpheli kişi Bryant'tı.

Kulübeden çıkan Jake Black'i takip etti ve içinde seyahat ettiği golf arabasını gördü. Solunda tarlalar, sağında ise ormanlık bir alanın etrafında kaybolan toprak bir yol vardı.

"Atla ve ben..."

"Bay Black, ben daha çok..."

"Israr ediyorum. Gelip evi görmenizi çok isterim."

Kim onun yanına atladı ve Bryant da arkasına oturdu. Tüm bu tarikat saçmalıklarını bir kenara bırakıp Sammy Brown hakkındaki tüm gerçeği öğrenmekten zarar gelmezdi.

"Sammy ile her şey yolunda mı? Ve lütfen bana Jake deyin."

"Teşekkür ederim... Jake ve korkarım ki o iyi değil." Eğer görmemiş olsaydı diye düşündü ve sonra bu aracın daha hızlı gidip gidemeyeceğini merak etti. Bugün bir ara Woody ile bir toplantısı vardı.

Bryant, "Bunlardan bir tane de ben almalıyım," dedi.

Adamın sürmeyi sevdiği hıza bakılırsa, hiç de şaşırtıcı değil, diye düşündü.

"Onu özlüyoruz," dedi Jake ve sesinde gerçek bir duygu sezdi. "Artık ailesi de özleyecek çünkü ne yazık ki Sammy Brown öldü." Golf arabası tam bir ev göründüğü sırada aniden durdu.

Mülk, her yöne doğru genişletilmiş eski bir çiftlik evi gibi görünüyordu.

"Lütfen bana ne olduğunu anlat," dedi ona doğru dönerek.

"Sammy tanıdığı ve yeni dairesine girmesine izin verdiği biri tarafından öldürüldü."

"Lastiği mi patlamış?" diye sordu golf arabasını yeniden çalıştırırken. Sesinde anlamaya çalıştığı bir gerginlik vardı.

"Evet, yakın zamanda kendi başına bir ev kurdu." Gerçi ev, yaşadığı soğuk, kişiliksiz alan için biraz abartılıydı.

Kim, Tyler Short haberini şimdilik kendine saklamaya karar verdi, çünkü Sammy'nin ölüm haberine verdiği duygusal tepkiyi izlemek istiyordu.

Ve şu anda, diye düşündü, yakışıklı yüzü şekillendiren gergin çene çizgisine bakarken, gerçekten de çok fazla duygu vardı.

Otuz Üç

"Gerçekten mi?" Stacey, patronla yaptığı son konuşmanın aceleyle karalanmış notuna bakarken yüksek sesle söyledi. Patron, Samantha ve Tyler'ın arkadaşlarını tükettikten sonra, demişti. Bu kesin bir şeydi. Sammy'nin diğer arkadaşları ona Cassie'den öğrendiklerinden daha fazla bilgi vermemişti ve Tyler'ın Facebook arkadaşlarına gönderdiği birkaç mesaj da "Tyler kim?" yanıtıyla karşılanmıştı.

Stacey, Penn kapıdan içeri girdiğinde onu, "Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim," diye karşıladı.

"Muhtemelen ama hemen teslim olmayacağım. Ne oldu?" diye sordu, üst çekmecesinden düz mavi bir bandana çıkararak.

"Beyaz bir Range Rover'ın içinde siyahlar giymiş iri yarı bir adam, komşun öyle dedi, değil mi?" diye tersledi.

"Evet, ama dediğim gibi, ne olduğuna tam olarak güvenmiyorum..."

"Tahmin edin bakalım kim onu bulmaya çalışacak?" dedi ve derin bir iç çekerek sözlerini bitirdi.

"İyi misin?" diye sordu, iş istasyonuna giriş yaparken.

"Çok iyi," diye cevap verdi. "Bu adamın kim olduğunu nasıl öğreneceğim?"

"İnternette ara," dedi omuz silkerek.

"Penn, benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Tanrım, Stace, bir şeyler ye artık. Şu anda çok acıkmış durumdasın."

Konuşmadan önce bir nefes aldı. "Bununla hiçbir ilgisi yok. Bir saat önce muz yedim. Sinirliyim çünkü bu imkansız bir şey.
görev."

"Hayır, değil."

Stacey kendini sandalyesine geri itti ve gözlerini tavana dikti. Lanet olsun, midesi ona türlü türlü sesler çıkarıyordu ama günün büyük bölümünü atlatmıştı ve şimdi zayıflamayacaktı. Eve döndüğünde dört gözle beklediği tavuk salatası vardı.

"Google'a güvenin," dedi Tupperware kabını masalarının ortasından kaldırırken.

Öne doğru oturdu. "Ne?"

"Saçma sapan bir arama yapın. Bunu her zaman yaparım. Diyelim ki Jasper için takip etmesi kolay bir yemek tarifi arıyorum. Çok fazla metin satırı onu bunaltıyor. "Tiramisu yapmak için ondan az talimat içeren, takip etmesi kolay bir tarif" şeklinde bir arama yapıyorum. Google'a tam olarak ne istediğimi söylüyorum. Hoşuna gidiyor
meydan okuma."

Stacey, kardeşinin en sevdiği şeyi yapması için basitleştirilmiş talimatları indirdiği resme gülümsemekten kendini alamadı.

"Penn, sen bir aptalsın ama bir deneyeceğim," dedi ve patronun söylediklerini aynen yazdı.

Siyah giyimli iri yarı bir adam beyaz bir Range Rover kullanıyor.

Tüm kelimelerini içeren hiçbir sonuç yoktu ama yine de Google'ın 'içermiyor' diye bir çizgi koyduğu kelimeleri not alarak aşağı kaydırdı.

Sayfanın en altından üç kez tıkladığında, 'büyük' ve 'iri yarı' kelimelerini atlamış ama diğerlerini içeren bir habere ulaştı. Bu, Dudley Star'ın üç hafta öncesine ait bir haberiydi.

"Penn, sen bir dahisin."

Omuz silkti. "Aptal, dahi. Benim için hepsi aynı."

Tracy Frost'tan başkası tarafından yazılmamış olan yazıyı okudu. Gözleri, kriterlerine uygun olduğu vurgulanan bölgeyi taradı.

...Polis, dün gece Cavendish Road'da meydana gelen hırsızlık olayının gerçekleştiği yerin sadece birkaç metre uzağında görülen beyaz Range Rover kullanan siyah giyimli bir adam için yardım çağrısında bulunuyor...

Stacey, Google Earth'te bir arama yaparak, "Görünüşe göre güvenilmez tanığın güvenilirmiş," dedi.

Cavendish Yolu, Samantha Brown'ın yaşadığı yerden bir sokak ötedeydi.

Otuz Dört

Jake arabayı evin batı tarafında durana kadar çekti. Evin önünden ileriye doğru baktığında Kim, piknik masaları, banklar, rengârenk saksılar ve asma sepetlerle döşeli bir avlunun etrafına dizilmiş, dönüştürülmüş ahırlardan oluşan bir koleksiyon görebiliyordu. Masaların bazıları, zayıf Eylül güneşinin tadını çıkaran kadınlı erkekli gruplar tarafından işgal edilmişti. Göz göze geldiği herkes onlara doğru el sallıyor ve gülümsüyordu.

Kim, Jake'i koridor boyunca takip etti ve geçtikleri odalara baktı. Çiftlik evi yenilenmiş ve mümkün olduğunca çok duvar kaldırılmış gibi görünüyordu. Solunda en az elli kişilik bir yemek odası vardı. Sağında ise kanepeler ve rahat koltuklar, tabureler, yün örtüler, kitaplıklar ve kocaman bir şömineyle dolu geniş bir açık alan vardı.

Meditasyon, Kristal Terapi, Masaj, Reiki ve telaffuz edemediği birkaç şey gibi aktivitelerin listelendiği ilan panolarının önünden geçtiler.

Yine de bu yerde ilgisini çeken bir durgunluk vardı. Koridorda insanların yanından geçerken selamlaşmaları bir gülümseme ve baş sallamadan ibaretti. Karşılıklı hiçbir şey konuşulmuyordu. Ne televizyon, ne radyo, ne de şamatalı kahkahalar duyuyordu. Her şey sakin ve durgundu. Evde köpeğiyle daha çok gürültü yapıyordu.

"Lütfen içeri gelin," dedi ve üzerinde 'Özel' yazan ağır meşe kapıyı açtı.

Bu oda çok büyük değildi. Muhtemelen mutfak ve salonun toplamı kadardı ama kusursuz bir şekilde tasarlanmıştı. Tavandan tabana kadar uzanan kitaplıklar duvarların çoğunu kaplıyordu ve önlerinde kayan bir kütüphane merdiveni vardı. Pencerenin önünde antika meşe bir masa duruyordu. Odanın bir tarafında ekose desenli pelüş bir kanepe, diğer tarafında iki yüksek arkalıklı deri sandalye ve aralarında bir sehpa üzerinde antika bir satranç tahtası yer alıyordu. Bir başka rahat koltuk ve tabure de iyi doldurulmuş şöminenin önüne yerleştirilmişti. Ara sıra masalar ve okuma lambaları görünümü tamamladı.

"Güzel," diye mırıldandı Bryant ve ne demek istediğini anlayabiliyordu. "Burayı evimiz olarak düşünmeyi seviyoruz," dedi Jake, kapıyı arkasından kapatarak
Onlar.

Eksik olan tek şeyin herhangi bir tür bilgisayar olduğunu fark eden Kim, kendini kanepeye bıraktı.

Jake karşısına oturdu.

"Yani tüm bu mülk size mi ait?" Kim açık sözlülüğü için özür dilemeden sordu.

"Var," diye cevap verdi. "Ev, ahırlar ve çevredeki on yedi dönümlük arazi."

Islık çaldı. "Çok güzel. Biz kimiz?"

"Başlangıçta sermaye koyan on iki kişiyiz ve..." "Eşit miktarda mı?" Kim sordu.

"...bir vizyonu paylaştık," diye devam etti sanki o hiç konuşmamış gibi. "Çok şanslıyız ki cinayet bunu başarmamıza yardımcı oldu..."

Kim gözlerini kısarak, "Affedersiniz," dedi.

Dudaklarında eğlence belirdi. "Kullandığım kötü ifade için özür dilerim, Müfettiş. Ev ve arazi piyasanın çok altında satılıyordu. Doksanlı yılların başında burada işlenen bir aile cinayeti nedeniyle değer kazandı. Bir yeğen teyzesini, amcasını ve onların iki kızını öldürdü ve bunu yanlış giden bir hırsızlık gibi göstermeye çalıştı. O olaydan sonra kimse burayı satın almak istemedi."

Kim, Jake Black'in hiçbir zaman talihsiz hediye atının ağzına bakmadığını tahmin etti.

"Peki şu anda burada kaç kişi var?"

"Yüz bir," diye cevap verdi hemen.

"Ve hepsi Çiftliğe sermaye mi koydu?" Kim araştırdı.

"Buradaki her bir kişi bir şekilde katkıda bulunuyor, Müfettiş," dedi hiç duraksamadan. "Hayatta kalmak zorundayız."

"Sammy'nin ölümü tüm haberlerde yer aldı," dedi Kim, onu buraya getiren konuyu açarak ve hâlâ onun bilmediğine inanamayarak.

Gülümsedi ve bembeyaz dişleri ortaya çıktı. "Buradaki haberler pek umurumuzda değil. Nadiren iyi olur."

"Peki burada tam olarak ne var Jake ve Sammy gitmeden önce neden iki buçuk yıl boyunca buradaydı?"

"Biz bir inziva yeriyiz, isterseniz ruhani açıdan güvenli bir yer. İnsanlar bize çeşitli nedenlerle katılıyor."

"Ne gibi?" Kim açık açık sordu.

"Dediğim gibi, pek çok nedeni var," diye cevap verdi, şaşırmadan. "Ama ben Sanırım pek çok kişi dünyadan ve çoğu zaman da dünyadaki yerlerinden hayal kırıklığına uğradı."

"Yani, kaçıyorlar mı?"

"Ya da farklı bir yol seçmek," diye karşı çıktı. "İnsanlar buraya pek çok şeyi aramak için gelirler ama esas olarak kendilerini aramaya gelirler ve hayır, sorularınızın doğası beni rahatsız etmiyor, Müfettiş," dedi muzip bir gülümsemeyle.

"Güzel, peki Tyler Short kendini aramaya mı geldi?" diye sordu, üzgün ve yalnız genç adamı düşünerek. Tyler'ın adının aniden araya girmesi kasıtlıydı. Onun bu isme vereceği ilk tepkiyi ölçmek istiyordu.

"Hayır, Tyler aşkı aramaya geldi," diye cevap verdi, sanki soru listesi önceden kendisine gönderilmiş gibi kolayca.

"Pardon?" Kim, Tyler ve onun Sammy'ye olan hisleri hakkında bildiklerini çok fazla açıklamak istemeyerek sordu.

"Tyler bize Samantha'ya yakınlaşmak için katıldı. Bu bir yaşam biçimi değil. Herkese uyar; daha temiz, daha özgür bir hayat yaşamaya kararlı değilseniz uzun süre dayanamazsınız. Bizim felsefelerimizle ve özellikle de bir tanesiyle ilgilenmiyordu."

"Hangisiydi?"

"Aile üyeleri arasında kişisel ilişki yok." "Aile mi?"

Başını salladı. "Elbette. Biz buyuz ve fiziksel ilişkiler işin içine çok fazla olumsuz duygu ve komplikasyon katıyor."

"Ama elbette bunu kontrol edemezsiniz," dedi Kim. Bir grup insanı bir araya getirdiğinizde bir yerlerde cinsel gerilim ortaya çıkacaktır.

"Bu kontrolle ilgili değil. Burada bulunan insanlar bizim yaşam tarzımızı takip etmek istiyorlar. Birçoğu istismarcı ilişkiler yüzünden onarılamayacak kadar zarar görmüş."

"Samantha da dahil mi?" Kim, duyguların uyulması gereken bir kurala dönüştürülmek kadar kolay yönetilip kontrol edilebileceğine hâlâ ikna olmamış bir şekilde sordu.

"Anladığım kadarıyla Samantha bize katılmadan önce yakın zamanda biri tarafından incitilmiş."

"Ve bu onu tüm yaşam tarzından vazgeçmeye mi ikna etti?" Kim sorguladı. "Kötü bir ilişki mi?"

"Müfettiş, bazı insanlar hayatlarında neyin eksik olduğunu bulana kadar fark etmezler bile. Sammy buraya kırık dökük geldi. Hiç umudu yoktu. Depresyondaydı ve tüm arkadaşları tarafından terk edilmişti. Ailesi bile hissettiği acının derinliğini anlamıyordu. Bizim yardımımızla sıcak, nazik, hevesli bir çocuğa dönüştü..."

Kim, "Ama onu ne kadar iyi bir şekilde bir araya getirmiş ve kırık kalbini onarmış olursanız olun, onu burada tutarak aşkı bulma şansından vazgeçmesini istiyordunuz," dedi.

"Şimdi sıkı durun," dedi ellerini kaldırıp koltuğunda geriye yaslanarak. "Her şeyden önce, bize katılan hiç kimse istediğinden daha uzun süre kalmaya zorlanmaz. Unity Farm bir hapishane değildir ve herkes istediği zaman buradan ayrılmakta özgürdür. Samantha burada şu anda kendisi için doğru olan bir şey buldu. Bu, eninde sonunda kendini iyi hissettiğinde fikrini değiştirmeyeceği anlamına gelmiyor..."

"Ama yaptı," dedi Kim, kafası karışmış bir halde. "Fikrini değiştirdi ve birkaç ay önce buradan ayrıldı."

Jake bir süre ona baktı. "Bir şeyi açıklamama izin verin, Müfettiş. Samantha buraya ilk geldiğinden çok farklı bir insan olmuştu. Dışarıdaki hayatın bazı baskıları olmadan daha basit bir hayat yaşamak, onun açılmasını ve gerçekte olduğu kişiyi keşfetmesini sağladı. Zamanla Çiftlik hayatının pek çok bölümüne dahil oldu. Bahçede, mutfakta vakit geçirmekten keyif alıyordu ve bir sanat sınıfı oluşturmak için diğer üyeleri de kaydetmişti. Öğretmenlik yapmak istiyordu. Ama daha da önemlisi, Sammy kaybolduktan bir gün sonra en yakın arkadaşı küçük bir ameliyat için hastaneye yatacaktı ve Sammy
onunla gitmesi gerekiyordu."

"Yani, ne demek istiyorsun?" Kim açık olmak için sordu.

"Samantha'nın bizi terk etmek gibi bir isteği yoktu. Hiç şüphesiz zorla götürüldü."

Otuz Beş

"Tüm söyleyeceği bu muydu?" Kim, Jake Black ile yaptığı konuşmayı aktarırken Woody sordu.

Kim başını salladı. "Kimin ya da neyin onu bu kadar emin yaptığını söylemedi, sadece Sammy'nin kendi isteğiyle gitmeyeceğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse, o olaydan sonra biraz duruldu ve bizi arabamıza geri götürmeyi teklif etti."

"Unity Farm hakkındaki düşünceleriniz?" diye sordu.

"Burası yeterince güzel görünüyor, gördüğüm herkes mutlu, biraz sessiz ama memnun görünüyordu. Buraya çok para harcanmış. Emin değilim.
parası olan bir adam." "Cinayetler için herhangi bir şüpheli
var mı?"

Kim başını salladı.

"O zaman şimdilik rahat bırakın. Alternatif bir yaşam tarzı seçmiş bir grup insanı taciz ediyor gibi görünmek istemeyiz."

Ve bu yüzden sorumlu olduğunu düşündü.

"Myles Brown ile tekrar konuşmam gerekecek efendim ve kollarımı biraz sıvamam gerekebilir. Bana her şeyi anlatmadığını biliyorum."

"Tamam, ama onları çok fazla sarma," diye uyardı. "Ve Bryant'ı her zaman yanında tut."

Bryant onu girişte bırakıp gitmişti ve ekibinin geri kalanı da eve gönderilmeyi bekliyordu. Bu bilgiyi paylaşmamayı tercih etti.

Devam etti. "Myles Brown Samantha'nın kendi isteğiyle gittiğini iddia ediyor, Jake Black ise gitmediğini söylüyor." Başını iki yana salladı. "Ama toplantı talebimin nedeni bu değil."

Ona şüpheyle baktı.

Nefes aldı, "Efendim, Himley Park'taki gölü sürüklememiz
gerekiyor." "Hangi gerekçeyle?"

"Ayakkabı"

"Ve?"

"Sadece ayakkabı, efendim."

"Oh, Stone, ben de senin ciddi bir talepte bulunacağını düşünüyordum."

Bu yanıt hiç iyi değildi. Kızgınlık, inançsızlık ve şüphecilikle başa çıkabilirdi ama talebinin anında reddedilmesi kırılması zor bir cevizdi.

"Öyle."

"Nadiren günüm senin yüzünden olumlu biter Stone," dedi ayağa kalkıp evrak çantasına uzanırken. "Ama bugün..."

"Orada başka bir ceset olup olmadığına bakmamız gerekiyor," dedi ve adam dosyaları çantaya yerleştirirken kendi köşesini savunmaya devam etti. Gerekirse onu arabaya kadar takip eder, adam uzaklaşana kadar kulağına bir şeyler fısıldardı.

"Çamura gömülmüş bir ayakkabınızdan başka bir şeyiniz var mı? Başka kıyafet?"

"Hayır.

"Kayıp bir kişinin orada olabileceğine dair bir şüphe

mi?" "Hayır."

Çantasını toplamayı bıraktı. "O zaman cevabımı biliyorsun."

Kim, bir gölü sürüklemenin ne kadar büyük bir mesele olduğunun farkındaydı. Buna ek olarak, gelir kaybı ve mülk sahiplerine verilen rahatsızlık da dikkate alınması gereken faktörlerdi. Öğleden sonrayı bir bütçe toplantısında geçirdiğini biliyordu, ama özünde bir polis memuruydu, bir evrak iticisi değil, bu da onu son derece iyi bir patron yapıyordu. Ona hayır dediği zamanlar hariç.

"Efendim, bu dava..."

"Stone, bu konuda daha fazla konuşmak senin için nefes, benim için de zaman kaybı olur. Cevabım hayır."

Kim içinden homurdandı. Onu eve kadar takip etmesi ve o kakaosunu içerken yatağının başucunda oturması önemli değildi. Ona daha fazlasını vermediği sürece fikrini değiştirmeyecekti.

Sadece daha fazlasının ne olduğunu bilmiyordu.

Otuz Altı

Bryant kendisine iyilik yapmadığını biliyordu ama bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

Bütün gün fikrini değiştirdiklerini, büyük bir hata yaptıklarını fark ettiklerini ve Peter Drake'in artık serbest bırakılmayacağını söyleyecek bir mesaj ya da telefon bekledi.

Şefi istasyona bıraktıktan sonra akşam trafiğiyle mücadele etmiş ve sadece birkaç dakika kala varabilmişti. Şaşırmamıştı.
Richard Harrison'ın arabasının park etmiş olduğunu gördüm. Arada bir boşluk bırakarak yanaştı.

"Gerçekten olacak, değil mi?" Richard Bryant'ın arka kapısına yaslanarak sordu. "O piç her an serbest kalabilir, değil mi?"

Bryant bir gün öncesine göre daha da zayıflamış görünen adamı değerlendirirken hiçbir şey söylemedi. Dün takım elbisesi temiz, gömleği ütülü ve saçları düzenli bir şekilde taranmıştı. Bugün ise kırışmış giysileri, yağlı saçları ve gözlerinin altındaki siyah gölgeler Bryant'a Richard'ın karar verildiğinden beri bir an bile huzur bulamadığını söylüyordu. Adam düşüşe geçmişti ve Bryant'ın bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Bunu tekrar yapacağını biliyorsun, değil mi?" Richard sordu.

Bryant adamın sesindeki çatlağı duydu ve şefin Azınlık Raporu ve gelecekteki suçları tahmin edememekle ilgili söylediklerini düşündü ama lanet olsun, içgüdüleri de ona aynı şeyi söylüyordu.

Kapılar açılmaya başladığında, "Bir kız daha tıpkı Wendy gibi acı çekecek," dedi.

Richard doğruldu ve arabadan uzaklaştı. Ve sonra aniden oradaydı.

Peter Drake çeyrek yüzyıldan uzun bir süredir ilk kez hapishane kapılarının yanlış tarafında duruyordu.

Richard, kızının hayatına acımasızca son veren adamı görünce bacakları güçten düşer gibi olurken arabaya yaslandı.

Yanındaki cezaevi görevlisi konuşmasını bitirdikten sonra elini uzattı. Bu hareket Bryant'ı son derece rahatsız etti. Bir insan nasıl olur da bu adamın elini sıkabilirdi? Ama tabii ki Peter Drake o duvarların ardında bambaşka bir hayat yaşamıştı.

Gardiyan Peter Drake'i yalnız bırakarak hapishaneye geri döndü. Bryant, ikisi de sessizce bakarken yanındaki adamdaki gerginliği hissedebiliyordu.

Bu Peter Drake, Bryant'ın yıllar önce götürülüşünü izlediği ince, siyah saçlı adama pek benzemiyordu.

Adamın yüzü gri saçları ve sakalının altında gevşemişti. Karnı artık koyu mavi kot pantolonunun kemerinden taşıyordu. Bryant, Drake tenekeden bir sarma alıp yakarken boynunun daha kalın ve ellerinin daha etli olduğunu fark etti.

İkisi de onun ayağa kalkıp etrafına bakmasını izlediler. Gördüğü her şeyi işliyordu. Bakışları onların üzerinden geçti ama oyalanmadı ve hiçbir tanıma olmadı.

Bryant, aradan geçen yıllar içinde onların da önemli ölçüde değiştiğini tahmin ediyordu.

Bir taksi otoparka yanaştı ve yavaşça girişe doğru ilerledi. Peter Drake, taksi önünde durmadan önce sigarasından derin bir nefes çekti.

"Bir yanım orada ölmüş olmasını diliyor," diye itiraf etti Bryant yapabildiği tek adama.

"Henüz değil," dedi Richard. "Henüz ölemez."

Bryant dönüp adama baktı. Richard her şeyini kaybetmişti. Kızına yaptıkları için Drake'ten nefret ediyordu ama yine de ölmesini istemiyordu.

Richard onun bakışlarına karşılık verdi ama Bryant onun kendisine değil de içinden baktığı hissine kapıldı. "Eğer öbür dünya varsa ve o oraya giderse
Benden önce, onu nasıl koruyacağım? Yalnız kalacak ve onu tekrar hayal kırıklığına uğratamam. Onu ikinci kez hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bryant adamın çaresizliğini hissedebiliyordu ve teklif etmek için ağzını açtı Polis telsizinden acil bir müdahale talebi duyduğunda rahatladı; bu, taşımayı hiç bırakmadığı bir şeydi.

Daha dikkatli dinledi. Ekip arabaları bir cinayet teşebbüsünün olduğu yere doğru hızla gidiyordu. Ve bu tanıdığı bir adresti.

Otuz Yedi

Kim kapıya hafifçe vurdu ve içeri girdi. Stacey elinde defteri ve kalemiyle onu takip etti ve Görüşme Odası 1'in kapısını arkasından kapattı.

Myles Brown on dakika önce gelmişti, bu da ona çevresinin karanlığını düşünmek için yeterli zamanı vermiş olmalıydı.
onlara tüm gerçeği anlatmayı düşündü.

Onu gördüğü için neredeyse rahatlamış
görünüyordu.

Karşısındaki koltuğa otururken gülümsemedi.

"Yanlış bir şey mi yaptım, Müfettiş?" diye sordu, ondan meslektaşına bakarak.

"Bay Brown, sanırım..."

"Myles, lütfen," diye araya girdi, aralarındaki ilişkiyi kendi evindeki gayri resmi havaya geri döndürmek istiyordu.

Bu farklı türde bir konuşmaydı ve onun bunu bildiğinden emin olmalıydı.

"Bay Brown, trajik bir kayıp yaşadığınızı anlıyorum; ancak kızınızın öldürülmesini çevreleyen tüm koşullar hakkında dürüst davranmadığınızı ve bunun da sorumlu kişiyi bulmamıza yardımcı olmadığını düşünüyorum."

"Unity Farm'a gittiniz mi? Orada kimseyi sorguladınız mı?"

Kim başıyla onayladı. "Bugün erken saatlerde oradaydım ve tarikat tanımınızın aşırı dramatik ve zorlama göründüğünü söylemek zorundayım."

"Evet, Jonestown da Güney Amerika'da bir köydü," diye yanıtladı.

"Pardon?"

"Jim Jones dini tarikatını Guyana'ya taşıdığında bunun nedeni havanın tadını çıkarmak değildi. Halk Tapınağı'nın uygulamalarına meraklı gözlerden kaçmak içindi. Ve bakın o meraklı gözler onu takip edince ne oldu."

"O grubu ziyaret eden bir Amerikan Valisi yok muydu?" Stacey sordu.

"Leo Ryan; kötü muameleyi araştırmaya giden bir Kongre üyesi. O ve beraberindekiler eve dönmek için uçağa binmek üzereyken vurularak öldürüldü. Jones toplu intihar emri verdiğinde birkaç saat içinde dokuz yüz kişi ölmüştü. Ama bu sadece barışsever güzel bir kiliseydi," diye alaycı bir şekilde ekledi.

"Jake Black'le tanıştık," diye önerdi Kim. "Yeterince iyi birine benziyordu..."

"Tabii ki öyle. Çok az insan Fil Adam'a benzeyen birini takip eder."

"İnsanların Unity Farm'a en tepedeki adam yakışıklı olduğu için mi gittiğini söylüyorsun?" diye sordu inanmayarak.

Başını iki yana salladı. "Bu yakışıklılıkla ilgili değil. Bunu anlamak için Charles Manson'a bakmanız yeterli, gerçi yakışıklı olmak David'e zarar vermedi.
Koresh. Bu karizma ile ilgili. Her grup lideri bu karizmaya sahip olmalıdır, söyledikleri her kelimeye inanmak istemenize neden olan bir şey ve onları her yerde takip edin."

Kim'in meslektaşının ne karaladığına dair hiçbir fikri yoktu çünkü ona göre adam henüz ilgi çekici bir şey söylememişti.

"Bay Brown, buradan kilometrelerce uzakta gerçekleşen ünlü, iyi belgelenmiş beyin yıkama ve zihin kontrolü vakalarından bahsediyorsunuz. Burası Batı Midlands'daki Black Country. Öyle bir şey yok-'

"Müfettiş, böyle şeylerin asla başlarına gelmeyeceğini düşünen kaç suç ailesini ziyaret ettiniz, silah suçu, hatta bıçak suçu
suç başka bir yerde işlendi."

Sessizce onun haklılığını kabul etti. Ama yine de onun söylediklerine inanamıyordu.

"Üzgünüm ama kapımızın önünde cani bir tarikat yok." "Bundan emin olabilirsiniz."

Başını salladı. Oldukça eminim.

"Unity Çiftliği'nde ne kadar kaldınız?"

"Yaklaşık bir saat mi?"

Kollarını masaya dayayarak öne doğru eğildi.

"Peki bu süre içinde Jake Black'in görmenizi istemediği bir şey gördüğünüzü düşünüyor musunuz?"

Ofisini ve golf arabasını görmüş.

"Katiller canavar gibi görünseydi, hepsinin boynuzları olsaydı ve normal insanlar gibi görünmeselerdi işiniz çok daha kolay olmaz mıydı? Tarikatlar çok nadiren tarikat gibi görünürler, Müfettiş. Her zaman başka bir şey gibi giyinirler."

"Devam et," dedi Kim. Ona inanmıyordu ama adamın kendini nasıl ikna ettiğini öğrenmek istiyordu.

"Dini, siyasi, ırksal, psikoterapötik, hatta uzaydan gelen gruplar gibi görünüyorlar. En hızlı büyüyenler Yeni Dünya etrafında toplananlar.

Unity Farm gibi çağa uygun düşünme ve kişisel gelişim eğitimleri."

"Yani Sammy'nin bu şeytani yere çekildiğini ve
Terk edildiği için düşük bir noktada olduğu için bir şekilde beyni mi yıkandı?"

Hayal kırıklığıyla başını salladı.

"Söylediğim hiçbir şeye inanmayacaksın, değil mi?"

"Zor, Myles," dedi, barakada sebze satan kızı düşünerek. Kızın beyni yıkanmış gibi görünmüyordu, belki endişeliydi ama kesinlikle beyni yıkanmamıştı. "Bakın, burada konudan uzaklaşıyoruz. Jake bize kızınızla ilgili anlattıklarınızı yalanlayan bir şey söyledi. Sammy'nin Unity Çiftliği'nden kendi rızasıyla ayrılmadığını söylüyor. Zorla götürüldüğünü söylüyor. Bu doğru mu?"

Yüzü umutsuzluğa gömüldü ve Kim, Jake'in doğruyu söylediğini anladı. "Ama neden, Myles? Bunu ona neden yaptın?"

Sulu bakışları onunkilerle buluştu ama gözyaşlarını tuttu. Bırakmanın eşiğinde sallanıyordu. Onun bu yükten kurtulmak istediğini anlayabiliyordu.

"Gerçeğe şimdi ihtiyacım var, Myles. Hepsine."

Otuz Sekiz

Bryant Crossley'lerin evine rekor sürede varmış. Şef gurur duyardı.

Evin dışında bir ambulans, iki ekip arabası ve yanıp sönen mavi ışıklarla yıkanan bir grup insan vardı.

Bryant iterek içeri girdi ve kapıda rozetini gösterdi. Karakoldan

Çavuş Teagen'ı gördü.

"Görevlendirildiniz mi?" diye sordu kuşkuyla. Belli ki CID'yi bekliyordu ve bir Müfettiş bekliyordu.

Bryant başını salladı. "Bu insanları tanıyorum."

Teagen, mülkte neler olup bittiğini görmeye çalışırken ona şüpheyle baktı.

Tina'nın tekerlekli sandalyesini salonda görebiliyordu. Vücudu öne doğru yığılmış gibi görünüyordu. Polis memurları etrafını sarmıştı.

"Öyle mi?..."

"O iyi. Saldırıyı gerçekleştiren kişi o. Kurban içeride," dedi ve başıyla ilk yatak odasını işaret etti.

Bryant sahneyi anlamaya çalıştı. Daha bu sabah ikisiyle de konuşmuştu ve gördüğü en mutlu çift olmasalar da bunu asla hayal edemezdi.

"Alabilir miyim?" Bryant kapıya doğru başını sallayarak sordu.

Teagen ona anladığını belirten bir bakış attı. Soruşturmayı etkileyecek hiçbir şey söylemeyecek ya da yapmayacaktı.

Damon Crossley acı dolu bir çığlık atarken Bryant odaya girdi.

İki sağlık görevlisi sağ tarafındaki bir yarayla ilgileniyordu. Yatağın yanında yerde kanla ıslanmış bir bez duruyordu ancak kanama durmuş gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsun lan?" diye sordu, acısını o an için unutarak.

Sağlık görevlilerinden biri ona doğru dönerken Bryant öfkesini görmezden geldi. "Çabuk ol dostum, değerlendirme için onu içeri almamız gerekiyor."

Yani yarası hayati tehlike arz etmiyordu.

"Ne oldu böyle?" diye sordu.

"Bu senin hatan," diye suçladı yüzünü buruşturarak. "Kahrolası sürtük sen gittikten sonra tek kelime etmedi. Sadece pencereden dışarı baktı. Seni gördükten sonra her şeyi yeniden yaşadı."

"Damon, ben asla..."

"Her gece yaptığım gibi lanet çayını yaptım. Hiç dokunmadı. Bakmadı bile. Yıllarca o kaltağa baktım," diye öfkelendi. "Ona bakmak için hayatımı verdim ve o bana böyle teşekkür ediyor."

"Ama, nasıl, yani..."

Kadın tekerlekli sandalyeye mahkûmdu.

"Tabağını almaya gitti. Bıçağın onda olduğunu fark etmedim. Üzerine eğildim ve bıçak içine girdi. Kendini kaybetti. Kaltak beni öldürmeye çalıştı, tüm bu yaptıklarımdan sonra.
bitti," diye bağırırken öfkesi tükürük damlacıkları üretti.

"Hey, dostum, sakin ol," diye uyardı sağlık görevlilerinden biri, taze sargının üzerinde bir kan lekesi belirince. Döndü ve Bryant'a uyarıcı bir bakış attı. "Yeter," dedi ayağa kalkarak.

Damon ayağa kalktı ama Bryant'a baktı.

"Eğer bu sefer işini doğru yapmak istiyorsan onu buradan götür, çünkü o kaçık kaltak hakkında suç duyurusunda bulunacağım, bu yüzden ben dönene kadar gitmiş olsa iyi olur."

Otuz Dokuz

Stacey tepsiden hepsi için içki çıkarırken Kim, "Tamam, konuşun," dedi. "Ve bu sefer gerçeği istiyorum Myles, hepsini."

O da anlayışla başını salladı. "Sammy'nin Callum'la ayrıldıktan sonra kalbinin kırıldığı doğru. Dürüst olmak gerekirse çok fazla dikkat etmedim. Büyüme sürecinin bir parçasıydı ve doğrusunu söylemek gerekirse rahatlamıştım. Adamdan zerre kadar hoşlanmadım."

Ve onunla tanıştıktan sonra bu kesinlikle anlayabileceği bir şeydi.

"Bu yüzden üzüntüye fazla karışmadım. Çayı ve sempatiyi eşime bıraktım ve geçmesini bekledim. Ama geçmedi. Her şey daha da kötüye gidiyor gibiydi.
Arkadaşlarından uzaklaştı, dışarı çıkmayı bıraktı. Duş almayı ve kendine bakmayı bıraktı."

"Üniversite mi?" Kim sordu.

"Ara sıra Callum'u orada görüyordu ama bunun bir faydası olmadı ama bir şeyler yapmamız gerekiyordu."

"Ne gibi?"

Söyleyeceği şeyden rahatsız olmuş görünüyordu.

"Onu şok ederek bundan kurtarmaya çalıştık. Onu yıkadık, giydirdik ve günün ilk üniversite dersine ben götürdüm. Eminim ki bir kere arkadaşlarının ve derslerinin arasına döndüğünde her şey yerli yerine oturacaktı. Tanrı aşkına, bu bir ayrılıktı."

Kim, adamın kızına davranış biçimine midesinin olumsuz tepki verdiğini hissetti ama onun ebeveynlik tarzını yargılamak için burada değildi. Onu kendine getirmek istemişti. Yine de bir yanı bunun başka bir yolu olması gerektiğini düşünüyordu.

"Hayatımda yaptığım en kötü hata," dedi içkisine bakarak. "Gerçi o zaman bunu bilmiyordum."

"Ne oldu?"

"Eve yüzünde bir gülümsemeyle geldi. Yine de odasına çekildi ve orada kaldı ama yüzünde bir gülümseme vardı. Bu bir zaferdi. Ertesi sabah kendi isteğiyle üniversiteye gitti. Bunu sorgulamadım. Sadece daha kendinde göründüğü için rahatlamıştım."

"Peki, bu pişmanlık neden?" Kim, o aşamadan şu anda bulundukları noktaya nasıl geldiklerini merak ederek sordu.

"Çünkü o zaman bilmediğim ama şimdi bildiğim şey, o günün her şeyin değiştiği gün olduğuydu." Durakladı. "O gün Britney'le tanıştığı gündü."

"Britney de kim?" Kim sordu. "Unity

Farm için çalışan bir eleman."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Her yerde var: üniversitelerde,
evsiz barınakları, hatta AA toplantıları; sürece açık ve savunmasız insanları bulabilecekleri her yer."

"Devam et," dedi Kim. Tyler Short da Dudley Koleji'ne gitmişti.

"Bir tarikatın iki amacı vardır: adam toplamak ve para kazanmak."

"Samantha'nın parası var mıydı?" Kim, bilmediği bir vakıf fonu olup olmadığını merak ederek sordu.

Myles başını salladı. "Hayır, biraz birikimimiz vardı ama burada ilerliyorum. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamalısın. Sammy karanlık bir odaya götürülüp grubun ideolojisi aşılanmadı. Anında enjekte edilmedi. Bundan çok daha aşamalıydı. Bu kızın
birkaç kez. Cassie'yle ya da eski arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelemediği için üzgündük ama birileriyle vakit geçiriyor olmasından memnunduk.

"Sonunda Britney'de kalmaya başladı ve o zaman ince değişiklikleri fark ettik. Yaşam tarzımıza yönelik küçük eleştirilerle başladı: israf, açgözlülük, büyük resimle ilgilenmememiz. Meditasyon yapmaya başladı ve odasında sessizlik içinde saatler geçirdi. Sonra eşim
cüzdanından para kaybolduğunu fark etti. İlk başta bunu çok ciddiye almadı ama takip etmeye başladı ve miktarlar giderek artıyordu.
İlk başta beş pound, on pound, yirmi pound, ta ki içindeki her şey bitene kadar." Durakladı. "Ve sonra ifadeyi aldık."

"Ne ifadesi?"

"Kredi kartı. Benim adıma yeni bir kart açmış ve bir ay içinde neredeyse on bin poundluk bir fatura tahakkuk ettirmiş."

Kim, kızın değişmiş gibi görünmesi karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

"Bu konuda onunla yüzleştik ve büyük bir tartışma çıktı. Hiç pişmanlık duymadı. Kendi deyimiyle müstehcen servetimizi dağıtabileceği hak eden bir amaç bulmuştu."

Bu manzara Kim'e aşırı görünüyordu. Güzel bir evleri ve güzel arabaları vardı ve bunun için çalışmış gibi görünüyorlardı, ama kesinlikle öyle değillerdi.
gösterişli veya müstehcen.

"Ve bu Sammy'nin bizim çatımız altında geçirdiği son geceydi. Unity Çiftliği'ne taşındı ve eve bir kez daha geldi."

"Ne için?" Kim sordu.

"Onun eşyaları. Uzaktaydım, Glasgow'da bir toplantıdaydım. İki adam ve bir kamyonetle geldi. Annesine tüm eşyalarını almaya geldiğini söyledi. Kate ne yapacağını bilmeden gözyaşları içinde beni aradı. Onlara izin vermesini söyledim. Ne de olsa onun eşyalarıydı. Ve aldılar da. Mobilyalarını, kıyafetlerini, mücevherlerini, duvara çivilenmemiş her şeyi. Ama en kötüsü bu değildi.
Saatler sonra döndüğümde Kate hâlâ histerik bir şekilde ağlıyordu. Sammy sanki birbirlerine yabancıymışlar gibi soğuk ve mesafeliydi. Kapı anahtarını geri verene ve annesine bir gün ne kadar zombi olduğunu anlayacağını söyleyene kadar neredeyse hiç konuşmadı."

"Zombi mi?" Stacey sordu.

Başını sallayarak içkisinden bir yudum aldı ve itti.

"Bu onların aydınlanmamışlar için kullandıkları bir terim. Biz canlı değiliz, görüyorsunuz, sadece varız."

"Devam et," diye ısrar etti. Şimdiye kadar anlatılanlar hikâyenin sadece yarısıydı. "Açıkçası onu aramaya çalıştım ama telefonu kapalıydı.

Bildiğim kadarıyla
bir daha hiç açılmadı. Polisi aradık ama..." "O kendi kararlarını
verebilecek bir yetişkindi."

Başını salladı. "Böylece her şeyi araştırmaya başladım; tarikatlar ve mezhepler hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrendim. Kitaplar, makaleler, web siteleri okudum, sohbet odalarına katıldım. Kendimi kaybetmiştim. Kendimi güçsüz hissediyordum. Ziyaret etmeye çalıştım ama içeri giremedim. Kane Devlin adında bir adamdan aniden bir telefon aldığımda aklım başımdan gitmişti."

"Büyük adam, siyah elbiseli?" Kim bir tahminde bulunmaya çalışarak sordu. Ne de olsa adam bir icra memuru değildi.

Kim kaşlarını çatarken Myles
başını salladı. "Seninle temas
kurdu mu?"

"Evet."

"Yardıma ihtiyacın olduğunu nereden biliyordu?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Bence kimlerin yardıma ihtiyacı

olduğunu görmek için bu sohbet odalarından bazılarında gizleniyor ve onlara yaklaşıyor olabilir. Ne yaptığı konusunda çok ketum. İşlerini bir web sitesi üzerinden yapmıyor."

"Peki onun işi tam olarak nedir?" Kim, Myles'ın bunu açıkça söylemesini dileyerek sordu.

"Müdahaleyi gerçekleştirmemize yardım etti. Ekibi haftalarca yerleşkeyi izledi, Sammy'nin hareketlerini öğrendi ve onu geri aldı."

"Zorla mı?"

Şaşırmış görünüyordu. "Elbette, tek yolu buydu."

Kim kızı duşa girmeye zorlarken yaptıklarını düşündü. Sonucun aracı haklı çıkardığını düşündüğü açıktı.

"Eğer onu gruptan uzaklaştırabilirsek
fikrini değiştirebileceğimi düşündüm. Ne olduklarını görmesini sağla. Kane ve ekibi bir program yürütüyor. Dondurulduğu ilk hafta cehennem gibiydi. Görmemize izin verilmedi..."

"Pardon?" Kim sordu. "Donma mı?"

Sanki onun ne kadar bilgisiz olduğunu fark etmiş gibi iç çekti.

"Zihnin kontrolünü ele geçirmenin üç adımı vardır: çözme, değiştirme, yeniden dondurma. Birinin bir tarikata girip çıkmasını sağlamak için de aynı şey geçerlidir. İlk aşama mevcut inanç sistemini ortadan kaldırmaktır. Uyku yoksunluğu, yönelim bozukluğu, mahremiyet yoksunluğu ve değerlerinizin ve ilişkilerinizin tamamen yanlış olduğunun söylenmesini içerir.

"Sırada değişim var. Tekrar tekrar yeni inançlar, yeni idealler veriliyor, sorgulamadan kabul etmeye teşvik ediliyor ve sonra yeniden donduruluyor."

"Hangisi?"

"Yeniden inşa edilmek, yeni idealleri uygulamak için grubun eski üyeleriyle eşleştirilmek. Kane bunu duş almak gibi bir şey olarak açıkladı. Soyunuyorsunuz, kendinizi yıkayıp temizliyorsunuz ve sonra farklı kıyafetler giyiyorsunuz."

Kim bu basit benzetmeyi takdir ediyordu ama mesele temizlenmek değildi. Bu insan zihniydi.

"Yani bu Kane denen adamın onu programdan çıkardığını mı söylüyorsun?"

"Süreci o başlattı ve biz de onu eve götürdükten sonra devam ettik."

"Peki o nasıldı?"

"İlk başta tepkisizdi. Küfür etmek ve bize isimler takmak dışında bizimle neredeyse hiç konuşmadı. Yaptıklarımızdan dolayı bizden nefret ediyordu ama
gerçek dünyaya alıştıkça kendine geldi. Sonunda kendi alanına ihtiyacı olduğunu söyledi ve biz de geriye doğru kaymayacağına güvendik.

"Onu yakından izleyebileceğimiz bir daire bulduk ve Kane de onu kontrol etti." Başını iki yana salladı. "Birinin onu öldürebileceğine hâlâ inanamıyorum."

"Ve siz de Unity Farm'dan birinin sorumlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Başka kim olabilir bilmiyorum. Hiç düşmanı yoktu."

"Ama aylardır yokken neden? Neden bu kadar bekledi?"

Omuz silkti. "Belki de gittiği için kızgındırlar. Belki de birileri hakkında bir şeyler biliyordu. Bilmiyorum işte," dedi üzüntüsü onu yakaladığında. Grubun işleyişi hakkında konuşurken zihni meşguldü ama şimdi kaybı tekrar zihninin en ön sırasına yerleşmişti.

Kim sandalyesini geriye itti. "Tamam Myles, şimdilik hepsi bu kadar. Bir şeye ihtiyacımız olursa..."

"Peki, tarikat konusunda ne yapacaksınız, yani?"

Elleri önündeki masanın üzerinde birbirine kenetlenmişti. Rahat bir duruşu vardı ama parmak eklemlerinin beyazlığını görebiliyordu.

Omurgasında bir ürperti belirdi. Gerginlik hâlâ vücudunda dalgalanıyordu, itiraflarına rağmen, onu rahatsız ediyordu. Şu anda bile tamamen dürüst davranmıyordu.

"Myles, yemin ederim seni her türlü engellemeyle suçlamayı düşünüyorum..."

Telefonu çaldığında konuşmayı bıraktı. Resepsiyondaki Jack'ti. "Stone," diye cevap verdi.

"Burada sizinle hemen konuşmak için ısrar eden bir kadın var," dedi.

"Şu anda biraz meşgulüm," dedi ve ensesini ovuşturan Myles'a baktı. "Başka birini bul..."

"Evet, kocasının burada olduğunu ve doğruyu söylemediğini söylüyor, her ne demekse."

Kim, her ne sebeple olursa olsun kızının cinayeti konusunda hâlâ tam olarak dürüst davranmayan sorunlu adama bir kez daha baktı.

"Onu getir Jack," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Stacey sessiz kalıp içkisinden bir yudum aldığında hem Stacey hem de Myles ona soru dolu gözlerle baktı. İçki buz gibiydi ve kapı çalındığında içkiyi elinin tersiyle itti.

"Girin," diye seslendi, kapı açılıp karısı polis memurunun arkasında dururken Myles'ın tepkisini izledi.

Yüzündeki ifade korkuyla karışık bir şefkate dönüştü. "Kate, ne..."

"Üzgünüm Myles, ama bunu daha fazla yapamayacağım," dedi ve polis memurunu iterek odaya girdi.

"Lütfen oturun," diye davet etti

Kim. "Kate, şu konuda anlaşmıştık-'

"Hayır Myles," diye karşılık verdi. "Sen karar verdin ve ben de buna uydum ama doğru şeyi yaptığımızı düşünmüyorum. Bence bilmesi gerekiyor."

Kim öne doğru eğildi. "Bayan Brown, burada neler oluyor?"

Kate kocasına baktı. "Kane ve bizim için yaptıkları hakkında her şeyi anlattı mı?"

Kim başını salladı.

Kate kocasına baktı ve onun yüzündeki ıstırabı görünce yumuşamış gibi göründü.

"Lütfen anlayın ki o sadece en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Sizi kandırmak ya da her şeyi paylaşmayarak soruşturmayı engellemek istemedi. Korkuyoruz," dedi ve kocasının eline uzandı.

Bir damla gözyaşı yanağından süzülürken ona sıkıca sarıldı.

Kim kaybedecek neyi kaldığını merak ederek birinden diğerine baktı.

Kate nefes aldı. "Gördüğünüz gibi, hâlâ Kane'in yardımına ihtiyacımız var."

Parçalar yerine oturmaya başladı. Gizlilikleri, Unity Çiftliği konusunda devam eden gerginlikleri, Sammy ve Sophie'nin yakınlığı, küçük kızlarının yokluğu.

Çift birbirlerine sıkıca tutunurken Kim, "Olamaz," dedi.

Kate başını salladı ve konuştuğunda sözleri fısıltıdan öteye geçmedi.

"Evet, en küçük kızımız Sophie hâlâ içeride."

Kırk

Penn saat 10.15'te koltuğuna geri oturdu.

Patron ve Stacey, Myles Brown'ı sorgulamak üzere aşağıya indiklerinde görevden alınmıştı ama patronun Woody'yle görüşmesinin ardından daha önce söylediği bir şey aklından çıkmamıştı. Jasper'la birlikte annelerini bakımevinde ziyaret ettikleri sırada ve o zamandan beri bu fikir aklından çıkmıyordu.

Bir yanı, kardeşinin Billy'nin evinde ilk kez gecelemesinden memnundu. Zor bir ziyaret olmuştu ve hepsi için zordu. Ama Akciğer kanserinin sonunda üstünlüğü ele geçirdiği bilgisi belirgindi. Çok az konuşmuştu ama sessizliği Jasper'ın gününün her ayrıntısını anlatması doldurmuş, annelerinin dudaklarının kısa bir gülümsemeyle kalkmasına neden olmuştu.
birkaç kez.

Penn bazen Jasper'ın hastalığının ciddiyetini ve bir daha eve dönmeyeceğini gerçekten anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

Boğazındaki duyguyu yuttu ve arabaya döndüklerinde kardeşinin motorlu ağzının nasıl kapandığını hatırladı. Tek tük konuşmuştu ama arabadan inip Billy'nin evine girmeye can atıyordu.

O anladı.

Penn bilgisayarını açtı ve telefonunu çıkardı. Kaydırdı ve kardeşinin adına bastı.

Jasper cevap verdiğinde, "Hey, dostum, iyi misin?" diye
sordu. Bir duraklama.

"Evet, ben ve Billy Xbox oynuyoruz. Bu karar verici."

"Tamam dostum, çok geç değil, ha?"

"Tamamdır," dedi.

"İyi olduğuna emin misin, dostum?" diye tekrar sordu.

"Ee... evet. Billy'nin kıçını tekrar tekmelemek için bekliyorum."

Penn dudaklarındaki gülümsemeye engel olamadı. Down sendromu olsun ya da olmasın, çocuk hâlâ bir ergendi.

"Tamam, seni seviyorum dostum."

"Evet, oooooookay," dedi Jasper, arkadaşının önünde bu duyguya karşılık vermeyi reddederek. Evet, kesinlikle bir ergen.

Penn, "İyi geceler," diyerek aramayı sonlandırdı.

Telefonu bir mesaj çalarken ağa giriş yaptı.

Mesajı açtı ve yüksek sesle güldü. Mesaj kardeşinden geliyordu ve basitçe şöyle yazıyordu

Seni seviyorum Ozzy

Ardından bir dil çıkarma emojisi.

Ama o iyi bir gençti, diye hayret etti Penn, telefonunu kaldırırken.

Çekmecesinden bir kâğıt parçası aldı ve elindeki tek bilgiyi yazdı.

Göl kenarında bulunan ayakkabı Bergen tarafından yapılmış bir kadın deri ayakkabısıydı.

Woody patrona ayakkabının kime ait olduğu konusunda hiçbir fikirleri ya da şüpheleri olmadığını söylemişti.

Bu konuyu biraz daha daraltmalarına yardımcı olabilecek bir fikri vardı.

Amazon'a giriş yaptı ve üreticinin adını yazdı. Açıklamaya ve fotoğrafa uyan bir ayakkabıya 'babet' deniyordu ve yorum sayısına bakılırsa popüler bir seçimdi. Yorumlara hızlıca bir göz attı ama peşinde olduğu bilgi bu değildi. O yapmadı
topuğun fotoğrafta göründüğünden biraz daha küçük olması umurunda değildi. Dikişin bir kadının küçük parmağının bir bölgesine sürtünmesini umursamadı.

Bu ürünü satın alan kişiler tarafından yapılan diğer alışverişleri ayrıntılı olarak gösteren 'ayrıca satın alındı' bölümüne ilerledi.

Birden fazla görünen benzer öğelerin bir listesini yapmaya başladı. Beş dakika sonra listesini gözden geçirdi.

- Yüksek belli
pantolon- Gece kremi
- Spanx
- Shape wear-
Çoraplar
- Kapatıcı-
Vücut bandı

Tamam, diye düşündü, eğer bu ayakkabı alıcısının profilini çıkaracak olsaydı, kadının yaşının ilerlemiş olduğunu ama mantıklı olduğunu ve hâlâ iyi görünmekten hoşlandığını tahmin ederdi. Kırk beş ile altmış yaşları arasında olduğuna bahse girerdi.

Ve bu ona başlamak için bir yer verdi.

Kayıp kişiler veri tabanı COMPACT'a giriş yaptı.

Elindeki az sayıdaki bilgiyi girdi ama tarih ve yaş parametreleri üzerinde tereddüt etti.

Son üç yıl içinde kayıp olduğu bildirilen ve yaşları kırk ile altmış beş arasında değişen kadınlarda karar kıldı. Sadece birkaç gün bekledi. Arama motoru on dört sonuç döndürmeden birkaç saniye önce. Bu on dört sonuçtan yedisinin kırk sekiz saat içinde kapatıldığını, dördünün ise resmi raporun ardından bir aya kadar kapatıldığını görebiliyordu.

Böylece son üç yıl içinde hedef profilindeki kadınla ilgili üç açık kayıp vakası kalmıştır.

İlkine tıkladı. Dudley'den evsiz bir kadın, onu bir süredir görmeyen endişeli bir barınak çalışanı tarafından kayıp olarak bildirilmişti. Penn bunu dikkate almadı. Sahne adı olduğu belli olan Lola Bedola'nın yeni bir yere taşınmış olma ihtimali vardı.

İkincisini daha büyük bir ilgiyle okudu.

Jeanie Riches'in bunu daha önce onlarca kez yaptığını ve hazır olduğunda geri geleceğini belirten bir yazı.

Üçüncü rapor hemen derisinin altına sızdı.

Elli beş yaşındaki Sheila Thorpe, annesinin hiçbir şey yapmadığını iddia eden yirmi dokuz yaşındaki evli kızı Josie Finch'in bildirdiğine göre, on sekiz ay önce evinden kaybolmuştu

Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı ve hala kocasının ani ve beklenmedik ölümünün yasını tutuyordu.

Anlatı, memurların Sheila'nın banka hesabının boşaltıldığından haberdar olduklarını da açıklıyordu. Soruşturmalar, Sheila'nın hayatta ve iyi olduğunu ve kendi kararlarını verebilecek bir yetişkin olduğunu kanıtlayarak parayı kendisinin çektiğini ortaya çıkarmıştır. Başka bir şey yapılamazdı ama bu on iki ay önceydi ve o zamandan beri görülmemişti.

Sosyal medya için bir sekme açtı ve boş bir odaya konuştu.

"Pekâlâ Josie Finch, bakalım senden neler öğrenebileceğiz."

Kırk Bir

Gece geç saatlere kadar süren yürüyüşlerinin ardından Kim, Barney'nin tasmasından ipi aldığında saat neredeyse gece yarısıydı.

Kim onu kurtardığından beri sosyal becerileri önemli ölçüde gelişmiş olsa da, hala yabancılara ve özellikle de evin dışındaki diğer köpeklere iyi tepki vermiyordu. Kim çalışırken onu yürüyüşe çıkaran ve evinde biraz şımartan yolun aşağısındaki Charley ile bir ilişki kurmuştu ve Dawn'a, kuaförüne ve hediye getirmeleri koşuluyla evi ziyaret eden çoğu insana iyi tepki veriyordu.

Her zamanki gibi mutfağa yerleşti, kuyruğu yerde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu, iri kahverengi gözleri beklenti içinde ona bakıyordu.

"Evet, ama artık senin numaralarını biliyorum, değil mi oğlum?" dedi yürüyüş sonrası ödülüne uzanırken. Havucunu aldı ve en sevdiği çiğneme yeri olan salondaki halıya geri döndü.

Barney son iğnesini olduğunda veterinerin ona söylediklerini hatırladı. Bilim adamları, köpeklerin gözlerinin üzerinde, sahiplerine bir şey istediklerinde yavru köpek bakışı atmaktan başka bir işe yaramayan fazladan bir kas geliştirdiklerini keşfetmişlerdi.

Bu yüzden, artık onun isteklerinin çoğunu yerine getirdiği için kendini suçlu hissetmiyordu.

Bilim bilimdir.

Yürüyüşe çıkmadan önce demlemek üzere bıraktığı cezveden kafasını boşaltmaya yardımcı olacağını umduğu bir kahve doldurdu. Olmamıştı ve yakın geleceğinde huzurlu bir uyku göremiyordu.

Myles ve Kate Brown hâlâ aklındaydı. Görüşme odasından çıkışlarını, destek için birbirlerine sarılışlarını izlerken duyguları karışıktı. Bir yanı bu bilgiyi kendilerine sakladıkları için onlara kızmış, diğer yanı ise ellerinde kalan tek çocuğu korumaya çalışmaları gerektiğini anlamıştı.

Myles'ın, Sophie'yi Unity Çiftliği'nden çıkarmak için bu hafta bir müdahale planlandığını açıklaması, Kate'in neden Sophie'nin gelişi için yatak odasını hazırlamakla meşgul olduğunu açıklığa kavuşturmuştu.

Kim, onu yalnız bırakmış olsalardı Sammy'nin hâlâ hayatta olup olmayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. O bir yetişkindi ve seçim yapmak ona düşerdi. Tam olarak kime zarar veriyordu? Aynı soru Sophie için de sorulabilirdi. Kız kardeşini Unity Çiftliği'ne kadar takip etmiş ama oradan çıkarken takip etmemişti. Bu, bulunduğu yerde mutlu olduğu anlamına gelmiyor muydu? Yetişkin bir insan olarak Kim'in, ayrılmak istemiyorsa Sophie'yi Çiftlik'ten zorla çıkaracak gücü yoktu ama yine de Kane'e, Sammy'yi kaçırdığı gibi onu da kaçırması talimatını vermişlerdi. Ama ya gitmek istemezse? diye içinden sessiz bir ses geçirdi. Elbette orada zorla tutulmuyordu ve istediği zaman ayrılabilirdi. Kim birden Myles'ın Sammy'yi gruba alan bir kızdan bahsettiğini hatırladı. Belki de o kız
Sophie'yi tanıyordu ve onun ruh haline ve mutluluğuna kefil olabilirdi. Sophie kızı bulup daha fazlasını öğrenmek için zihnine bir not düştü. Kane'in hizmetlerine gerçekten tekrar ihtiyaç var mıydı?

Bu Kane denen adam Sammy'nin dairesinde hem bir komşu hem de bir haber tarafından görüldüğünden, Kim, Kane'in numarasını vermeyi kesin bir dille reddettiğinde Myles'tan bir buluşma ayarlamasını talep etmişti. Kane Devlin'le konuşacağına ve ertesi gün onunla temasa geçeceğine söz vermişti.

Şu anda Tyler'ın ölümü onun için tam bir muammaydı. Görünüşe göre çocuk Sammy'yi Unity Çiftliği'ne kadar takip etmiş ve orada da kimse için önemli olmamaya devam etmişti. Jake Black bu ismi zar zor tanımıştı. Çocuğu düşündüğünde içini derin bir hüzün kaplıyordu. Büyükannesi için çok önemliydi ve onlar için de önemli olacaktı. Ve onun ölümünden sorumlu olan kişiyi bulacaklardı.

Unity Çiftliği hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerektiğini şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu. Myles'ın söylediği her şeye inandığından değil ama
Jake Black'in söylediği her şeye de inanmıyordu.

Burayı tekrar ziyaret ederse, kendisine başka bir turist rehberi anlayışı verileceğinden emindi. Sammy'nin ölümüyle doğrudan bir bağlantısı olmadığı için
Kim aylar önce arama izni alamayacağını biliyordu. Peki, burası hakkında daha fazla bilgiyi nasıl öğrenecekti?

Kim kendini labirentteki bir deney faresi gibi hissediyordu. Etrafta dolaşıyordu ama döndüğü her köşe başka bir çıkmaz sokağa çıkıyordu, Woody'nin gölü sürüklemeyi reddetmesi de buna yardımcı olmuyordu. Kanlı bir ayakkabıdan yola çıkarak bir şey bulma şansına karşılık maliyetini anlıyordu ama ya aşağıda başka bir kurban daha varsa? Ya...

Düşünceleri telefonunun çalmasıyla bölündü.

Penn'di. Kalbi yerinden fırladı. Onun
annesiydi. "Penn?" diye cevap verdi, hızla.
"Sanırım onu yakaladım patron," dedi nefes nefese.
"Pardon... ne?"
"Himley'deki ayakkabı. Sanırım Sheila Thorpe adında bir kadını arıyoruz ve sanırım onu gölün dibinde bulacağız."

Kırk İki

"Tamam çocuklar, Penn'in dün geceki harika çalışması sayesinde Woody şimdi Himley Park'taki gölü sürüklemek için gerekli düzenlemeleri yapıyor."

Woody onlara kayıp bir kişinin kimliği bile olmadan elinin kolunun bağlı olduğunu söylemişti. Penn'in gece geç saatlere kadar süren projesi patronunun ellerini çözmüş ve her şey yolunda gitmişti.

Stacey meslektaşına arsızca göz kırptı ve Bryant içten bir "Aferin" dedi. Ekibindeki rekabet eksikliğine hayret ediyordu. İçlerinden biri iyi iş çıkardıysa, hepsi iyi iş çıkarmıştı.

Penn utanarak gözlerini kaçırdı. Halkın övgüsünden hoşlanmazdı.

Ama Mispers'ta kullanmak üzere Amazon'da nasıl basit bir profil formu oluşturduğunu anlattığında Kim oldukça etkilenmişti; bu form onu Facebook'a ve Sheila Thorpe'un iki yıl önce otuzuncu evlilik yıldönümünde çekilmiş bir fotoğrafına götürmüştü. Ama adam bulmacaları her zaman sevmişti, diye düşündü, Stacey'nin hayatını kurtaran kelime bulmacasını çözdüğünü hatırlayarak.

"Bu nedenle, dalış ekibinin Nottingham'dan buraya gelmesini beklerken, bu soruşturmayı ilerletmeye devam etmeliyiz. Myles Brown'ın Unity Çiftliği hakkında söyleyecek çok şeyi var. Bunların çoğu oldukça sıra dışı ve küçük kızının hala orada olduğu düşünüldüğünde, mantıklı düşünme yetisinin biraz zayıflamış olabileceğini düşünüyorum. Sophie'nin de beyninin yıkandığına ve özellikle Sammy kaçırıldıktan sonra isteği dışında tutulduğuna inanıyor; ancak her iki ebeveyn de Kane Devlin'in Sammy'ye yaptığı müdahaleyi tekrarlamasını istediklerinde ısrar ediyor." Stacey'ye döndü. "Unity Çiftliği hakkında her şeyi bilmek istiyorum ve Jake Black hakkında ne bulabilirsen ve ne zaman
Bununla işin bittiğinde Kane Devlin'i araştırmaya başla."

Stacey başını salladı.

"Penn, hiçbir şey belli etmeden Sheila Thorpe'un kızını görmeye gitmeni istiyorum. Bir şeyler uydur ama onun ortadan kaybolmasıyla ilgili daha fazla şey bilmemiz gerekiyor."

"Anladım patron," diye cevap verdi, başındaki bandanayı çıkardı ve çekmecesinde, tarladayken buklelerini evcilleştirmek için kullandığı sihirli kreme uzandı.

Bryant sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Görünüşe göre her şey halledilmiş, ben de ayaklarımı uzatayım."

"Ha, çok beklersin," diye alay ederek ceketine uzandı. "Sen ve ben üniversiteye geri dönüyoruz, dostum."

Kırk Üç

"Devam et Stace," dedi Penn, iki masayı birbirinden ayıran kılcal çatlağı kapatmak için Tupperware kabını öne doğru iterek. "Onları o yaptı
"Dün gece Billy'ye gitmeden önce."

Stacey özlemle Jasper'ın pişirdiği çikolatalı keklere baktı. Delikanlının onlara ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama o güne kadar tattığı en güzel brownilerdi.

"Buna cüret edemem," dedi, onları ona doğru geri iterek. "Çünkü kardeşinin pişirdiği hiçbir şeyden bir tane bile yiyemem."

Penn gülümsedi ve onları gözden uzaklaştırdı. "Destekleyici bir arkadaş olmadığımın söylenmesine asla izin verme," dedi. "Her ne kadar bu halinle iyi olduğunu düşünsem de."

Ceketine uzanırken, "Teşekkürler Penn," dedi.

Adam gittiğinde kadın inleyerek yükünü boşalttı. Sadece o mükemmel küçük karelerin görüntüsü bile şeytani tatlarını tat alma tomurcuklarına aktarmıştı. Dilinin üzerinde o kadifemsi tatlılığı hissedebiliyordu ve eğer Penn'in masasının arkasına geçmeden günü atlatabilirse her şeye dayanabilirdi. Tanrım, bu çocuk yemek yapabiliyordu.

Cazibesinden kurtuldu ve bir arama motoruna 'Unity Farm' yazdı.

Beklediğinden daha az hit almış. Burası sadece yerel haberlerde bahsi geçen bir yerdi. Makalelerin çoğu cinayetin yeniden anlatılmasıydı.
Patronun bahsettiği yerin adı 'şimdi şöyle biliniyor' şeklinde geçiyordu, ancak doğrudan referanslar yok gibiydi. Patron, bir şeyler yetiştirdiklerini ve sattıklarını söylemişti, ancak hiçbir şey yoktu.
web sitesi veya Facebook sayfası. Görünüşe göre tüm işleri kulaktan kulağa yayılıyormuş.

Kaydırmaya devam etti ve bir haber dikkatini çekmek için çığlık attığında sayfanın altından birkaç tık uzaktaydı.

Genç Kız Üçüncü Kat Penceresinden Düştü

Stacey kaşlarını çattı ve parçaya tıkladı.

Unity Farm bu işe nasıl karıştı?

Kırk Dört

"Bu o," dedi Kim başıyla otoparkın uzak ucundaki yön levhasını işaret ederek.

Dudley College of Technology'nin geçmişi 1862 yılına dayanıyor ve sürekli olarak 'seçkin sağlayıcı' ödülleri alıyordu. Yıllar geçtikçe kanatları ve şimdi altı veya yedi başka binadan işletilen ve kolej ve daha geniş toplum tarafından kullanılan tüm hava koşullarına uygun bir futbol kompleksi içeriyordu.

Ama Britney Murray'i bulabileceği söylenen yer Broadway'deki ana kompleksti ve kız Myles'ın tarifine tam olarak uyuyordu; 1.80 boylarında, zayıf ama uzun kırmızı bukleleri Kim'e adını bilmediği bir çizgi film karakterini hatırlatıyordu. Kim onun yirmili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordu ama gülümsediğinde daha genç görünüyordu, tıpkı yanından geçen herkese yaptığı gibi.

Bir broşür tuttuğu sağ elini uzattı. Çoğu insan selam bile vermeden geçip gitti. Kim, insanların onu etrafta görmeye alışkın olduğu izlenimine kapıldı.

"Çok hevesli," diye gözlemledi Kim, bir süre sadece izledi.

"Ve bir gergedan derisine sahip," diye ekledi Bryant, insanlar onun dostça gülümsemesini reddetmeye devam ederken. "Hani şu alışverişe çıktığınızda önünüze atlayan, yeni bir telefon tarifesi satan ya da uydu paketi?"

"Evet," diye yanıtladı Kim, bir öğrenci bir broşür alıp hemen yere bırakırken.

"Bunu neden yaptıklarını hep merak etmişimdir, çünkü hiç kimsenin onlara büfeye ya da dükkana kadar eşlik ettiğini görmedim, ama bir tür başarı elde ediyor olmalılar, yoksa bunu yapmaya devam etmezlerdi."

"Yani?"

"Eğer Britney, Sammy katıldığından beri burada bunu yapıyorsa, üç yıl ya da daha fazla bir süreye bakıyoruz demektir."

"Bu süre içinde kaç kişiyi işe aldığını merak ediyor musunuz?"

"Tek söylediğim, bir başarı elde etmiş olması gerektiği, yoksa hala burada olmazdı."

"Bu, yılda yaklaşık on beş bin öğrenci eder ve üç yılla çarpıldığında toplam kırk beş bin öğrenci eder.

Stacey'i ara ve nerede olduklarını kontrol etmesini iste, buyur" dedi Kim ve hedeflerine doğru ilerledi.

"Taşaklarıma çok değer veriyorsun, şef," diye fısıldadı onlar yaklaşırken.

Kız döndü ve yüzüne küçük bir kaş çatma ifadesi yerleşmeden önce gülümsedi. Görmeyi beklediği türden insanlar değildi.

"Britney Murray mi?" Kim emin olmak için sordu.

Yavaşça başını salladı. "Otoparkta olmak için iznim var. Sadece geçip gidemem..."

Kim, kimliğini göstererek, "Biz üniversiteden değiliz," dedi.

"Aman Tanrım," diye haykırdı ve eliyle ağzını kapattı. "Her şey yolunda mı? Çiftlik..."

"Her şeyin bıraktığınız gibi olduğuna eminim. Sizinle Samantha Brown hakkında konuşmak istiyoruz."

Başını sallamaya başlamadan önce panik gözlerine vurdu.

"Kimsenin aradığını bilmiyorum..."

"Sammy Brown, yirmi bir yaşında. Onunla burada, bu sitede tanışmıştın," diye açıkladı Kim. Britney onu bu kadar çabuk unutmuş olamazdı. Unity Çiftliği'nden sadece birkaç ay önce ayrılmıştı.

"Üzgünüm ama çok fazla insanla tanışıyorum," dedi ve başka bir otobüsün yanaşmasının ardından akın akın geçmeye devam eden grupları işaret etti.

"Onunla tanışmaktan fazlasını yaptın Britney. Onu Çiftliğe götürdün ve..."

"Ah, birçok insanı meditasyon dersine ya da reiki seansına götürüyorum," dedi rahatlamış görünerek. "Ama hepsinin adını hatırlamıyorum."

Kim, Bryant'la göz göze geldi ve neyse ki Bryant da onun kadar şaşkın görünüyordu. Britney'nin onu tanıdığını inkâr etmesi için anlaşılır bir neden yoktu.

"Sammy tek bir derse katılmadı Britney, iki yıldan fazla kaldı."

"Üzgünüm, onu tanımıyordum, burası büyük bir yer. Biz olmayabiliriz..."

"Orada sadece yüz kişi var, bu yüzden onu nasıl gözden kaçırmış olabileceğinizi anlamıyorum, özellikle de onu Çiftlikle ilk siz tanıştırdığınız için."

Yanaklarında renk oluşmaya başlamıştı ama yine de kararlılıkla başını salladı. "Hayır, hala değil..."

"Kız kardeşi Sophie hala orada mı?"

"Belirli bir akraba yok... Yani, Çiftlikte kan bağı olan kimseyi tanımıyorum."

Kim 'kan bağı' terimini biraz tuhaf buldu ama geçiştirdi. "Demek istediğim, Unity Farm'da herkes aileden biri gibidir." Gülümseme yüzüne geri dönmüştü. "Herkes birbiriyle iyi geçiniyor."

"Ama çok da iyi değil," dedi Kim. "Unity Çiftliği'nde erkek arkadaşa ya da kız arkadaşa izin verilmediğini duydum."

Kıkırdamadan önce yüzüne bir gölge geçti. "İkisini de istemiyorum, çok teşekkür ederim. Artık sadece kendime odaklandığım için mutluyum. Hepimiz arkadaşlığın çok daha değerli olduğunu düşünüyoruz."

"Ama yine de ailenden birinin adını bile hatırlayamıyorsun. üyeler?" Kim, Britney'nin yüzüne gerginliği geri getirerek gözlemledi. "Ama sana katılıyorum," dedi Kim, konuyu tekrar değiştirerek. "Romantizm ve cinsel çekim suları bulandırıyor, ama bu duyguları gizli tutmanın oldukça..."

"Kimseye karşı bir şey hissetmiyorum," diye itiraz etti, rengi bir kez daha yanaklarını doldururken. Britney'nin teni onun tarafında değildi.

"Sammy'nin herhangi bir ilişkisi var mıydı?" "Sammy kim?"

"Britney, bize neden yalan söylediğini anlamıyorum," dedi Kim. Ağzı yalan söyleyebilirdi ama yanakları kimse tarafından kontrol edilemezdi.

"Yemin ederim... Ben..."

"Sadece Çiftlik'te geçirdiği zaman hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyoruz." "Ama ben onu tanımıyordum."

"Mutlu muydu?" Kim zorladı.

"Çiftlikteki herkes mutlu."

"Kimseyi üzdü mü?" Kim onu sinirlendirecek sorular sorarak sordu.

"Söyleyemem ama..."

"Onu tanımıyor muydun?" Bryant bir adım öne çıkarak,

"Onu tanımıyordun," dedi. Britney hiçbir şey söylemedi.

"Onu tanımıyordum kelimesini kullandınız. Geçmiş zaman, Çiftlikten gittiğini bildiğinizi ya da öldüğünü bildiğinizi gösteriyor, ama her iki durumda da kimden bahsettiğimizi biliyorsunuz."

Bir an için şaşırmış gibi göründü.

"Britney, neden bizimle Sammy hakkında konuşmuyorsun?"

"Özür dilerim, yapamayacağımı söylediler" diye mırıldanmadan önce bakışları yere düştü.

"Kim tarafından?"

Kız sadece başını salladı.

"Biliyor musun Britney, bu konuşmayı her zaman
Kim tehdit etti. "Belki o zaman eski dostun Sammy hakkında daha çok şey hatırlarsın."

Britney başını kaldırdı ve Kim'in bakışlarıyla karşılaştı. Yüz ifadesi kararlıydı. "Ne istersen söyleyebilirsin ama ben konuşmuyorum ve senden korkmuyorum."

Hayır, korkmuyordu, Kim fark etti. Ama kesinlikle birinden korkuyordu.

Kırk Beş

Penn, Sheila Thorpe'un kızı Josie Finch'in evinin kapısını çalmadan önce son bir kez saçlarını düzeltti.

Yarı müstakil ev, Coseley'de, burada olduğunu bile bilmediği bir çıkmaz sokağın başında yer alıyordu.

Patron ona daha somut bir şey bulana kadar yalan söylemesini tembihlemişti ama o gerçeğe olabildiğince yakın durmaya niyetliydi.

Kapı açılmaya başladığında boğazını temizledi.

Sarı bob saç modelini Facebook fotoğraflarından tanıdı. Daha az makyaj yapmış, kot pantolon ve gömlek giymişti.

"Josie Finch?" diye sordu.

Onu değerlendirirken başını salladı, kim ya da ne olduğunu merak ediyordu. Bunu çok sık yapıyordu.

"DS Penn," dedi kimliğini göstererek.

Yüzünde normal bir endişe ifadesi belirdi.

"Yanlış bir şey yok," diye çabucak güvence verdi, sonra da tüm aile üyelerinin ve nerede olduklarının hızlı bir zihinsel envanterini çıkardı. "Sorun olmazsa annen hakkında konuşmak istiyorum."

Bir öfke parıltısı gördü ama kadın kenara çekildi ve sağdaki odayı işaret etti.

Tam Holly ve Phil ekrana gelirken rahat bir salona adım attı.

"Öldü mü?" Josie kendini en kötüsüne hazırlıyormuş gibi sordu. "Bunu neden sordun ki?" Penn oturduğu yere çekildi.

"Çünkü siz daha önce bilmek istemediniz."

Penn, sözlerinin istediği kadar öfkeyle dolu olmadığı izlenimine kapıldı, sanki daha fazlasını yapamadıklarını anlamıştı ama yine de kızgındı.

"Bayan Finch, şu anki ekibimde yeniyim ve mevcut kayıp kişiler listemizi inceliyordum. Dosyayı yenilemek ve yeni gelişmeleri not etmekle görevlendirildim."

Gerçeklerden çok uzak değil, diye kendini teselli etti. Açıkça yalan söylemeyi kolay kolay beceremezdi. En azından gölle ilgili şüpheleri

Himley haklıydı, bu kadın kısa süre içinde hiç de hoş olmayan bir haber alacaktı.

"Bu davada yeni olduğum için bana en başından anlatabilir misiniz?"

Deneyimlerinden, ayrıntıların gözden kaçabileceğini veya ifadelerden çıkarılabileceğini biliyordu, özellikle de yardım etmek için yapabileceği çok az şey olduğunu zaten bilen aşırı çalışan bir dedektif tarafından.

"Üç yıl önce babam beklenmedik bir şekilde öldü. İşe giderken ağır bir kalp krizi geçirdi. Elli altı yaşındaydı. Bu annemi tamamen yıkıma uğrattı. Babam her zaman uzun saatler çalışırdı ve annem sık sık birlikte daha fazla zaman geçirebilmek için babamın emekli olmasını bekleyemediği konusunda şakalaşırdı. Ama o zamanı hiç bulamadılar. Annemin çok fazla Arkadaşlar ve onlar bir balonun içinde var olan çiftlerden biriydi. Başka kimseye ihtiyaçları yoktu ve bazen bunun beni de kapsadığını hissediyordum. Umursamadım çünkü birbirlerine sahip oldukları sürece mutluydular.

"Babam öldüğünde annem tamamen içine kapandı. Doğru düzgün bir şey yiyip içmedi, yemek yapmadı, temizlik yapmadı ya da yıkanmadı."

Penn kısa bir süre kendi annesini düşündü, bu şeylerin hiçbirini yapamamıştı ama tamamen farklı nedenlerle. Düşünceleri bir kenara itti.

"Ona yardım etmek için ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yıllardır tek amacı babama bakmaktı. Onun için yemek pişirdi, temizlik yaptı ve parmağını bile kıpırdatmasına izin vermedi. Babam öldükten yaklaşık iki ay sonra ona uğradığımda dışarıdaydı. Bana, kendisi gibi yakın zamanda dul kalmış eski bir arkadaşına rastladığını söyledi. Rahatlamıştım. Daha parlak, daha mutlu görünüyordu ve endişelenmeyi bırakabilirdim, ya da ben öyle sanıyordum. Ta ki diğer uca gidene kadar. Hiç gelmiyordu. Neredeyse üç aydır onu görmediğimi fark edene kadar bahane üstüne bahane üretti. Aradım ve kahve içmek için buluştuk. Bir daha hiç gelmedi ve ondan sonra da telefonu kapandı."

"Ne yaptın sen?" Penn, bunun Sammy Brown'ın ailesinden yavaş yavaş uzaklaşmasına çok benzediğini düşünerek sordu.

"Eve gittim ve kendimi içeri attım. Her şey yolunda görünüyordu. Muhtemelen fark etmem gereken şeyler vardı ama tek endişem onun içindi. Onu aylardır neredeyse hiç görmemiş olan komşularını kontrol ettim. O gün, yani cevap vermediği o son telefon görüşmesinden bir gün sonra kayıp ihbarında bulundum."

"İfadeler, ekibin onunla hiçbir şekilde temas kurmadığını söylüyor."

Josie başını salladı. "Onlar benim yaptığımdan biraz daha fazlasını yaptılar. Telefonunu aradılar, tıpkı benim yaptığım gibi birkaç komşuyla konuştular.

"İki hafta sonra polis bana onun banka hesabını boşalttığına dair kamera kayıtları olduğunu söyleyene kadar hiçbir şey yoktu. Sonunda bir yerlerde ortaya çıktığı için rahatlamıştım. Bunun onu geri getirme yolunun başlangıcı olduğunu düşündüm. Polisin kimlerle birlikte olduğunu ve nereye gittiğini görmek için kamera kayıtlarını kullanabileceğini düşündüm."

Penn onun hayal kırıklığını anlayabilirdi ama kamera kayıtları sadece ekibi onun hayatta, iyi durumda ve işinin başında olduğuna ikna etmeye yarayacaktı. Onu bankadan çıkarmak için saatlerce insan gücü harcayıp güvenlik kamerası görüntülerini toplamaya ve izlemeye çalışmazlardı. Ellili yaşlarında, akıl hastalığı geçmişi olmayan ve kendi kararlarını verebilen bir kadındı.

"Bir yanım onu geri istiyor ki aklımdan geçenleri ona anlatabileyim, onu bir daha asla görmek istemediğimi söyleyebileyim. Bunun nasıl olduğunu biliyorum..."

"Anladım. Sen..."

"Öz annen seni terk etmediği sürece bunu elde edemezsin."

Hiçbir şey söylemedi. Kendi annesi de onu terk etmek üzereydi ama tamamen farklı bir yoldan.

"Yani, nasıl olur da benim onu özlediğim kadar o da beni özlemez? Ama geri dönecek gücü var. Nerede olduğumu biliyor. O yokken bir düşük ve başarısız bir evlilik yaptım ve bunun için onu affedebileceğimden emin değilim." Gözünden bir damla yaş sildi. "Ona ihtiyacım vardı."

Penn daha dün ayakkabının Sheila Thorpe'a ait olmasını umuyordu. Şimdi olmaması için dua ediyordu. Eğer hayatta ve iyi bir yerdeyse, bu ilişkinin kurtulması için bir umut vardı.

Aklında kaldığı kadarıyla rapor günceldi ve not etmesi gereken yeni bir şey yoktu.

Kendini ayağa kaldırdı. "Teşekkür ederim..."

"Ona kızgın olmamın tek nedeni bu değil," dedi Josie, çenesi sert bir çizgi haline gelirken.

"Pardon?" dedi duraksayarak. "Hepsi gitti, her şey." Tekrar yerine oturdu.

Şöyle devam etti. "Kamera görüntülerinden birkaç hafta sonra eve gittim. Neden olduğundan emin değilim ama özellikle kötü bir gündü.

Sanırım bazı
Bir parçam mucizevi bir şekilde orada olmasını, öğle yemeği pişirmesini ya da

onun bitkileri. Bir yanım da evimin tanıdık gelmesini istiyordu. Annemi ve babamı her zaman olduğu gibi orada hayal etmek."

"Ve?"

"Anahtarım artık kapıya uymuyordu. İçeri baktım. Tanrı'ya şükür evde kimse yoktu. Ev ve içindekiler çoktan satılmıştı."

Penn şaşırmış bir şekilde arkasına yaslandı.

"Yani, her kimle birlikteyse, memur bey, onu tüm değeriyle almış."

Raporda böyle bir şey yazmıyordu.

Kırk Altı

Kim, Himley Park'taki göle yaklaşırken bir gün öncesine göre enerjisindeki değişimi hissetmeye başlamıştı bile.

Çadır Tyler'ın cesedinin bulunduğu yerden kaldırılmıştı ancak kordon altına alınmıştı. Tyler'ın cesedinin bulunduğu yerde hâlâ yaklaşık on Gölün çevresinde beyaz takım elbiseler ve ayakkabının olduğu yerde de beş takım elbise daha vardı.

Sağ tarafta dokuz kişilik bir ekipten oluşan dalış ekibi vardı.

"Hissediyor musun?" Bryant ekibe yaklaştıklarında sordu.

Sanki dalış ekibinin gelişi herkesi harekete geçirmiş gibi bir enerji, bir beklenti havası vardı.

Mitch soldan yaklaşarak, "Bu hızlı bir geri dönüş oldu," dedi. "Son duyduğuma göre patronun gölü sürükleme talebini reddetmiş."

"Yaratıcı bir ekibim var," diye yanıt verdi.

Eğer Penn olmasaydı, şu anda burada olamazlardı. Açıkça görülüyor ki teknisyenler şu ana kadar davalarını güçlendirecek hiçbir şey bulamamışlardı.

Mitch dalgıçlara doğru başını salladı. "Başlarındaki Guy adındaki adam on dakika içinde hazır olacaklarını söylüyor."

"Şerefe Mitch," dedi adam işine geri dönerken.

İyi yağlanmış bir makine gibi herkesten uzakta eldeki göreve hazırlanan yeni gelenleri bir süre izledi. Bu adamlar hayatta kalmak için birbirlerine güveniyorlardı.

Su altı ekiplerinin normalde ceset, araç ya da kanıt kurtarmak için çağrıldığını tecrübelerinden biliyordu. Fiziksel olarak zorlayıcı ve zihinsel olarak yıpratıcı olmasının yanı sıra imrenilmeyecek bir görevdi. Aşağısı iğrenç olabilirdi.

Tüplü dalgıçlar, çim biçer gibi düz çizgiler halinde ileri geri hareket ederek bir su kütlesinin dibini elle temizlediler. Çiftler halinde çalışan dalgıçlar bir ipe tutunarak alüvyon, çamur, çöp ve yaprakları elemektedir.

Dalgıçlar önceki gün, yelkenci Tyler Short'u kıyıya çekmeden önce çağrılmış olsalardı, ceset herhangi bir kanıtı korumak ve aynı zamanda aile üyelerinin veya basının cesedin sudan çıkarıldığını görmesini önlemek için su altında bir ceset torbasına yerleştirilecekti.

Kim kendisine işaret edilen dalgıca yaklaştı. Dalgıç kuru elbisesini çoktan giymişti; ıslak elbiselerin aksine bu elbiseler kirli suya karşı koruma sağlamak amacıyla suyun deriye ulaşmasını engellemek üzere tasarlanmıştı.

Diğer üç dalgıç oksijen tanklarını sırtlarına almakla meşguldü. Beş dalgıç hiç uygun durumda değildi. Güvenlik için daha fazla dalgıç sorun çıkması ihtimaline karşı suyun dışında kalmıştır.

Kim, "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

Gülümsedi. "Hey, bu bir günlük arama. Bu konuda iyiyiz," dedi ve dalgıçlardan birine sarı bir güvenlik halatı bağladı.

Kim, bu adamların sıfır görüş mesafesiyle neredeyse dondurucu koşullarda suya dalma ayrıcalığı ve polis dalış ekibinde yer alma zevki için sekiz haftalık yoğun bir eğitim kursuna katıldıklarını ve ardından düzenli olarak tazeleme eğitimleri aldıklarını biliyordu. Klostrofobik ya da korkaklara göre bir iş değildi.

"Önce teknede sonarla hızlı bir tur atacağız ve sonra adamları içeri göndereceğiz."

Kim, sonar ekipmanının su altındaki nesneleri tespit etmek için ses yayılımını kullandığını ve daha sonra dalgıçlar tarafından daha ayrıntılı bir şekilde araştırılacağını biliyordu.

Dalgıçlardan biri onu kıyıdaki sandala doğru çağırırken, "Gerçekten aşağıda bir ceset olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Kim başını salladı. "Evet," dedi, uzaktan tanıdık bir ses duyulurken.

Bryant ona ulaştığında Guy iş arkadaşlarının yanına
döndü. İkisi de gökyüzüne baktı.

"Tanrım, o çocuğa sorduk..."

Bryant gözlerini siper ederek, "Bu onun değil," dedi.

Kim onun bakışlarını takip etti ve bunun daha büyük olduğunu hemen fark etti.

Drone tepemizde süzülürken diğer herkes de yukarı baktı. Bu kesinlikle bir yerlerdeki bir haber ekibine aitti.

"Siktir et," dedi onu düşünceli bir şekilde izleyen Bryant'a. Eğer bir silahı olsaydı o lanet şeyi vururdu.

"Geri geleceğim," dedi meslektaşı.

"Bryant, çok daha uzun bir menzile sahip olmalı. Bulma şansın yok..."

"Evet, evet," dedi ve hızla uzaklaşmaya devam etti.

Kahretsin, artık kimse onu dinlemiyor muydu?

Telefonunu çıkarırken etrafındaki insanların hepsinin yaptıkları işe geri döndüğünü fark etti.

Patronu ikinci çalışta cevap verdi.

"Efendim, tepemizde bir drone var ve dalgıçlar içeri girmek üzere."

"Lanet olsun. Tamam, bana bırakın."

Bu şimdiye kadar yaptıkları en kısa görüşmelerden biriydi ve başarılı olacağına dair pek umudu yoktu. Hangi basın kuruluşuna ait olduğunu bulacak kadar şanslı olsa bile, onları haberi kaldırmaya ikna etmek zorundaydı.

Belki Bryant'ın vahşi kaz avı daha başarılı olur.

Mitch'in yanına dönmek üzereydi ki telefonu cebinden çaldı. Myles Brown'ın numarasını çoktan tuşlamıştı.

"Müfettiş?"

"Devam et," dedi ve batıya doğru ilerleyip dalış ekibinin üzerinde gezinen drone'u izledi.

"Kane buluşmayı kabul etti."

Ne kadar da kibar, diye düşündü Kim, kurbanın evinin etrafında dolaşırken görüldüğü için karakolda da bu işi yapabileceklerinin farkındaydı.

"Ne zaman?"

"On iki, Rosie'nin Brierley Hill'deki kafesinde. Bire bir gayri resmi olarak konuşmaktan mutlu olur ya da hiç konuşmaz."

"Gerçekten mi?" diye sordu, neden polisle görüşmek için şart koşabileceğini düşündüğünü merak ediyordu.

"Üzgünüm ama birden fazlaysa çekip gidecektir."

İçini yakan kızgınlığa rağmen kabul etti. Bu adam Brown ailesinin hayatına içten içe karışmıştı ve başka bir soygun planlıyordu. Onun hakkında daha fazla bilgi edinmeli ve neler olduğunu öğrenmeliydi.

İlk buluşma onun şartlarına göreydi ve eğer ikinci bir buluşma olursa, bu onun şartlarına göre olacaktı.

Onay verdi ve telefon görüşmesini sonlandırdı, bu sırada etrafında iki şey oldu: uzaktan ikinci bir drone sesi duyuldu ve Bryant otoparka yanaştı.

Hem ikinci dron hem de Bryant ona doğru yönelirken neler oluyor diye merak etti.

İkinci dronun gölün üzerinde süzülüşünü, dönüşünü ve sonra eğilip dalışını izledi. Havadayken durakladı, çünkü daha büyük olanı bulmuş gibi görünüyordu.

drone. Daha büyük olan drone, dalış ekibinin üzerindeki alanda daireler çizerken ona aldırış etmiyordu.

Küçük dron doğuya, daha büyük olana doğru ilerlerken Bryant onun yanına geldi. Hızını artırarak diğeriyle aynı seviyeye gelene kadar tırmandı. Diğer drona doğru uçarken başka bir hız buldu, pervaneler birbirine dolanmadan ve her iki dron da yere düşmeden önce havada bir mücadele başlıyor gibiydi.

Durup bakan herkes küçük bir tezahürat yaptı.

Gülümseyerek meslektaşına döndü.

"Biliyor musun Bryant, eğer Betty'yi öldürmemiş olsaydın, şu anda masana doğru kanat çırparak geliyor olurdu."

"Öğrendiğim iyi oldu," dedi dalgın dalgın etrafına
bakınarak. "Umarım çocuğa iyi bir şey vaat
etmişsindir."

"Oh, evet. Eve gider gitmez Amazon'da olacağım."

Şimdi de kötü haber. Hiç hoşuna gitmeyecek bir şey. Bunu ona elinden geldiğince nazikçe söyleyecekti.

"Bak Bryant, Kane ile bir toplantım var ama sen gelemezsin," diyerek arabaya doğru yöneldi. Sözcükler kulağa çok daha
kafasında diplomatik.

Konuşmaların dışında kalmayı pek sevmezdi ama bu adamla gerçekten konuşması gerekiyordu.

"Sorun değil, şef. Bana uyar."

Anlayışı için minnettar olmasına rağmen, beklediği yanıt bu değildi.

Kırk Yedi

Şef kafeye birkaç dakika erken girdi ve önce içeri girmek istediğini söyledi.

Normalde davayla ilgili herhangi bir konuşmanın dışında bırakılmak onu rahatsız ederdi ama bu sefer rahatlamıştı. Birine ihtiyacı vardı. kendi kendine bir dakika.

Telefonunu çıkardı ve mesajı tekrar okudu. Richard onu iki kez aramaya çalışmış ve Bryant bilerek aramaları görmezden gelmişti. Davanın peşini bırakması gerektiğini biliyordu. Tina ve Damon Crossley'nin evini ziyaret ettikten sonra olaya dahil olma dürtüsüyle savaşmıştı. Peter Drake'in öldürüldüğünü öğrendikten sonra Tina'da oluşan öfke ve hayal kırıklığını anlayabiliyordu.
serbest bırakılmıştı ve bunun acısını çıkaracak başka kimse yoktu. Ama kendini geri adım atmaya zorlamıştı. Davayla bir ekip ilgileniyordu ve Damon her ne kadar kızın üzerine gidilmesini istese de suçlamalara CID karar verecekti.

Aramaları görmezden gelmesine rağmen Richard ona bir mesaj göndermişti. Sadece üç küçük kelime.

Duydunuz mu?

Şefin boş bir masaya oturmasını izlerken Richard'ın numarasını çevirdi.

Adam ikinci çalışta telefonu açtı ve ona bağırmaya başladı bile. "Lanet olsun, Bryant. Nerelerdeydin? Ne haltlar dönüyor?" "Richard, yavaşla.

Neden bahsediyorsun sen? Ben burada
benim işim."

Her şeye rağmen, küfür etmek Harrison'dan nadiren duyduğu bir şeydi. Adamın sesini zar zor tanıdı.

Sessizlik. "Duymadın mı?"

"Neyi duydun?" diye tersledi. Burada oturup tahmin oyunları oynamayacaktı.

"Ağın her yerinde var dostum. Tam da korktuğumuz gibi. Gitti ve yine yaptı."

Kırk Sekiz

Kim meslektaşının biriyle hararetli bir konuşma yaptığını görebiliyordu. Telefonunu kontrol etti. Cevapsız arama ya da mesaj yoktu. Davayla ilgili bir şey olsaydı, ona haber vereceğinden emindi.

Kapı açıldığında lattesinden bir yudum aldı.

İçeri giren adamı tanımamak mümkün değildi. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti, savaş pantolonu ve düz tişörtü kaslı fiziğini gizlemek için çok az şey yapıyordu. Hemen eski asker olduğunu düşündü, muhtemelen ordudan.

Aradığı kişinin kendisi olduğunu belirtmek için elini kaldırdı. Adam onaylamadı ama tezgâha yaklaştı ve siparişini verdi. Kız, oturmasını tavsiye etmeden önce onu takdirle değerlendirdi.

Karşı sandalyeyi çekmeden önce ona doğru başını salladı. "Müfettiş?"

"Tanıştığımıza memnun oldum Kane," dedi, ikisinin de elini uzatmadığına dikkat çekerek. "Neden burada olduğumu biliyor musun?"

"Samantha Brown hakkında konuşmak için," diye yanıtladı.

Kim, onun koyu renkli yakışıklı yüzünün her zaman tamamen nötr kaldığını fark etti. Hiçbir yerde ne bir kaş çatma ne de bir gülümseme vardı.

"Evinin yakınlarında aylak aylak dolaşırken görülmüşsünüz," dedi söze girmeden. "Kesinlikle ama aylak aylak dolaşmıyordum ve saklanmıyordum. Size bu konuda bilgi verebilirim.
Eğer yardımı olacaksa tam tarih ve saatleri yazabilirim."

Kim, Sammy'nin evindeki varlığını bu kadar kolay kabul etmesini beklemiyordu.

"Neden oradaydın?"

"Çünkü hazır olmadığını biliyordum." "Ne için?"

"Yalnız bırakılmak. Kendine ait bir yer edinmeden önce ailesiyle birlikte evde daha uzun süre kalmaya ve normal hayata alışmaya ihtiyacı vardı. Çünkü
Tarikatın ne olduğunu anlaması, ona geri dönmek istemediği anlamına gelmiyordu."

"Ama senin yaptığın bu değil mi?" Kim sordu. "Tarikat üyelerini yeniden programlamak?" "Süreci ben başlatıyorum, Müfettiş. Gerisi aileye kalmış."

"Ve süreç. Ne yaptığınız hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum." "Neden?"

Kelimeleri boşa harcamayan insanlarla uğraşmayı severdi.

"Çünkü bu hafta bunu tekrar yapacağınızı duydum."

"Aslında bunu ne zaman yapacağımızı aileye söylemiyoruz."

"Sophie'nin yakında eve döneceğini düşünüyor gibiler."

Duygusuzca omuz silkti. "Onlara zaman konusunda bir fikir veriliyor ama kesin tarih ve saat vermiyoruz. Ne zaman hazır olacaklarını bilmiyoruz."

"Kapmak için mi?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Garson kız sade kahve fincanını önüne koyarken sessiz kaldı.

Ona doğru bakmadan teşekkür etti. Kadın hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Onları almak işin kolay kısmı. Bizim işimiz bu değil. Browns bunu kendileri de yapabilirlerdi."

"Peki, neden yapmadılar?"

"Çünkü Samantha'nın açık bir kapı gördüğü ilk anda Unity Çiftliği'ne geri döneceğini biliyorlardı."

"Peki, tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"İnsanı tarikattan, tarikatı da insandan çıkarıyoruz." "Şirketin sloganı bu mu?" Kim kendini tutamayarak sordu. O artık parlak broşürlerde görebiliyorum.

"Hayır, bizim işimiz bu," diye tekrarladı espri yapmadan.

"Yani, birini kaçırıp eve gitmeye hazır olduğunu düşünene kadar tuttuğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Başını salladı. "Başka türlü bir anlamı yok. En sevdiğin yemek ne?" diye sorarak onu şaşırttı ama o da bu soruyu yanıtlamaya karar verdi ve gerçekten sevdiği bir yemek olmamasına rağmen arada sırada pizza yemekten hoşlanıyordu.

Ona cevap verdi.

"Seni pizzacıdan uzaklaştırsam ve bir daha asla pizza yememeni söylesem, beni tamamen görmezden gelir ve gidip bir tane alırsın. Eğer ben size yağ içeriğini ve katkı maddelerini gösterme ve vücudunuz üzerindeki etkisini açıklama şansına sahip olursanız, iki kez düşünebilirsiniz. Bu sizi pizzacıdan uzaklaştırmam kadar basit değil, bu zihniyetinizi değiştirmez. Çok az İnsanlar kendi istekleri dışında bir tarikatta tutuluyor. Orada olmak istiyorlar. İkna edilmişlerdir."

"Ve siz onları caydırdınız mı?"

Kahvesinden bir yudum aldı. "Tarikatlar tarafından kullanılan ve dondurma adı verilen bir teknik var..."

"Evet, çözme ve yeniden dondurma Myles bana bundan bahsetmişti." "Aslında, hasarı geri almak için aynı tekniği kullanıyoruz."

Kim bir parça et hayal etti. "Ama kesinlikle bir şey çözüldükten sonra onu tekrar donduramazsınız. Bu güvenli değil."

"Yapısal bileşimini değiştirirseniz öyle olur. Eğer bir tavuk donmuşsa, buzunu çözebilir, pişirebilir ve tekrar dondurabilirsiniz. Yapısı değişmiştir."

"Ama yine de aynı tavuk," dedi Kim, zihnin kaç kez dondurulup çözülmeye dayanabileceğini merak ederek.

Adam kadının bakışlarını tuttu ama hiçbir şey söylemedi. "Ve sen bu konuda uzman mısın?"

"Evet," dedi basitçe.

"Neden?"

"Çünkü ben öyleyim."

"Peki, süreç ne kadar sürüyor?"

"Değişir."

"Neyden neye?" diye sordu.

"Beş gün en kısasıdır. En uzunu on üç gün." "Sammy Brown?"

"On üç."

Şimdiye kadarki en büyük meydan okuması oydu.

"Şunu doğru anlamama izin verin. Aylarca süren beyin yıkamayı iki haftadan kısa bir sürede geri mi alabiliyorsunuz?"

"Her şeyden önce, tarikatlar beyin yıkamaz, bu terim bir kurbanın Düşmanın elindedirler. Düşünce reformu, kilo almaya benzeyen bir tür etki ve ikna yöntemidir. Kademeli olarak gerçekleşir ve kilo gibi ne kadar yavaş alınırsa o kadar zor kaybedilir."

"Düşünce reformu mu?" diye sordu. Bu daha önce duyduğu bir terim değildi. Adam kahvesini yudumlamadan önce bir dakika boyunca onu inceledi.

"Myles bana bir tür anlayışınız olduğunu söyledi ama sizi bu derece eğitmem gerekiyorsa bana bir içki daha ısmarlamanız gerekecek."

Kırk Dokuz

Makaleden ve daha sonraki araştırmalardan Stacey iki şey öğrendi. Soruşturmada Helen Deere olarak adlandırılan kız, Unity Çiftliği'nde yedi ay geçirmişti ve ailesinin şehirdeki evinin penceresinden düşmemişti. Pencereyi kırıp atlamıştı. İntihar kararı kaydedildi.

Stacey arkasına yaslanıp bir süre düşündü. İki cinayet ve şimdi de Unity Çiftliği'yle bağlantılı bir intihar. Soruşturma, hiç kimsenin Helen Deere'in intihar ettiği sırada evde kızın annesinden başka kimse bulunmadığına göre, Stacey kızın ölümünün katille bir bağlantısı olmadığını biliyordu, ama neden bu kadar bahsedildi? Bu yer neden kızın intihar öyküsüne dahil edilmişti?

Birkaç hızlı aramadan sonra Helen Deere'in ailesinin evinin sabit hattını buldu.

Telefon ikinci çalışında cevaplandı. "Bayan

Deere?" Stacey sordu.

"Kim arıyor?"

Bağlanmadan önce kontrol edin. Stacey bunu

sevdi. Stacey kendini ve pozisyonunu tanıttı.

Kadın hiçbir yanıt vermedi ve sadece aramanın amacını bekledi.

"Bayan Deere, size kızınız Helen hakkında birkaç soru sorabilir miyim?"

"Kızımın adını biliyorum memur bey ve sanırım öldüğünü de biliyorsunuz, o halde size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadının ses tonu, Stacey yanlış bir şey söylerse ya da çok uzun sürerse düpedüz düşmanlık tehdidiyle birlikte düşmanca bir havada geziniyordu.

"Unity Çiftliği dikkatimizi çekti ve anladığım kadarıyla kızınız ölmeden önce orada biraz zaman geçirmiş."

"Kızım o insanlarla tanışmadan önce on altı yaşında normal bir çocuktu, memur bey. Onu değiştirdiler. Kendi çocuğumu bile tanıyamayacak hale gelene kadar beynini yıkadılar. Burası şeytani ve yıkıcı bir yer ve kızımı benden aldılar," diye tükürdü.

"Unity Farm'ın kızınızın intiharıyla bir şekilde ilişkili olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bir duraklama oldu. "Eğer bana bu soruyu sormak zorundaysanız, burası hakkında gerektiği kadar bilgi sahibi değilsiniz demektir."

"Özür dilerim, öyle demek istemedim..."

"Boş ver. Sen bir polis memurusun. Biri gözünüzün önünde birine fiziksel olarak saldırmıyorsa ilgilenmezsiniz. Başka suç türleri de var."

Stacey'nin onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama anlamasını sağlamak zorunda hissetti. "Bayan Deere, biz sadece burası hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyoruz."

Kadın homurdandı. "Sana iyi şanslar."

Stacey daha fazlasını öğrenmeye kararlı oldukları konusunda onu temin etmek istedi. "Unity'yi ziyaret ettik..."

"İstediğiniz kadar ziyaret edin, dış görünüşü göreceksiniz ama orada gerçekten neler olup bittiğini asla öğrenemeyeceksiniz," dedi telefonu kapatmadan önce.

Elli

"Doğru," diye devam etti Kane. "Düşünce reformunda gizli ilaçlar ya da iksirler yok. Şiddet yok ve hepimiz buna maruz kalıyoruz.
reklam ve pazarlama yoluyla her gün çeşitli biçimlerde ortaya çıkmaktadır, ancak bir tarikatın kullandığı başka taktikler de vardır."

Kim konuşmak için ağzını açtı ama o elini kaldırdı.

"Lütfen, Müfettiş, bu toplantıdan başka bir şey çıkarmazsanız, lütfen bir tarikatın tarikat gibi görünmediğini kabul edin. Her zaman başka bir şey olarak görünür."

"Tamam, lütfen devam edin," diye tavsiye etti. Neler olup bittiğini görmek için oraya geri dönemezse, ondan bilgi almak zorunda kalacaktı. Şimdilik.

"Zihinleri manipüle etmenin anahtarı fiziksel güç değil dildir. Bir tarikatın yaptığı ilk şey, birinin kendine dair duygusunu istikrarsızlaştırmaktır. Kişinin yaşam öyküsünü büyük ölçüde yeniden yorumlamasını ve bakış açısını değiştirmesini sağlarlar.
Sammy, küçük kız kardeşi bebekken sağlık sorunları yaşamaya eğilimli olduğu için çocukken psikolojik olarak acı çektiğine inanıyordu.
Sophie en sevilen çocuk oldu ve Sammy daha az sevildi. Ailesi onun ihtiyaçlarını ihmal ederek onu daha az insan haline getirmişti.

"Bir sonraki adım tarikata bağımlılık geliştirmektir. Başlangıçta neler olup bittiğinden ve meydana gelen değişikliklerden habersiz tutulurlar. Kişinin zamanını ve çevresini kontrol ederler. Yalnız bırakılmazlar; onlara değişiklikleri pekiştirecek aktiviteler verilir. Sonunda tarikat bir "onlar ve biz" felsefesi ortaya koyar. Kişiyi tarikata dahil olmayan herkesten ayırır. Dışarıdakilere bir kimlik verilir."

"Zombiler mi?" Kim, Sammy'nin ailesine ne dediğini hatırlayarak sordu.

Başını salladı. "Ordu tarafından kullanılan taktiklere benzer. Düşmana bir isim verin. Sonunda tarikat bir güçsüzlük, korku ve bağımlılık duygusu yaratır."

Kim sebze satan kızı hatırladı. Jake ortaya çıktığında yaşadığı endişeyi ve sonra da sevinci.

"Eski davranış ve tutumların çoğunu bastırırken yenilerini aşılarlar. Son olarak, kapalı bir mantık sistemi sunarlar ve gerçek bir

girdi veya eleştiri. Akranların saygı ve sevgisi yeni üyeler için önemlidir. Başlangıçta yeni bir üye övgü ve sevgi yağmuruna tutularak kendini güvende ve sevilmiş hisseder. Zaman içinde değişiklikler olur. Yeni üyeler ailelerinden, arkadaşlarından koparılır ve sevgi bombardımanına tutulur."

Kim bir kaşını kaldırdı.

"İltifatlar, övgüler, her zaman sevgi dolu uzun süreli bir üyenin eşliğinde, şüpheye yer kalmayacak şekilde meşgul tutulur. Bazen uykusuz kalmaları için uzun süre uyanık tutulurlar, teması önlemek için telefonlar kesilir. Birinin çevresini bu derece değiştirdiğinizde yolu yarılamışsınız demektir." Bir an düşündü. "Hiç hastanede zaman geçirdiniz mi, Müfettiş?"

Başını iki yana salladı.

"Birkaç günlüğüne bir ekip oluşturma kursuna mı

katıldın?" Başını salladı.

"Etrafınızdaki birkaç kişi daha fazla önem kazanır. Bildiğiniz her şeyden koptuğunuzda yeni bir gerçeklik oluşur. Bağımlı hale gelirsiniz. Bir tarikat çözülmemiş duygularınızdan faydalanır ve onları sömürür. Sonunda bir aceminin umursayacağı tek insanlar gruptaki insanlardır. Onların yeni ailesi."

Kim Britney'nin aile imasını hatırladı.

"Yeni başlayanlar bunu mu ister?"

"Herkes ait olmak ister: bir takıma, bir gruba. Birinin ailesini elinden alırsanız, başka bir ailenin parçası olmaya hazırdır. Bu grupların son derece uyumlu olduğunu unutmamalısınız. Ortak bir inanç sistemi tarafından kontrol edilirler."

"Savunmasız insanları mı hedef alıyorlar?"

Yudumladı ve başını salladı. "Çoğu durumda öyle olur. Duygusal olarak dengesiz insanlar başlıca hedeflerdir, onları zorlamak daha kolaydır, ancak çoğu insan pohpohlanmaya ve duymak istediklerinin söylenmesine duyarlıdır."

"Peki onları kaçırırken de aynı teknikleri mi kullanıyorsunuz?" "Bu

konu tartışmaya açık değil," dedi içkisini bitirirken. "Ama Size söyleyebileceğim şey, düzgün bir şekilde çıkarılmayan insanların bu deneyimi asla atlatamayacağıdır."

"Neden olmasın?" Kim sordu. Şüphesiz grubun etkisi bir uyuşturucu gibiydi. Artık almazsanız etkisi geçerdi.

"Pizza örneğimi hatırlayın. Kişiyi tarikatın dışına çıkarmak yeterli değildir. Ayrıca..."

"Tarikatı kişinin içinden çıkarmak gerekir," diyerek sözlerini tamamladı.

Kim görüşmelerinin sona ermek üzere olduğunu hissediyordu ama sormak istediği daha çok şey vardı.

"Sammy Sophie'yi gruba aldı mı?"

Başını salladı ve dikkatle saatine baktı.

"Aralarındaki dinamikten anladığım kadarıyla Sophie kız kardeşinin sahip olduğu her şeyi istedi ve kendi isteğiyle gitti. Çocukken çok yakındılar ve Sophie kız kardeşini örnek alıyordu. Sophie akademik olarak Sammy kadar zeki değildi. Okulda başarılı olmak için daha çok çalışması gerekiyordu ama Sammy onunla asla dalga geçmez ve sınavlara çalışmasına yardım ederdi.
testler. Ailesinin söylediğine göre Sophie daha sanatsal, daha hayalperest biri."

"Ama Sophie neden kız kardeşini takip etsin ki-'

"Anladığım kadarıyla," diyerek sözünü kesti ve tekrar saatine baktı, "Sammy uzaklaştığında herkesten kaçtı, Sophie'den bile. Myles ve Kate, Sammy'nin o bağlantıyı yeniden kurmaya çalışmak için onu takip ettiğini düşünüyorlar. Kısacası, Sophie kız kardeşini özlemiş."

Ve şimdi Kim'in zamanı dolmadan önce söyleyeceklerine gelelim. Saatinde ya da beyninde çalışan bir sayaç vardı.

"Bakın, Brown'ların küçük kızlarıyla ilgili isteklerini anlıyorum, ancak Unity Farm'ın Samantha'nın cinayetiyle tam olarak nasıl bir ilişkisi olduğunu araştırırken onu kaçırma planınızı ertelemenizi istemek zorundayım."

"Bana ödeme yapmıyorsun," dedi sandalyesini masadan uzaklaştırarak.

"Hayır, ama seni hapse atabilirim."

İlk kez, ifadesinde bir değişiklik olacağına dair bir umut gördü ama bu umut çabucak kayboldu.

"Hangi suçlamalarla, bilmek isterim."

"Evet, eğer bulamazsak uydururuz," dedi sert bir şekilde. "Özellikle de başka bir kızı kaçırarak bir cinayet soruşturmasını engellemene engel olacaksa."

Sandalyesinin yanından geçerken eğildi. Sesi kulağına fısıltı gibi geliyordu.

"Ona zaten sahip olmadığımızı kim söyledi?"

Elli Bir

Kim sandalyesini geriye itmeden önce bir an durdu ve az önce giden adama karşı hislerini analiz etmeye çalıştı. Garip bir şekilde, konuşma boyunca tarafsız kalmıştı.

Adamın tarikatlar ve zihin kontrolü konusunda bilgili olduğuna hiç şüphe yoktu ama yine de bu bilgileri Birlik Çiftliği ile bir tutmakta zorlanıyordu. Kahretsin, oraya geri dönmesi gerekiyordu.
Onunla ilgili her şey kontrollü ve ölçülüydü. Yüz ifadesi neredeyse hiç değişmemişti, tıpkı ılımlı ve sakin kalan ses tonu gibi. Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için onu incelemiş ve hiçbir şey bulamamıştı, Sammy'nin dairesinde bulunma nedenlerini sorduğunda bile.

Sophie'yle ilgili veda sözleri onu neredeyse peşinden koşmaya, onu kelepçelemeye ve karakola götürmeye itecekti ama Woody'nin bu davranışına duyacağı potansiyel öfke, Kane daha kapıyı arkasından kapatmadan aklından geçmişti.

Sophie Brown yasal bir yetişkin
mi? Evet.

Sophie Brown kayıp bir kişi mi?

Hayır, değil.

Ailesi sizden müdahil olmanızı istedi mi?

Hayır, istemedi.

Sophie Brown'ın risk altında olduğunu gösteren herhangi bir fiziksel kanıtınız var mı? Hayır, yok.

İç çekti. Şu anda her ipucu gözlerinin önünde kuruyordu. Merkeze dönüp bu işi nasıl ilerletebileceklerine bakmanın zamanı gelmişti.

Ayağa kalktığı sırada telefonu çaldı. Travis'in adını görünce şaşırdı ve hemen cevap verdi.

"Hey."

"Neler oluyor Stone?"

"Affedersiniz?" dedi, davalarının Batı Mercia'nın yetki alanına giren herhangi bir kısmını düşünmeye çalışarak. Karmakarışık geçmişlerinden başka bir şey yoktu ve eski ortağı hakkındaki bilgisi ona onun ciddi şekilde kızgın olduğunu söylüyordu.

"Bryant'ın arayıp bana üçüncü dereceden hakaret etmesi de neyin nesi?" Kim kafası karışmış bir halde kafenin penceresine döndü.

"Ne hakkında?"

"Bu sabah özellikle korkunç bir suç mahalline çağrıldım." "Bana bundan biraz daha fazlasını vermelisin, Travis."

"Genç bir kız, katledildi ve tecavüze uğradı."

Kim anladı. Peter Drake dün serbest bırakılmıştı.

"Başka bir kuvvetin subayı tarafından İspanyol Engizisyonu'na maruz bırakılmaktan hiç hoşlanmıyorum."

Kim, Travis'in öfkesine paralel olarak kendi öfkesinin de yükseldiğini hissetti. Bryant ne halt etmeye onun arkasından başka bir birime, kendisinin hiçbir dahlinin olmadığı bir soruşturma hakkında bilgi veriyordu? Şu anda kendi lanet ekibini kontrol edemiyor gibi görünüyordu.

Bryant çizgiyi çoktan aşmıştı. Başka bir kuvvetin davasına karışmaya çalışmak hem profesyonelce hem de etik değildi. Travis sinirlenmekte haklıydı. Kendisi olsaydı, memurun DI'sına gitmekle yetinmezdi. Daha yukarılara çıkardı ve Travis doğrudan ona gelerek Bryant'a bir iyilik yapıyordu. İşi burada bitirebilirdi ve bu da her şeyin sonu olurdu.

Pencereye doğru dönerken konuşmak için ağzını açtı.

İş arkadaşı yüzünde sabit bir ifadeyle ileriye bakıyordu. Parmakları direksiyona vuruyordu.

Yıllar boyunca hem bir meslektaşı hem de bir arkadaşı olarak verdiği her kararı, onunla aynı fikirde olmasa bile desteklediğini fark etti.
Ona her zaman şüpheyle yaklaşmıştı. Mutfağında yaptıkları konuşmayı düşündü. Ona bu konuyu kapatmasını söylemiş ve sonra da konuyu kapatmıştı. Midesinde bir parça utanç hissetti. Arkadaşlıkları sadece tek yönlü bir yol muydu?

"Stone, bu da ne?..."

"Travis, seninle daha sonra konuşacağım çünkü burada anlamadığın şeyler var ama bu seferlik bana büyük bir iyilik yap, olur mu?" dedi ve kapıya doğru yöneldi.

"Devam et."

"Bryant'a ne istiyorsa verin."

Elli İki

Bryant, patronu ve iş arkadaşları ofisten ayrılırken şaşkın şaşkın baktı. Şef onlara öğle yemeği ısmarlamayı teklif etmişti.

"Ama sen değil," dedi ve elini omzuna koyarak onu yerine oturttu. "Biraz kestir, birkaç telefon görüşmesi yap, her neyse. Ben sana bir şeyler getireyim."

Bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalıştı. Penn değildi ama o bile farkında olmadığı bir şeylerin döndüğünü biliyordu.

Kahretsin, Travis onu aramış olmalı. Mantıklı olan tek şey buydu.

Yani şu anda Bowl'un mahremiyetinde okkalı bir dayak yemesi gerekiyordu. Bunun yerine ona biraz mahremiyet ve zaman verildi.

Ağzı bir gülümsemeyle kalktı. Şef kelimeleri asla boşa harcamazdı. Birkaç arama yap, demişti.

Telefonunu çıkardı ve aradı. Hasarı onarması için kendisine bir fırsat veriliyordu.

DI üçüncü çalışta cevap verdi.

"Hey, Travis. Dinle, sadece özür dilemek istiyorum..."

"Unut gitsin," dedi Travis. "Peter Drake'in eski dava dosyalarını inceledim. O zavallı çocukla birlikte nöbet tuttuğunu fark etmemiştim."

Travis'in bu anlayışı, kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir suç mahalli hakkında bilgi almak için aradığı için kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu.

"Dinle," diye devam etti Travis, "olay yerinde teknisyenlerimiz var ve öğleden sonra otopsi yapılacak. Eğer gelebilirsen saat yedi gibi bilgi alacağız."

Bryant'ın nutku tutulmuştu. Patron ona ne söylemişti?
Her şeye rağmen minnettardı. Richard Harrison'a brifingin ayrıntılarını sunamayacağını biliyordu ama mümkün olan her şeyin yapıldığına dair onu temin edebilecek bir konumda olmayı umuyordu. Adamın bir şeye ihtiyacı vardı. O
Bryant'ın gözleri önünde çözülüyordu.

"Bu bir hayır işi değil," diye devam etti Travis. "İşe yarar bir şeyler önerebilirsiniz, hepsi bu."

"Teşekkürler Travis. Orada olacağım."

Sessizlik aralarındaki çizgiyi doldurdu.

"Devam et, sor," dedi Travis.

Travis, Wendy Harrison ve Tina Crossley'nin raporlarını çoktan taramıştı, bu yüzden cevabı bilmek zorundaydı.

"Aynı şey mi?"

DI cevap vermeden önce hafif bir
duraksama oldu. "Evet, Bryant. Aynı şey."

Elli Üç

Kim pencere kenarındaki bir masaya yöneldi ve tepsisini masaya bıraktı. Kendisi için seçtiği plastik üçgene bakmamıştı bile ama ofisteki iş arkadaşı için üçlü karides seçmişti.

Penn bir tabak cips ve sos tercih etmişti, Stacey ise bir kase yumurta salatasının gururlu sahibiydi. Kim onun gözyaşlarına boğulacağını düşünmüş olsa da, Stacey tezgahın arkasından getirilen çöreği cesurca reddetmişti.

"Tamam Penn, devam et," dedi. Kantin kuyruğunda Josie Finch hakkında konuşmaya başlamıştı.

"Josie'ye göre Sheila'nın birlikte olduğu kişi her şeyini almış. Biriktirdiği her kuruşu çekmiş ve sonra evi de satmış. Mortgage temizdi, yani 150 bin sterlin bir yerlere gitti."

"Tamam, satışla ilgilenen emlakçıyı ve avukatı bulmaya çalışın ve paranın nereye gittiğini görün."

"Sence Unity Çiftliği'nde miydi?" Penn çenesindeki sos lekesini silerek sordu.

Kim omuz silkti. Kayıp kadına ait olan ya da olmayan bir ayakkabıyı bulmak bir sıçramaydı ama kadının kızının hayatından tamamen çıkmış olması için bir tür dolandırıcıyla geçici bir ilişkiden daha fazlası olmalıydı.

Kim, maruldan kaçınarak salatayı yemeye çalışıyor gibi görünen Stacey'ye döndü. Penn onunla göz göze geldi ve başını salladı. Kim sessizce onayladı. Hayatının aşkıyla evlenmek üzere olan bir kadın için hiç bu kadar mutsuz olmamıştı.

"Stace, bir şey bulabildin mi?"

Çatalını bir dakikalığına yere bıraktı. "Şimdiye kadar hiç söz bulamadım Kane Devlin adında biri. Kontrol etmem gereken birkaç yer daha var ama Facebook'ta Unity Farm'dan bahsedildiğini gördüm ama kapalı bir gruptan bahsediliyordu. Katılmayı denedim ve hemen reddedildim, bu yüzden sahte bir profil oluşturup tekrar denemek üzereydim."

"Ooh, sinsi, Stace, benimle çok fazla zaman geçiriyorsun."

"Ve Unity Farm'da vakit geçirdikten sonra kendini pencereden atan Helen Deere adlı bir kızın annesiyle konuştum. Orada hiç
Bu yüzden doğrudan bir bağlantı yok ama anne beynini yıkadığı için orayı suçluyor."

"Kahretsin, Stace, harika iş çıkardın. Başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece orada tam olarak ne olup bittiğini asla öğrenemeyeceğiz."

Evet, Kim de bundan korkmaya başlamıştı.

"Kane'le görüşmen nasıldı?" Stacey elindeki kâseyi tamamen iterek sordu. Sadece yumurta yenmişti.

"Genel olarak kült kültürü hakkında bilgilendirici ama Unity Farm hakkında pek değil. Çok sinir bozucu. Kurbanlarımızdan Unity Farm'a net bir bağlantı yok.
Arama izni alamadığımız ve içeri girip iyice bakamadığımız bir yer."

Evet, Sammy orada yaşamıştı ama bu aylar önceydi. Hiçbir yargıç onlara bu konuda tam erişim izni verecek bir emri imzalamazdı. Şu anda Tyler'ın orada yaşadığını bile kanıtlayamıyorlardı ve Sheila Thorpe'un ölüp ölmediğinden bile emin değillerdi.

Kim başını ellerinin arasına alarak, "Aaaargh," diye inledi. Penn öğle yemeğini bitirirken Stacey parmaklarını masaya vuruyordu.

"İhtiyacımız olan şey..." Stacey başladı.

"İçeride biri mi var?" diye bitirdi Kim.

"Masum görünümlü..."

"Ama zeki," dedi Kim.

Penn son cipsini mızraklayıp kalan sosu silerken göz göze geldiler.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" Kim polis memuruna sordu. Stacey gülümsedi. "Evet, eminim öyleyim patron."

Elli Dört

Tiffany kapı aralığından, "Selam," diye seslendi.

"İçeri gel, Tink," dedi Kim, ofisin üst katından.

Tiffany Moore yirmi dört yaşında, yaşından çok daha genç görünen, zeki ve kararlı bir polis memuruydu. Son büyük davalarında Stacey'e masa başı işlerinde yardımcı olması için çağrılmıştı.
Travis Batı Mercia'ya geri gönderiliyor.

Kim ona Tinkerbell lakabını takmıştı çünkü sadece
Sarı saçlarını başının arkasında topuz yapmıştı ama gerçekten bir peri masalı kitabının sayfalarından fırlamış gibiydi. Kim, arkasından kelebeklerin ve tavşanların ekip odasına girdiğini görse şaşırmazdı.

Kim, "Kapıyı kapat," diye talimat verdi.

Kız öyle yaptı ve sonra önünde durdu.

"Otur," dedi Kim ona. "Peki, Wood... yani DCI Woodward size ne söyledi?"

Oturdu ve omuz silkti. "Öğleden sonrayı yıllık izne ayırıp sana bir konuda yardım etmek için buraya gelmek isteyip istemediğimi sordu." Gözlerini devirdi. "Ben de, şey... evet."

Kim gülümsemesini gizledi. Kâğıt üzerinde bu kızın onu çok kızdırması gerekirdi. Parlak, cıvıl cıvıl, neşeli, masumdu ve ıslık çalıyordu.
Konsantre olduğunda melodiler. Yine de Kim onu rahatsız edici bulmuyordu çünkü ne hayatın ne de polis gücünün onun yaşam sevincini yok etmesine izin vermişti.

"Tamam, gizli göreve gitmeni istiyoruz, ki bu kulağa olduğundan çok daha heyecanlı geliyor."

Tiff ellerini birbirine vurdu. "Harika."

Kim neredeyse Disneyland'e gitmeyi içermediğini söyleyecekti ama dilini tuttu. Güvendikleri şey o gençlik masumiyetiydi.

Kafeteryadan doğruca Woody'yi görmek için yukarı çıktığında, onun tepkisinin ne olacağını hemen anlamıştı.

Resmi bir gizli operasyon düzenlemek haftalar, hatta aylar süren bir planlama gerektiriyordu. Görevliler incelenir ve analiz edilirdi. Operasyonel Emirler ve Risk Değerlendirmeleri uzmanlar tarafından formüle edildi, kontrol edildi ve iki kez kontrol edildi

Herkesin arkasını kollamak için. Bu, zamanlarının olmadığı bir süreçti. İki günde iki cesetle yaratıcı olmak zorundaydılar.

"Tamam, Tink, mesele şu. İki cinayetle bağlantılı olan Unity Çiftliği adında bir yer var. Bryant ve ben kısa bir süre ziyaret ettik ve en kısa turlardan birini yaptık; isterseniz turist manzarası. Burayı ziyaret edebilecek
Birkaç saatliğine polis memuru orada. Etrafa daha iyi bakın, gerçekten neler olduğunu ve göründüğü kadar masum olup olmadığını anlayın. Şimdiye kadar?"

Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Duygusal çalkantı içinde olan, bir şeye üzülmüş genç, savunmasız çocukları tercih ediyor gibi görünüyorlar." Kim kaşlarını çattı. "Yani, üzülüyorsun, değil mi?" diye sordu emin olmak için.

"Pek sık değil ama denersem yapabileceğime eminim."

"Devam et o zaman," dedi Kim, kollarını kavuşturarak ve Tiffany'nin okul müsameresi için seçilmiş bir çocuk olması için dua ederek.

Tiffany başını arkaya attı ve ağlamaya başladı. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve yüzü bir tür kabız surat ifadesiyle buruşmuştu.

Kim'in çenesi yere düştü. Bryant başka tarafa baktı. Penn gözlerini kapatıp başını sallarken Stacey yüksek sesle inledi.

Kim'in şaşkınlığı telefonunun çalmasıyla bölündü. Mitch gölde.

Tiffany'nin performansının doruk noktasına ulaşmasını izledi ve başlarının her türlü belada olduğunu fark etti.

Elli Beş

Bryant üniversite binasının arkasına yanaştığında Kim saatini tekrar kontrol etti.

"Hazır mısın, Tink?" diye sordu, koltuğunda dönerek.

Tiff başıyla onayladı.

Cinayetler, isimler ve alanın düzeni hakkında tam olarak bilgilendirilmiş ve ayrılma konusunda kesin talimatlar verilmişti.

"Bu gece saat onda ana yolda bir araba bekliyor olacak. Dışarı çıkar çıkmaz beni ara, anladın mı?"

"Evet, anladım patron," dedi Tiff arabadan inerken.

Kim söylemesi gereken bir şey daha olduğunu hissetti ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Sonra konuşuruz," dedi Tiff ve yolun karşısına geçti.

Kim, kızın dört erkekten oluşan bir grubun arkasına geçmesini sessizce izledi. Kot pantolonunu ve spor ayakkabılarını giymiş ve bir iş arkadaşından ödünç aldığı sırt çantasıyla gerçekten de yerinde görünmüyordu.

"İyi misin, şef?" Bryant onun bakışlarını takip ederek sordu.

"Evet, evet, tam uyum sağladı," dedi Kim, gözden kaybolurken.

Tiff'in ağlama girişimine tanık olduğundan beri midesinde bir huzursuzluk hissi oluşmaya başlamıştı. O zamanlar iyi bir fikir gibi görünen şey hızla cazibesini yitiriyordu. Çok basit görünüyordu, onu oraya götürmek, biraz araştırma yapmak ve ayrılmak, ama ona bilgi verdiklerinde Kim
ne tür insanlarla uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri olmadığını fark ettiler. Tiffany daha önce hiç gizli görevde bulunmamıştı. Memurlar kapsamlı bir eğitim aldılar.
bu seviyede bir aldatmacaya girişmeden önce.

"İyi olacak," dedi Bryant arabayı çalıştırırken. "Sadece birkaç saat sürecek." "Onun ne kadar genç ve naif olduğunu unutmuşum..."

"Şef, o birçok şeydir. Aynı zamanda tam eğitimli bir polis memuru." Kim başını salladı. Bazen unutmak kolay oluyor.

"Sadece birkaç saat. Daha sonra dönecek ve bizim de gerçekten göle gitmemiz gerekiyor."

"Evet, haklısın," dedi Kim, kaldırımdan uzaklaşırken.

Kim, Tiffany'nin kalabalığın içinde kaybolduğu noktaya bir kez daha baktı ve dilinin ucunda ne olduğunu fark etti.

Kıza güvende kalmasını söylemek istemişti.

Elli Altı

Tiffany köşeyi döner dönmez Britney adlı kızı fark etti. Sigara içen üç kızla hararetli bir şekilde konuşuyordu, sıkılmış görünüyordu ve uzaklaşmaya çalışıyordu.

Tiff etrafına bakındı ve kızıl saçlı kızdan çok uzakta olmayan bir duvarda harika bir yer gördü.

Patron ona ağlamamasını, bunun yerine üzgün görünmesini söylemişti. Ama o yapmadı.

ağlama konusunda çok fazla deneyimi yoktu çünkü bu onun seçtiği bir şey değildi. Hiç olmadı.

Patronu ona kötü bir erkek arkadaş ayrılığı hikâyesi de vermişti ama Tiff kendi hikâyesini seçmişti. Açıkça yalan söylemekte iyi olmadığını biliyordu. Beyni bu şekilde çalışmıyordu. Planı gerçeğe olabildiğince yakın kalmaktı.

Başını eğdi ve işe gitmeden önce annesiyle yaptığı konuşmayı hatırladı.

Tiff bu yaşta hâlâ evde yaşamanın alışılmadık bir durum olduğunu biliyordu. O bir polis memuruydu ve kendine ait küçük bir evi kolayca karşılayabilirdi. Maddi nedenlerden dolayı kalmamıştı.

Beş çocuğun en küçüğü olan Tiff, dört erkek kardeşinin de ailelerinin ilgisine kendisinden daha fazla ihtiyaç duyduğu bir zamanda doğmuştu. Dördüncü doğum gününden üç hafta sonra babası bir otoyol kazasında hayatını kaybetmiş ve geriye daha da az ilgi kalmıştı.

Kardeşleri tarafından büyük ölçüde görmezden gelinen kız, herkesin mutlu olduğu kendi dünyasını icat etmiş ve kendi gününün geleceğine kendini inandırmıştı.

Erkek kardeşleri birer birer kendi hayatlarını kurmak için evden ayrılmıştı ve sonunda annesiyle baş başa kalacağı gün gelmişti.

Hayal ettiği gibi bir tablo değildi bu. Annesi hala zamanının çoğunu 'çocuklarının' peşinde koşarak geçiriyordu; temizlik yapmak, teslimatları kabul etmek, alışveriş yapmak, bahçeleriyle ilgilenmek, hayatlarını kolaylaştıracak her şeyi yapmak için evlerine gidiyordu. Bir yıl önce annesi üç yataklı bir teras katına taşınmıştı. İkisi için mükemmeldi, ya da bu sabaha kadar öyle olduğunu düşünüyordu.

"Ryan eve geliyor," dedi annesi.

Şok edici bir şey değil, diye düşündü Tiff. Konuşmaları duymuştu. Aldatırken yakalanmış ve karısı onu evden atmıştı.

"Bu yüzden locaya taşınmanız gerekecek," diye devam etti.

"Neden taşınmak zorundayım?" Tiff sordu, tabii ki en büyük çocuk olarak olduğu yerde kalabilmeliydi. Ryan birkaç geceyi bir otelde Sasha'nın yumuşayacağını umarak geçirmişti. Sasha razı olmamıĢtı ve Ryan evindeki rahatlığı özlüyordu.

"Çünkü erkeklerin daha fazla odaya ihtiyacı var" cevabı her şeyi açıklıyordu.

Bu mantık onu tüm çocukluğuna geri götürmüştü. Kenara çekil de çocuklar otursun. Neden üzülüyorsun, sadece bir bebek mi? Bırak onu, o çocuklar için.

"Hey, iyi misin?" diye sordu yukarıdan bir ses. Tiffany anıların içinde o kadar kaybolmuştu ki, neden burada olduğunu neredeyse unutmuştu. Ve nedeni şimdi tam önündeydi. Tiff yakından bakınca, endişe dolu dostane yeşil gözlerinin altında, burnunun kenarından geçen bir tutam çili fark etti. Bir kolye dışında makyaj yapmamış ya da takı takmamıştı.
Boğazının çukurunda bir kelebek olan kolye.

"Evet, iyiyim, teşekkürler," diye cevap verdi. "Sadece bu sabah annemle büyük bir tartışma yaşadık."

Tam olarak doğru değil. Haberi her zaman yaptığı gibi sessizlikle karşıladı.

"Olamaz," dedi Britney, onun yanına oturarak. "Aileler çok zor olabiliyor, değil mi?"

Tiff başını salladı. "İkimiz de oldukça kötü şeyler
söyledik." Britney başını salladı. "Öfkelendiğimizde
hepimiz öyle yaparız."

Tiff başını salladı ve kuruyan gözlerini sildi.

"Ben Britney, bu arada," dedi kız, elini uzatarak ve dostça bir gülümsemeyle.

"Tiffany, Tiff," diye cevap verdi her zaman yaptığı
gibi. "Peki, tartışma ne hakkındaydı?"

"Kardeşim," diye cevap verdi ve çok kısa bir özet geçti. "Oh, bu
pek adil görünmüyor," diye teklif etti Britney.

"Eminim her şey yoluna girecek. Sadece biraz sakinleşmeye ihtiyacımız var. Onu henüz görmek istemiyorum ama param ve gidecek yerim yok," dedi omuz silkerek.

Britney güven verici bir şekilde onun koluna dokundu.

"Merak etme. Gidebileceğin bir yer biliyorum."

Elli Yedi

Bryant Himley Park gölüne geldiğinde saat neredeyse dört olmuştu.

Bryant, Keats'in minibüsünün yanına park ederken Kim, "Kahretsin," dedi. Keats'in minibüsünün
Mitch'in ikinci aramasıydı.

Hiç vakit kaybetmeden eylemin çekirdeğine doğru yola koyuldu. Oraya vardı ve etrafına bakındı.

"Nerede o zaman?" diye sordu, ortada bir ceset yokken.

"Sıkışmış," dedi Keats, sudan bir kafa çıkarken ve teknedeki meslektaşlarına bir talimat verdi.

"Ne biliyoruz?" Kim Mitch'e dönerek sordu.

Omuz silkti. "Sudaki bazı yapraklara bağlı tanımlanamayan bir kütle var."

"Ama bunun bir ceset olduğundan eminler?"

Mitch bir kaşını kaldırdı. "Atılmış bir alışveriş arabası olsaydı herkesi çağırmamızı söylemeyeceklerinden eminim."

Müfettiş Plant yaklaşırken, "Mitch, Keats ile çok fazla vakit geçiriyorsun," dedi.

"Stone, buradaki müdür yakında bilgi alamazsa bir damarı patlayacak. Her türlü aracın geldiğini görüyor ve endişesi tavan yapıyor. Yerini ne zaman geri alacağını bilmek için yanıp tutuşuyor."

Kim cevap vermek için ağzını açtı. Plant'in personeli sakinleştirmeye ve daha da önemlisi yolundan çekmeye çalışması gerektiği için üzülüyordu.

Gölün üzerindeki tekneden gelen bir bağırış cevap vermesini engelledi.

Suyun içindeki adam, bir ceset torbasının alt ucunun su yüzeyine çıktığını gördüğünde teknedeki mürettebata başparmağıyla işaret ediyordu.

Plant'e döndü. "Ona biraz daha zaman alacağını söyle."

Daha iyi görebilmek için göle yaklaşırken cevap beklemedi.

Bryant onun yanında durarak, "Görünüşe göre Penn'in elinde bir şeyler varmış," dedi.

Belki de, diye düşündü Kim, bakışlarını tekneden ayırmadan. Sandal yanaşırken o da kıyıya yaklaştı.

Keats iki adım atarak, "Yardım edeyim," dedi. Patolog ceset torbasının tekneden çıkarılmasına yardım ederken dalgıçlar hiçbir şey söylemedi.

Kim daha iyi görebilmek için boynunu kıvırdı, çünkü onu nazikçe kıyıya ve Keats'in bekleyen arabasına taşıyorlardı.

Guy onu geçerken, "Aşağıya geri dönüyoruz," dedi.

"Ne için?" Kim sordu.

"Bir el ve bir ayak kayıp." Mitch'e

baktı.

"Tamamen normal."

Keats el arabasını onun yanına getirdi. "Hazır mısın?"

Keats yavaşça çantanın fermuarını açmaya başladığında

kadın başıyla onayladı.

"Lanet olsun," dedi, kirli suyla karışmış ölüm kokusu burun deliklerini doldururken burnunu kapatarak.

Gördüğü şey ancak ıslak kahverengi kâğıt torbalara sarılmış bir iskelet olarak tanımlanabilirdi.

Tyler'ın nasıl göründüğünü hatırlayarak Mitch'e, "Bu şişmiş ve mumsu görünmüyor," dedi.

"Suyun sıcaklığı," diye yanıtladı Mitch. "Ceset suya girdiğinde su daha sıcak olsaydı, adiposer oluşmaya başlamazdı."

"Bunun Tyler Short'tan daha uzun süredir orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hem Keats hem de Mitch başlarıyla onayladılar ama konuşan Keats oldu. "Daha ne kadar süreceğini şu anda söylemek zor."

Keats fermuarı aşağı çekmeye devam etti.

Kim cesedi incelemeye devam ederken hareketi takip etti, bakışları bağlı kalan ayağa ulaşana kadar onun Sheila olup olmadığından emin değildi.

Bryant'ın keskin nefes alışı, onun da kendisiyle aynı şeyi fark ettiğini gösteriyordu.

Bu zavallı insan büyük, erkek bedeninde bir spor ayakkabı giyiyordu ve kesinlikle Sheila Thorpe değildi.

Elli Sekiz

Tiff'in kafası çoktan karışmıştı. Taksi onları ana yolda bırakmıştı. Britney, manzaralı yoldan gittiklerini anlatırken gülerek bir kapıya tırmanmasına yardım etmişti.

Burası Stacey'nin ona Google Earth'te gösterdiği yer değildi ve arabanın saat onda bekleyeceği yer de değildi.

Britney ile birlikte yürürken iki tarlayı geçtiler, küçük bir ağaçlık alanı dolaştılar ve dik bir tepeye tırmandılar. Bu onun umursayacağı bir yolculuk değildi.
karanlıkta yapmak.

Tümseğin tepesine ulaştıklarında Britney nefes nefese, "İşte orada," dedi.

Tiff, Britney'nin gittikleri yer hakkında, orayı seveceği dışında çok az şey söylediğini hatırlamak için kendini zorladı.

"Bu senin evin mi?" Tiff, Unity Çiftliği'ne bakarken sordu. "Ha, keşke, ama burası benim evim."

"Ne oldu?" Tiff küçük bir vadiye doğru bakarken sordu.

"Burası bir inziva yeri," diye açıkladı basitçe. "Ve sen çok iyi yetiştirileceksin.
Hoş geldiniz."

Tiff bulunduğu noktadan her şeyi anlamaya çalıştı.

Sol tarafta, hepsi yenilenmiş bir dizi ahıra bakan taş bir çiftlik evi binası vardı. Sondaki ahırın ötesinde başka binaların temellerine benzeyen beton levhalar vardı.
Tepenin hemen dibinde polytunneller ve çitlerle çevrili ekim alanları vardı.

Tiff öne doğru bir adım attı ama Britney hafifçe koluna dokundu. "Sadece bir dakika."

Tiffany, ışık solmaya başlarken neden tepenin zirvesinde durduklarını merak etti.

Britney saatine baktı ve elini kaldırdı. "Her an..."

Şimdi kelimesi ağzından çıkmadan önce, zemine yerleştirilmiş yukarıdan aydınlatıcıların tüm binaları taş yapıların güzelliğini gösteren sıcak turuncu bir parıltıyla yıkayarak aydınlatmasıyla aşağıdaki tüm alan aniden ışıkla canlandı.

Narin, sıcak peri ışıkları her bir ahırın oluklarını ve çevredeki ağaçları süslüyordu. Bel hizasındaki lambalar tüm binalara giden yolları aydınlatıyordu. Göz ucuyla bir ağaç dalı kıpırdadı ve Tiff ağaçlık alanda bir ışık gördüğünü sandı.

"Hiç eskimiyor," dedi Britney, tepeden aşağı inmek için bir adım atarken.

Tiffany, Britney'yi takip ederken bir kez daha baktı ve gerçekten de aynı fikirdeydi.

Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti.

Elli Dokuz

Stacey telefonu bıraktı ve sahte profiline geri döndü. Patron geri dönmek üzereydi ve zamanının karşılığını gösterecek bir şeyler bulmayı umuyordu. Ona Jake Black ve Unity Farm'a odaklanması söylenmişti. Şimdiye kadar ikisinde de pek şansı olmamıştı.

Tarikat lideri hakkında yaptığı araştırmalar, onun tek çocuk olduğunu, büyük büyükbabasından miras kalan zengin bir ailede doğduğunu ve parasını ucuz arazi satın alarak ve hem konut hem de genişleme için doğru zamanda müteahhitlere satarak kazandığını ortaya çıkarmıştı.

Jake'in büyükbabası aile servetinin çoğunu şüpheli denizaşırı yatırımlarda çarçur etmeyi başarmış, geriye sadece Jake'e ülkenin en iyi okullarında iyi bir özel eğitim vermeye yetecek kadarını bırakmıştı.

Jake Cambridge'den mezun olduğunda, lüks yaşam tarzlarını daha fazla sürdüremeyen anne ve babası borçlarını ödemek için aile mülkünü satarak Avustralya'ya göç etti ve Jake Black'i artık kendi finanse etmek zorunda olduğu bir yaşam tarzına alıştırdı.

Şimdiye kadar onun faaliyetleri hakkında daha fazla bir şey bulamamıştı ve Stacey şu ana kadar öğrendiği hiçbir şeyin patronunu heyecanlandırmayacağını biliyordu ama Helen Deere'in annesiyle konuştuktan sonra ona daha ilginç gelen şey, Unity Çiftliği'ni çevreleyen gizlilik perdesiydi ve şimdi dikkatini oraya yöneltmişti.

Janey Taylor'ın sahte profili kendi gözlerine bile biraz şüpheli görünüyordu.

Yasal görünmesi için elinden geleni yapmıştı: başka profillerden çaldığı ya da ödünç aldığı fotoğrafları paylaşmış ve Scientology, Meditasyon ve Yoga ile ilgili gönderiler paylaşmıştı. Grubun moderatörünün katılmasına izin vermeden önce çok yakından bakmayacağını umuyordu.

Düşündüğünden daha uzun sürmüştü ve Penn, Sheila Thorpe'un mali durumunu araştırmayı teklif etmişti.

"Tamam, işte başlıyoruz," dedi Stacey, katılma isteği düğmesine basarak. Sandalyesine geri oturdu. Artık tek yapabileceği beklemekti.

Penn, "Evet, ben de epeyce bekledim," dedi. "Emlakçılar bana ev sahibinin adı dışında herhangi bir bilgi vermeyi düşünmediler.

Alıcının avukatları. Bana Sheila'nın avukatlarının adını verdiler, onlar da şu anda bana bir şey söyleyip söylemeyeceklerini tartışıyorlar. Bu durumda bile tavsiye istiyorlar."

"Ev satışından elde edilen paranın Sheila'nın hesabına geçmediğinden emin misiniz?"

Penn başını salladı. Yardımcı olan tek kişi, Sheila'nın hesabı boşaltmasından sonra para transferi yapılmadığını doğrulayan bankaydı.

Stacey onun dalgın ifadesini gördü.

"Josie Finch'e gerçekten bir şey vermek istiyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Yine de sunabileceğim herhangi bir şeyin nasıl yardımcı olabileceğini bilmiyorum. Ya annesini kaybetmiş ya da annesini kaybetmiş."

Stacey onun yüzünde beliren hüznü gördü. Kendi annesinin ölüm zamanının yaklaştığını biliyordu ama o bundan bahsetmemişti, dolayısıyla kendisi de bahsetmedi.

"Hey, Penn, eğer sen hiç..."

"Az önce çaldınız mı?" diye sordu, telefonuna bakarak.

Emin değildi ama meslektaşından aldığı mesaj açık ve netti.

Telefonunu eline aldı ve sahte profilinin posta kutusunda bir mesaj belirdiğinden emin oldu.

Üzerine basmadan önce, gruba kabul edildiğine dair herhangi bir bildirim almadığını fark etti.

Mesajı açar açmaz gönderenin bağırdığı anlaşılıyordu.

Şöyle yazıyordu:

Eğer bu sizseniz Eric Leland başka bir sahte profille içeri girmeye çalışıyor Lanet olsun

Kapalı

Stacey, birinden gelen mesajı tekrar okudu

adı Penny Hicks.

Neyse, gruba girememişti ama artık bir fiyatına iki ismi vardı.

Altmış

Tepenin dibine vardıklarında iki minibüs çiftlik evinin yanına yanaştı.

"Kim bunlar?" Erkekler ve kadınlar birbirleriyle hararetli bir şekilde sohbet ederken Tiff sordu.

Herkes gülümsedi ve onlara doğru el salladı.

"Bazı çocuklar işten dönüyor. Burada herkes bir şeyler katıyor."

Tiff, araçların her ikisinin de sadece birkaç yaşında olduğunu belirtti. Bunları kimin bağışladığını merak etti.

"Haydi, tanışmanı istediğim biri var," dedi Britney, elini tutup sıkıca kavrayarak. Tiff birden kendini ilkokula geri dönmüş ve yeni en iyi arkadaşıyla oyun parkında zıplamak üzereymiş gibi hissetti.

Tiffany nereye gittiklerini not almaya çalıştı ama çiftlik evi düşündüğünden daha büyüktü ve bir yerlere gidip gelen insanlarla doluydu.

Tiffany, hayal edebileceği en lezzetli kokuya doğru ilerlediklerini fark etti.

Midesi memnuniyetle homurdandı. DCI'ı görmeye çağrıldığında öğle yemeğini yemek üzereydi.

Beyaz saçlı çekici bir adam onlara doğru yönelirken Britney parlak bir sesle, "Aah, işte buradasın," dedi. Açık mavi saçları hemen dikkatini çekmişti.
gözleri doğrudan ona bakıyordu. Adam genişçe gülümseyip elini uzatmadan önce bu gözlerde bir şüphe belirtisi görüp görmediğinden emin değildi.

"Jake Black, tanıştığımıza memnun oldum."

"Tiffany, Tiff," diye cevap verdi, gözlerini kaçıramıyordu.

"O sadece Jake Black değil," dedi Britney. "Burayı o kurdu ve hepimizi paylaşmaya davet etti."

Jake Britney'nin omzuna bir el koyarken sevgiyle gülümsedi. Kız gizlenemeyen bir hayranlıkla ona baktı.

Daha yakına eğildi ve Britney'nin kulağına samimi bir şekilde konuştu. "Eğer çabuk dönerseniz, ikinize de masamda yer ayırırım."

Jake uzaklaşırken Britney renklendi ve tekrar onun elini tuttu.

"İlk oturma ve Jake'in masası, hadi," dedi ve ön kapıdan geri döndü.

Britney onu güzelce aydınlatılmış avludan geçirerek ilk ahıra götürdü.

"Ben buradayım," dedi ve soldaki ikinci kapıya yöneldi.

Oda küçük, basit ve rahatsız edici değildi. Odadaki tek mobilya tek kişilik bir yatak, tuvalet masası ve komodin idi.

"Yemek soğumadan çantanı buraya bırak."

Tiffany elini yan cebine attı ve telefonunu çıkardı.

Britney başını salladı. "Onu burada bırakmalısın. Gerçekten, onu kapatmalısın. Burada telefonumuz yok."

Tiff isteksizce kendisinden isteneni yaptı ve telefonu çantasına geri koydu. Yemek yerken onsuz da yaşayabilirdi. Daha sonra alırdı.

Buraya ne için geldiğine bakma zamanı.

Kapıdan çıkarken Britney'yi takip ederken, "Ee, oturuyor muyuz?" diye sordu. "Evet, yaklaşık yüz kişiyiz ve sadece yemek odası var. Elli kişi alıyor, yani her yemek için iki oturma yeri var. İlk oturuşta yer bulabilirseniz her zaman en iyisi; yemekler daha sıcak ve ilk tercih sizin. İkinci oturuşta sıcaktır ama tüm iyi şeyler bitmiştir."

Tiffany'ye pek adil gelmedi. Halesowen'daki kuvvet kantini harika değildi ama kantinin önünde ya da sonunda olsaydınız kuyruğa.

"Yani, en yaşlı mı, en genç mi yoksa..."

Çiftlik evine tekrar girdiklerinde Britney güldü. "Hayır, bu performansa dayalı. Ne kadar çok katkıda bulunursanız hangi koltuğa oturacağınızı o belirler."

Tiffany her duvarda asılı duran çerçeveli motivasyon posterlerine dikkat etti. Çakıl taşları, gün doğumu, kumsallar, çayırlar, ormanlar ve 'huzur', 'tatmin' ve 'motivasyon' gibi bağıran kelimeler.

"Ama, anlıyor musun?..."

Britney yemek odasına girerken, "Susun, sessizce yemek yiyoruz, yemeğin kıymetini bilin," dedi.

Sol tarafta sıcak tabakların bulunduğu masalar vardı ve arkalarında üç kadın kuyruğa porsiyonları servis ediyordu. Mekânın geri kalanında ise her birinde on kişinin oturduğu beş masa yer alıyordu. Jake Black zaten en üstte oturuyordu.

Solunda iki boş koltuk olan bir masa.

Kuyruk hızla ilerledi ve Tiffany bir anda az önceki nefis kokunun kaynağının önüne geldi.

"Nefis, favorim: patates püresi ile soğan soslu domuz pirzolası."

Tiffany hayal kırıklığına engel olamadı. Aroma, basit pirzola ve ezmeden çok daha fazlasını vaat etmişti.

Britney gülümseyerek, "Sen sadece bekle," diye fısıldadı.

Tiff, Britney'yi masaların arasından Jake Black'in oturduğu yere kadar takip etti. Yanından geçtiği herkes ona doğru gülümsedi ve başını salladı.

Jake konuşmadan Tiffany'nin yanına oturmasını işaret etti. Tiff, Britney'nin yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesini yakaladı diğer koltuğa oturmadan önce.

Oturdu ve çatal bıçakların tabaklara sürtünmesinden başka ses olmamasından rahatsız olmamaya çalıştı. Yemek zamanlarının nasıl geçtiğinden çok farklıydı.
kendi evinde oynamıştı. Dört erkek kardeşle birlikte hayvanat bahçesindeki beslenme saati gibiydi; annesi oğlanlar için farklı şeyler pişiriyor, oğlanlar fikirlerini değiştiriyor ve birbirlerininkini istiyorlardı; öfke nöbetleri, şikâyetler, yemek fırlatmalar. Evet, yemek masasında sessizliğin ne kadar değerli olduğunu görebiliyordu.

Bir parça domuz eti kesti ve biraz patates püresi ekledi. Ağzındaki cennet gibiydi. Domuz eti yumuşak ve lezzetliydi, daha önce hiç tatmadığı bir şeyle terbiye edilmişti. Soğanlar, domuz etinin tadını vurgulayan lezzetli küçük şeritlerdi. Basit patates püresi gerçek tereyağı, sarımsak, krem peynir ve frenk soğanı ile zenginleştirilmişti.

Britney'e baktı, o da ona "Sana söylemiştim" diyen komplocu bir gülümseme sundu. Ve haklıydı, diye itiraf etti Tiff, bir lokma daha alarak. Midesi memnun bir şekilde homurdandı ama fark eden olduysa da belli etmedi. Tabağında bir lokma bile bırakmamaya yemin ederek bir ısırık daha aldı.

Jake, kenara itilmiş bir sıra domuz yağı dışında yemeğini bitirdi.

Kapıya doğru baktı ve odanın içine panpipe sesleri süzüldü.

İnsanlar yemeklerini yerken birbirleriyle konuşmaya başlayınca sessizlik kayboldu.

Bu yüzden Jake Black'in sessizce yemeyi tercih ettiğinden şüphelenerek bir parça daha domuz eti mızrakladı.

"Ee Tiffany, seni Unity Çiftliği'ne getiren nedir?" diye sordu ona doğru dönerek.

O bir cevap beklerken ağzındaki domuz etini çiğnedi. "Britney bana

birkaç saatliğine gelebileceğim bir yer önerdi. Ben gitmek istemedim. ev."

Doğruyu söylüyordu.

"Neden olmasın?" diye sordu, kendi masalarındaki konuşmalar arttıkça daha da yaklaşarak.

Tiff üzüntüyle bıçağını ve çatalını bıraktı. Adam açıkça onunla sohbet etmek isterken yemeye devam edemezdi.

"Annemle tartıştık."

Anladığını başıyla onayladı.

"Aileler karmaşıktır. Kan bağı olan akrabalarımızdan doğru olanı yapmaları konusunda büyük beklentilerimiz var."

Evet, Ryan'a locayı alabileceğini söylemek annesinin yapacağı en doğru şey olurdu.

"Bizi sık sık hayal kırıklığına uğratıyorlar, ama bunun nedenini biliyor musunuz?"

Tiffany aniden odadaki tek iki kişinin onlar olduğunu hissetti. O devam ederken konuşmalar kesildi.

"Aile üyelerinden eşit sevgi beklentisi var ama öyle değil. Ebeveynlerin favorileri var, belki bir çocuk daha güzel, daha komik ya da daha zeki. Onlar kayırılıyor ve geride kalan çocuklar için zor oluyor. Ebeveynleriniz için yeterince iyi hissetmemek, bütün bir
ömür boyu sefalet. Sevilmeyen çocuklar ölene kadar onay ararlar."

Tiff dikkatle dinledi. Adam haklıydı. Şu anda hâlâ onay arıyordu.

Onun eline hafifçe dokundu. "Kontrolü ele alman gereken bir zaman gelir. Yeterli olduğuna ve onayın artık senin için önemli olmadığına karar vermelisin." Durakladı ve başını eğdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Eğer ailen senin ne kadar özel olduğunu takdir etmiyorsa, onlar aptaldır ve bu kesinlikle senden çok onların kaybıdır."

Tiffany duygularının boğazının arkasında toplandığını hissetti. Jake ayağa kalkmadan önce onun elini bir kez daha sıktı. "Millet, dinleyin," diye seslendi. Herkes döndü.

"Bu Tiffany, ya da Tiff. Lütfen ona iyi bakın ve hoş karşılandığını hissettirin. Britney'nin özel bir arkadaşı."

Herkes başını salladı ve gülümsedi. Jake masadan kalkıp uzaklaşırken ona son bir kez gülümsedi.

Tiff onu biraz daha dinlemek isterdi.

Britney tabağındaki yemeği bitirirken, "Senden hoşlanıyor," dedi. Tiff üzgün bir ifadeyle artık soğumuş olan kendi tabağına baktı.

Jake tam gözden kaybolduğu anda üç kadın sıcak tabakları kaldırmaya başladı.

"Bununla nereye varmak istiyorlar?" Tiff sordu. Yemek için hâlâ oturan ikinci kişi vardı.

"Yemeğin geri kalanını almak için."

Tiff, son domuz eti ve püre çıkarılırken, "Ama çok fazla kalmıştı," diye gözlemledi. Kuyruğun en arkasındaydılar ve üçüncü yemek tabağı neredeyse dolmuştu.

"Bunun için endişelenme," dedi Britney, ayağa kalkarak. "Sana etrafı gezdirmek istiyorum."

Kadınlar iki büyük tencereyi getirip yere koyarken, Tiffany onu odadan çıkarken takip etti. Tencerelerin kapakları açıktı.

Tiff, pirinç ve fasulye ile doldurulduklarını belirtti.

Altmış Bir

Kim, Woody'ye brifing vermekten döner dönmez, "Pekâlâ çocuklar, hızlı bir tazeleme," dedi. Bulunan cesedin aradıkları kişi olmaması onu tedirgin etmişti ama dalgıçları başka bir güne bırakmayı kabul etmişti.

"Aşağıda Sheila'nın olmadığına inanamıyorum," dedi Penn, elini gevşek buklelerinde gezdirirken.

"Hey, senin çalışman bize dalış ekibi ve beklemediğimiz bir ceset kazandırdı. Bu arada ceset erkek," dedi Kim. Woody'yi görmeye giderken Keats'ten bir mesaj almıştı.

Stacey, "Acaba adı Eric Leland mı?" diye sordu.

"Neden?" Kim kollarını kavuşturarak sordu. Bu tanıdığı bir isim değildi. Stacey Facebook grubundan ve sahip olduğu iki isimden bahsetti. Kim, "Yarın hemen işe koyul," diye tavsiyede bulundu. "Jake Black ve
Kane Devlin?"

Kim polis memurunun yüz ifadesinin memnuniyetsizliğe dönüşmesini izledi. Şimdiye kadar Stacey'nin kendisini hak etmediğini düşündüğü günlerde böyle göründüğünü biliyordu.

"Jake Black itibar zengini ama sidik fakiri bir aileden geliyordu. Onun Ailesi ona iyi bir eğitim aldırmak için tüm mal varlıklarını satmış ve sonra da yeni bir hayata başlamak için Avustralya'ya gitmiş. Jake kaldı ama sonra izini kaybettirdi ve Kane Devlin artık yok gibi görünüyor," dedi ellerini açarak.

"Buna sık sık rastlıyor musun?" diye sordu. Normalde Stacey herkesin geçmişini öğrenebilirdi.

Stacey omuz silkti. "Bazı insanlar tamamen çevrimdışı yaşamayı başarabiliyor, özellikle de gerçekten istiyorlarsa. Beladan uzak durmak ve sosyal medyadan uzak durmak bunu sağlayabilir."

Kim, Kane'in akşam yemeğini Instagram'da paylaşacak türden biri olduğunu düşünemiyordu.

Stacey, "Elbette sahte bir isim kullanıyor olabilir," diye önerdi. "Brown ailesine pasaportunu göstermesi gerekmiyor ki.
Elimizde var."

"Devam et, Stace. Myles Brown'ı aracı olarak kullanmaktan hoşlanmıyorum." Stacey başını salladı.

Kim Penn'e döndü. "Mali durumla ilgili bir gelişme var mı?" "Hâlâ bekliyoruz patron. Veri koruma bloğu."

Kim anlıyordu. Bazen hemen herkesin bu yasanın arkasına saklandığı bir soruşturmada duvara tosluyorlardı.

"Yarın devam edin ama bu geceyi sonlandırmanın zamanı geldi."

Saat neredeyse yediydi ve on iki saatlik bir vardiyayı daha geride bırakmışlardı.

"Patron?" Stacey boş masaya doğru başını sallayarak konuştu. "Bryant iyi mi?"

Bryant onu takip etmediğinde Penn'in arkasından sorgulayıcı bir bakış attığını görmüştü.

"O iyi, sadece eski bir davayla ilgili bir şeye takıldı."

Kim ikisinin de yüzündeki rahatlamayı gördü ve anladı. Bryant birçok açıdan onların tutkalı gibiydi. Sağlam ve güvenilir biriydi. Huysuz değildi ve tavırları insanları rahatlatıyordu. Öyle ya da böyle hepsi Bryant'a güveniyordu.

"Tamam, yeter. Çık dışarı."

Kim'in eve gitmek, Barney'i almak, beslemek ve gezdirmek için yeterli zamanı vardı..."

"Patron," dedi Stacey. "Bir araba sipariş ettim. Tiff'i bekliyor olacak..."

"İptal et," dedi Kim, ceketini kaparken.

"Ama patron... ona söyledik..."

"Stace, sorun değil. Sadece iptal et," dedi ve ofisten dışarı çıktı.

Tiffany'yi gidip kendisi almak niyetindeydi.

Altmış İki

Saat daha yedi bile olmamıştı ve Tiff çoktan yorulmuştu.

Britney onu tüm sitede bir kasırga turuna çıkarmıştı.

Görünüşe göre henüz bitmemiş olan sondaki küçük ahır hariç tüm binalara girip çıkmıştı.

Yoga odasını, meditasyon odasını, kristal terapi odasını, masaj odasını, okuma odasını, içsel yansıma odasını, renk terapisi odasını ve reiki odasını gördü.

"Televizyon odası var mı?" Tiff sordu. Polis memuru olarak uzun bir mesaiden sonra sık sık eve döner ve birkaç saat boyunca akılsızca televizyon izleyerek gevşerdi.

"Gerçek bir zombi gibi konuştun," dedi Britney, Tiff'in kaburgalarına vurarak. Tiff bu kızı sadece birkaç saattir tanıdığına inanamayarak güldü.

"Zombi nedir?" diye sormayı unutmadı. Burası hakkında hiçbir şey bilmemesi gerektiği gerçeğini takip etmek giderek zorlaşıyordu.

"Dışarıda insanlar var," dedi Britney, başını hareket ettirerek dışarıyı işaret etti. "Televizyon kutusunun sohbeti nasıl öldürdüğünü biliyor musunuz? Neden kendiniz bir şeyler yapmak yerine oturup başkalarının bir şeyler yapmasını izliyorsunuz?"

"Yani, tesisinizde hiç televizyon yok mu?"

Britney başını salladı. "Bilgisayar yok, akıllı telefon yok, tablet yok ya da..."

"Ama nasıl hayatta kalıyorsunuz?"

Britney gülerek ona döndü. "Hayatta kalmak için gerçekten 3G'ye ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Artık 5G var," diye düzeltti Tiff. "Ve fiziksel olarak hayatta kalmayı değil, sadece işleri halletmeyi kastetmiştim."

"Telefonun kaç yıllık?" Britney avludaki peri ışıklarının arasına oturarak sordu.

Tiff de onu takip etti. "Yaklaşık bir yıllık," diye cevap

verdi. "Peki ne için kullanıyorsunuz?"

"Sosyal medya, fotoğraf çekmek ve insta-' "Neyin

fotoğrafları?"

"Herhangi bir şey,

gerçekten."

"Neden?"

"Paylaşmayı seviyorum sanırım."

"İlk telefonunu aldığında kaç yaşındaydın?" "On bir, sanırım."

Annesi ona yeni bir tane aldıktan sonra Ryan'ın eski Nokia'sıydı. "Ve bir tane almadan önce ölmedin."

"Daha önce bütün arkadaşlarımda vardı..."

"Ah, yani telefonları olduğu için sen de mi bir tane istedin?"

"Sanırım öyle," diye cevap verdi Tiff, konuşmayı hiç umursamadan.

Britney'nin ses tonu yargılayıcı ya da kavgacı değildi, sadece eğleniyordu. "İlginç. Peki, onunla başka ne yapıyorsun?"

"İnsanlarla mesajlaşıyorum, yol tarifi için haritaları kullanıyorum, Amazon'dan bir şeyler sipariş ediyorum, üniversite projeleri için araştırma yapıyorum" diye ekledi. "Hemen hemen her şey."

"Ama nedir bu?" Britney başını eğerek sordu. "Ne demek istiyorsun, bu bir telefon."

"Ama bir kez bile arama yapmak için kullandığınızı söylemediniz."

Tiff tartışmak için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Günün 24 saati yakınında olmasına rağmen en son ne zaman arama yapmak için kullandığını hatırlayamıyordu.

"Ama başka bir sorum var," diye devam etti Britney. "Neredeyse üç saat önce senden telefonunu kapatmanı ve odamda bırakmanı istedim. Yaptın ve bunu ne kadar düşündün?"

Tanrım, gerçekten üç saat olmuş muydu? Şaşırtıcı bir şekilde, bunu bir kez bile düşünmemişti. Normalde her on-on beş dakikada bir kontrol ederdi. "Sana bir soru sormak istiyorum ama bunu düşünmeni istemiyorum. Cevap ver. Aklına gelen ilk kelimeyi söyle, tamam mı?" Tiff başını salladı.

"Son birkaç saattir kendini nasıl hissediyorsun?"

"Rahatlamış," dedi hiç düşünmeden. Ve bu doğruydu. Telefonu olmadan hiç kimsenin, kesinlikle hiç kimsenin ona ulaşamayacağını biliyordu. Yalnız ve bağımsızdı. Arkadaşlarının ne yaptığını kontrol etmiyor ya da etiketlenmiş yorumlara ve gönderilere yanıt vermiyordu. Arkadaşlarının ona
Bildirimler artıyordu ama umurunda değildi. İyi ve hazır olduğunda daha sonra kontrol edecekti.

"Nasıl kölesi haline geldiğini görüyor musun?"

Tiff başını salladı. Bu doğruydu. Telefonundan yarım saatten uzun süre uzak kaldığında paniklemeye başlıyordu: neden?

Cevap vermedi.

"Sadece nefes al," diye öğüt verdi Britney. "Önünüzde ne olduğunu görün ve tadını çıkarın."

Tiffany uzun bir nefes aldı ve etrafına bakındı. Peri ışıklarının parıltısı hipnotize edici ve zorlayıcıydı.

Tiff, Britney'nin başının üzerinde dans eden ışıkları izlerken, "Gerçekten çok güzel," dedi.

"Burası benim en sevdiğim yer," diye onayladı Britney. Yirmili yaşlarında, hafif yapılı bir kız elinde kalın yeşil bir hırkayla yaklaşırken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Giysiyi Britney'ye doğru tutmadan önce Tiff'e doğru gülümsedi.

"Teşekkürler Brit. Bugün dükkânda beni daha sıcak tuttu."

Britney onu almak için hiçbir çaba göstermedi. "Yarın yine sebze mi satacaksın Maisie?"

Kız başını salladı.

"Şimdilik sende kalsın, tamam mı?"

Maisie eğildi ve kızıl saçlı kızı yanağından öptü. "Şerefe, Brit. Sen en iyisisin."

Maisie uzaklaşırken Britney iltifat karşısında renklendi ve gözlerini devirdi.

"Peki, burayı nasıl buldun?" Tiff ona bu soruyu soracak kadar rahat hissederek sordu.

Britney bakışlarını hipnotize edici peri ışıklarına sabitleyerek, "O beni buldu," diye cevap verdi. "Burada Lorna adında bir kız beni kasabadaki Greggs'in kapısında gece için yatarken buldu. İki karton kutumu kırarken neredeyse üzerime düşüyordu."

Bu sözler Tiffany'yi hemen üzdü, sadece kızın o noktaya nasıl geldiğini değil, aynı zamanda bunu bu kadar kesin bir şekilde hatırlamasını da merak ediyordu. Britney'yi soğuk ve karanlık bir gecede tek başına, aç ve yorgun, yırtıcı hayvanların arasında uyumaya çalışırken hayal etmeye çalıştı. Birden, kendi evindeki kutu oda o kadar da kötü görünmedi.

"Lorna benimle konuşmaya çalışan diğer iyilikseverler gibi değildi," diye devam etti Britney. "Beni araştırmadı, bu duruma nasıl geldiğimi sormadı ve bana gece için bir yatak teklif etti."

"Ve sen hiç gitmedin mi?" Tiff sordu.

Britney gülümsedi ve omuz silkti. "Neden yapayım ki? Lorna beni hayatımın en dip noktasında buldu. Ailem yoktu, tüm arkadaşlarımdan çalmıştım. Ben

gerçekten kötü kararlar verdim. Sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim yoktu ve bir sonraki öğünün nereden geleceğini bilmiyordum. Çiftlik bana ihtiyacım olan her şeyi verdi ve hayatımı sonsuza kadar değiştirdi."

Tiffany, Britney'nin hayatının bu aşamasına nasıl geldiğiyle ilgili daha pek çok soru sormak istiyordu ama kızın dudaklarında şeytani bir gülümseme oynaşıyordu.

"Hey, odama gidip sıcak çikolata yapsak, bir battaniye alsak ve geri gelip yıldızlara baksak nasıl olur?"

Britney'nin böylesine basit bir zevk karşısında duyduğu heyecan bulaşıcıydı ve Tiff de aynı fikirdeydi.

Britney'nin bir seyahat çaydanlığı ve birkaç küçük fincan çıkardığı odaya geri döndüler. Çantasından birkaç poşet çıkardı.
Başucu dolabı.

"Son ikim," dedi dişleriyle üstünü koparark.

Tiffany, son iki içkisini kullanıyor olmasından garip bir şekilde etkilendiğini hissetti. Suyu doldurmakla meşgulken, Tiff telefonundaki mesajları kontrol etme fırsatını yakaladı.

Sırt çantasının yan cebine uzandı. Boştu. Onu oraya koyduğuna yemin edebilirdi ama geldiklerinde o kadar manyaktı ki yanılmış olabilirdi. Önce fermuarlı bölümü, sonra da çantanın ana gövdesini kontrol etti. İki kez.

Hayır, aklında kesinlikle hiçbir şüphe yoktu.

Cep telefonu gitmişti.

Altmış Üç

Bryant, 1967'den beri West Mercia Polisine ev sahipliği yapan görkemli bir ev olan Hindlip Hall'un arazisine girdi.

Binaya doğru yürürken, muhteşem kanatlı pencereleri olan bisküvi renkli ön cepheyi, sıkıcı, gri binayla karşılaştırmaktan kendini alamadı.
Halesowen şehir merkezindeki kendi karakollarının betonu. 1820'de çıkan bir yangından sonra yeniden inşa edilen mülk bir aile evi, bir kız okulu olmuş ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Çalışma Bakanlığı tarafından devralınmış ve şimdi hem polis merkezini hem de Hereford ve Worcester İtfaiye ve Kurtarma servisini barındırmaktadır.

Travis'in ekibinin odasına giden yolu, iki ekibin bir nefret suçları davasında birlikte çalıştıkları zamandan hatırlıyordu. Neredeyse ekip arkadaşlarından birinin ölümüyle sonuçlanacaktı ama Penn'in katkısı sayesinde bu gerçekleşmemişti. Yine de sadece aylar sonra içlerinden birini kaybetmişlerdi.

Bryant'ın hâlâ eski meslektaşını kapıya en yakın masada otururken görmeyi beklediği günler oluyordu ve dürüst olmak gerekirse dedektifin kendini beğenmiş kibrini özlüyordu ama o koltuğa Dawson'dan başka birinin oturması gerekiyorsa bunun Penn olmasından memnundu.

Resepsiyonda kendisi için bırakılan geçici kimliği boynuna taktı ve binanın ana gövdesine girişinin yapılmasını bekledi. Binada dolaşması için ona güveniyorlardı ama kendi başına girip çıkmasına izin verecek kadar değil.

Üçüncü kata yöneldi ve içeri girmeden önce kapalı kapıyı çaldı. Kendi ekip odasının kapısı nadiren kapanırdı ama bu odaya adım attığında nedenini hemen anladı. Odanın tepesinde, kurbanın şişirilmiş resimlerinin yanında duran Travis'e başıyla selam verdi.

Gözlerini bir an için ayırdı ve odayı değerlendirdi. Tanıdığı tek memur Lynne'di. Dikkatini Travis'e vermeden önce ona küçük bir el salladı.

"Bilmeyenler için, bu West Mids'den DS Bryant, Wendy Harrison'ın tecavüz ve cinayet davasına karışmıştı.
yirmi beş yıl önce."

Birkaçı dönüp onun varlığını kabul etti ama çoğu eve gitmeden önce bilgi almak istiyordu. O da bunu anlıyordu. Her cinayet soruşturmasının ilk günü en üzücü olanıydı. Yaralanmanın ayrıntılarını içerir;
Bazen işlenmesi, düşünülmesi, analiz edilmesi gereken acımasız, korkunç detaylar. Beyin, ipuçlarını ararken tüm ayrıntıları özümsemek zorundaydı. Aile üyeleri bilgilendirilmeli, empati kurulmalı ve en berbat zamanda sorgulanmalıydı. Ve bu ekip bugün çok zorlanmış gibi görünüyordu.

"Pekâlâ, ilk bulgulara göre saldırı Wendy Harrison'ınkiyle tamamen aynı. Kurbanımızın adı Alice Lennox. Yirmi iki yaşında ve gece çalışanıymış. İçine kapanık biriymiş ama diğer kızlar bir paket sigara almaya gittiğini ve bir daha geri dönmediğini doğruladı. Parçalanmış cesedi bu sabah dokuzda Spinners Corner'da bulundu.

Travis tahtayı göstererek, "Daha önceki saldırıyla benzerlikler rastgele değil, birebir," dedi. "Tecavüze ek olarak Alice'in bacaklarının içi de Wendy'ninkiyle tamamen aynı şekilde kesilmiş."

Bryant kendini, kızın kasıklarından ayak bileğine kadar uzanan ve sanki derisinin dikişleri sökülmüş gibi duran kesiklere bakmaya zorladı.

Bryant, piçin daha küçük kesiklerle ona işkence ettiği tüm çapraz izleri görebiliyordu. Ayrıca bacaklarındaki kan lekelerini de fark etti. Sol bacağındaki yaradan yukarıdan aşağıya doğru kan akmıştı. Üzerinde
Sağ bacağının dizine ulaştığında kan akışı yavaşlamıştı.

Bunun zavallı kızın kesinin büyük bir kısmında hayatta olduğu ve muhtemelen kan kaybından öldüğü anlamına geldiğini çok iyi biliyordu.

İçinde biriken öfkeyle savaşmaya çalıştı. Peter Drake'in hapisten çıkmasına izin vermek büyük bir hataydı ve bedelini bu kız ödemişti.

"Tam otopsi sabah dokuzda. Bu arada hepiniz evlerinize gidin ve-'

"Onu bu gece tutuklamayacak mısınız?" Bryant ağzından kaçırdı.

Travis ona uyarıcı bir bakış attı ve ekip kapıdan çıkmaya başlarken Bryant dilini tuttu. Lynne yanından geçerken onun kolunu sıktı.

"Travis, ne oluyor?"

"Bryant, sakin ol," dedi ve kapıyı kapattı.

"Ama kim olduğunu biliyorsun. İtirafını hemen hemen size bıraktı. Suç daha fazla benzerlik gösteremezdi."

Bryant'ın görebildiği tek şey, eğer onu hemen yakalamazlarsa bir gece daha, bir ölüm daha.

"Onu izliyoruz. Rehabilitasyon evinden ayrılırsa haberimiz olur ama şu anda biraz sorunumuz var."

"Hangisi?"

"Bu sefer ona penisiyle tecavüz etmedi. Kullandığı bir şey vardı ama o kendisi değildi."

Bryant Travis'in söyleyeceklerini beklerken gözlerini kapattı. "Yani, şu anda elimizde onu bu cinayetle ilişkilendirecek hiçbir fiziksel kanıt yok. dava."

Altmış Dört

Kim yüzüncü kez olsa gerek saatini kontrol etti. Ona iki dakika vardı. Saat 9.35'ten beri yola park etmiş, hazır bekliyordu.

Stacey onun yanında, "Her an gelebilir patron," dedi.

Stacey'e Tiff'i kendisinin alacağını söyler söylemez, Stacey de peşine takılmak istemişti.

"Onun numarasını ara, Stace," dedi Kim. Saat ona kadar burada olacaksa şimdiye kadar binadan uzaklaşmış olmalıydı. O toprak yolda birkaç dakikalık yürüyüş mesafesindeydi.

Stacey ses tonunu hafif tutmaya çalışarak, "Kapatıldı patron,"

dedi. On dakikaya bir var.

Kim dikiz aynasını kontrol ederek, "Bunun için onu öldüreceğim," dedi.

"Muhtemelen tekrar açmayı unutmuştur patron. Kimseyi istemezdi onu aramak ve oyunu vermek."

"İşte bu yüzden sessiz düğmemiz var, Stace," dedi Kim. Sahip oldukları tek iletişim kanalından kendini uzaklaştırmak için gerçekten de hiçbir mazereti yoktu.

Saatini tekrar kontrol etti. Tam

olarak saat on.

"Nerede o, Stace?" Kim direksiyona vurarak sordu. "Onu tekrar

arayacağım patron," dedi Stacey, numarasını tekrar çalarak.

Kim bekledi.

"Hiçbir şey," dedi Stacey.

Kim arabayı çalıştırdı. Toprak yola doğru gidecek, farları yakacak ve Tiff'in aşağı inip inmediğine bakacaktı.

"Tanrım, patron," dedi Stacey yolun ortasında üç nokta dönüşü yaparken.

Görmeyi umduğu şey, çimenlerin kenarında kendisine doğru yürüyen tek bir figürdü.

Arabayı yavaşça toprak yola doğru sürdü ve geri döndü.

Farlar, ağaçlık alanda gözden kaybolana kadar engebeli yolu aydınlattı. Tiff aşağı inmiyordu.

"Kahretsin," dedi. "Hangi cehennemde o?"

"Ne yapacağız patron?" Stacey sesindeki telaşı engelleyemeyerek sordu; bu da Kim'i duruma aşırı tepki gösterdiğine ikna etmeye yetmedi.

Ne arayan var ne soran. Bir sorun olmalı. Kızın oraya girmesine izin verirken aklından ne geçiyordu?

"Tamam, Stace, eğer çıkmak istiyorsan çıkabilirsin ama ben bu arabayı o lanet kulübeye doğru süreceğim ve..."

Telefonu çaldığında konuşmayı kesti.

Ekranda bilinmeyen bir numara olduğu

yazıyordu. Telefonu açtı ve hoparlöre verdi.

"Selam anne, ben Tiff," dedi diğer uçtaki neşeli ses. İçini bir rahatlama duygusu kapladı.

Ama anne?

"Tiffany, nerede bu lanet..."

"Daha önce arayamadığım için üzgünüm anne, ama telefonumu kaybettim. Dinle, daha önce söylediğim şeyler için özür dilerim. Onları kastetmemiştim ama ikimiz de sakinleşene kadar doğrudan eve gelmek istemedim."

"Tiff, iyi misin?" Kim sordu.

"Ben iyiyim anne. Bir arkadaşımla birlikteyim... hayır, onu tanımıyorsun. Adı Britney Murray, bir inzivadayız ve sen sormadan söyleyeyim, yemek yedim. Biz
İlk oturumu alacak kadar şanslıydık ve bekle... ooh, uzun konuşamam ama sadece bana çok iyi bakan bir sürü iyi insanla birlikte olduğumu bilmeni istedim."

"Tiff, iyi olduğuna emin misin?" Kim ayağı hâlâ gaz pedalının üzerindeyken bastırdı.

Tiff güldü. "Söz veriyorum ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok. Yarın her şey hakkında düzgün bir konuşma

yaparız." "Yarın mı?" Kim, Stacey'ye bakarak

sordu.

"Evet, anne. Bu güzel insanlar beni geceyi geçirmem için davet ettiler."

Altmış Beş

Tiffany bütün gece Kim'in aklındaydı ve sabah brifingine başlamaya hazırlanırken hâlâ yoğun bir şekilde aklındaydı.

Stacey, Tiff'in sesinin tamamen iyi geldiğini ve herhangi bir şeye zorlanmadığını kabul edene kadar bölgeden uzaklaşmamıştı.

Bir yanı, konuşmalarından sonra bile o kulübeyi kırıp Tiffany'yi dışarı çıkarmak istemişti ama konuşmayı zihninde tekrar tekrar canlandırdıktan sonra, polis memurunun ne yaptığını bildiğine güvenmek zorunda kaldı.

Konuşmayı tekrarlamak, Tiff'in herhangi bir yardım çağrısında bulunmadığına ikna olmasına yardımcı olmuştu. O iyiydi ve bunu belli etmişti. Konuşmanın tek endişe verici kısmı telefonla ilgiliydi. Tek iletişim kaynaklarını nasıl kaybetmişti? Bu Woody'yi de endişelendirmiş ve o gün daha sonra uygulamaya koymak üzere bir fikir bulmuştu.

"Pekâlâ, Stacey Tiffany'nin durumu hakkında sizi bilgilendirdi. Fikri olan var mı?"

Bryant, "Onu her halükarda çıkarmamız gerektiği dışında," dedi.

"Anlıyorum ama dün sizin de söylediğiniz gibi
yirmi dört yaşında bir kadın olduğunu ve ne yaptığını bildiğini gösteriyor."

Benzer yaşlarda bir kızı olduğu için Bryant'ın doğal babalık içgüdüleri aşırı hızdaydı.

Penn, "Seninle telefonda geçireceği zamanın sınırlı olduğunu biliyordu, bu yüzden söylediği her şeyin bir anlamı olmalıydı," diye gözlemledi.

Kim, "Bize Britney'nin tam adını verdi ve onun iyi olduğunu ve kendisiyle ilgilenildiğini söyledi," dedi.

Stacey, "Ben de yemekten bahsedilmesi konusunu düşünüyordum," dedi. "İlk oturuş için yaptıklarını söylemek rastgele bir şeydi."

Penn, "Belki de birincisi ikincisinden farklıdır," diye önerdi.

Bryant düşünceli görünüyordu.

"Biliyor musun, ben çocukken..."

"Henüz ateşi icat etmedikleri için tüm yiyecekleriniz çiğ miydi?" Stacey şaka yaptı.

Bryant gülümsedi. "Hey, Stace, kahvaltıda gerçek bir şeyler yedin çünkü ruh halin..."

Dedektif polis memuru dilini çıkarırken Kim, "Devam et Bryant," diye öğüt verdi.

"Babam dökümhanede uzun saatler çalışırdı. Annem her gece onun için yemek pişirirdi ve o tabağını doldurana kadar yemeğe dokunmamıza izin verilmezdi."

"Yani diyorsun ki..."

"Bir yemek hiyerarşisi olabilir. En iyi işçiler önce beslenir."

"Dünyayı sarsacak bir şey değil, değil mi?" Kim sordu.

Penn, "Tyler midesi pirinç ve fasulye ile dolu olarak bulundu," dedi.

Kim hâlâ etkilenmemişti.

"Penn sözlerine şöyle devam etti: "Bu çok ince bir şey patron. "Ama gıda tedarikinin kontrolü çok güçlü bir araçtır. Bu temel bir ihtiyaç..."

"Tamam, tamam, şimdilik bu kadar yeter. Harekete geçmemiz gerek. Stace, Eric Leland'ın adresi var mı?"

Kim, Facebook grubunda neden istenmeyen kişi olduğunu merak ediyordu.

"Evet, Bryant'ın telefonuna çoktan gönderildi. Adam yirmi yedi yaşında ve uyuşturucu ve şiddet suçlarından sabıkası var. En son dört yıl önce tutuklanmış. O zamandan beri bir şey duymadım."

"Tamam, bugün için başlangıç noktamız bu. Stace, Kane Devlin ve Britney Murray hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Bu görevden sapma."

"Anladım, patron."

"Penn, iyi bir otopsiyi ne kadar sevdiğini biliyorum, Keats üçüncü cesedimizi incelemeye başlıyor. Dokuzdan hemen sonra. Ondan sonra paraya geri dönmeni istiyorum. Yüz elli binden fazlası öylece ortadan kaybolmak için çok fazla. Nereye gittiğini bilmek istiyorum."

"Tamamdır, patron."

Kim ceketini almak için kaseye yöneldi ve durakladı.

Tiffany'nin hâlâ Unity Farm'da olmasıyla ilgili kendi kabadayılığına ve gerekçelerine rağmen, Kim yine de içeri girip onu geri almayı diledi.

Altmış Altı

Tiffany kolunun hafifçe sallanmasıyla uyandı.

"Haydi uykucu, yoksa kahvaltıyı kaçıracağız."

Britney'nin gülümsemesi geniş ve bulaşıcıydı.

Mucizevi bir şekilde, bir gece önce Brit'in odasına döndüklerinde, oda bir yatak daha alacak şekilde yeniden düzenlenmişti.

Yatağın üzerinde yepyeni bir pijama takımı, bir sabahlık, terlikler ve altında küçük bir tuvalet çantası bulunan kapalı bir paket yeni iç çamaşırı vardı.

Yatağa düştüğünü ve hemen uyuduğunu hatırlıyordu. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bir kez bile uyanmamıştı.

Tiff yataktan kalkarken Brit, "Merak ediyorsan söyleyeyim, horluyorsun," dedi.

"Bilmiyorum."

Brit, "Öyle yap, büyük horultular değil, narin küçük hanımefendi sesleri," dedi ve onu taklit etmeye başladı.

Tiff kahkahayı patlattı.

"Duş saatini kaçırdın, o yüzden kıyafetlerini giy ve kahvaltıya gidelim."

Tiff telefonuna uzandı ve kayıp olduğunu hatırladı.
Britney tüm eşyalarını gözden geçirmesine yardım etmiş, sonra da Jake ve Lorna adında birine telefonunun kaybolduğunu haber vermeye gitmişti. Britney telefonun çantasından düştüğüne ve birinin onu bulup teslim edeceğine inanıyordu.

Tiff şu anda bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Tehlikede değildi ve çok aç olduğunu fark edince şaşırdı. Eğer bir önceki geceden kalan pirzola ve püreyi servis ediyor olsalardı hiç umursamazdı.

Britney arkasını dönüp sırt çantasını hazırlamaya başladığında aceleyle giyindi.

"Oh, Brit, telefonumu kontrol edebilir miyiz-'

Britney kapıya doğru ilerlerken, "Evet, yolda Jake'e sorarız," dedi. "Hadi, önümüzde yoğun bir gün var."

Tiff ikinci antrenörünü giydi ve onun peşinden koştu.

Britney duvardaki yazılı listeyi kontrol etti ve gülümsedi. "İlk oturma."

Bunun için şükürler olsun, diye düşündü Tiffany. İçinin kendi kendini çiğnemeye başladığından emindi.

Hızlı bir değerlendirme Jake'in bir kez daha dolu olan en üst masada olduğunu doğruladı. Britney fark etmemiş gibi davrandı ama kahvaltı ikramını incelerken kısa bir hayal kırıklığı bakışını ellerini çırparak uzaklaştırdı. Tiff, masadakilerin el sallayışlarından ve gülümsemelerinden Yemek yiyenlerin çoğu bir önceki geceyle aynıydı, ama hepsi değil.

Bir önceki geceye göre bir başka farklılık da, sıranın sonunda üst üste dizilmiş sandviç kutularının bulunduğu fazladan bir masa olmasıydı.

"Bunlar ne?" Oda sessizlik içinde yemek yerken Tiff fısıldadı. "İşçiler için paketlenmiş öğle yemekleri," diye fısıldadı Brit.

Sosis, domuz pastırması, yumurta, fasulye, patates kızartması ve kızarmış ekmekle dolu bir tabak. Tiff siyah saçlı kadına kendisinin de aynısından alacağını işaret etti. Tabak hazırlanırken tükürüğünün ağzında toplandığını hissedebiliyordu.

Britney'i en alt masadaki son iki koltuğa kadar takip etti. Dürüst olmak gerekirse, nereye oturduğu umurunda değildi, sadece yemek yemek istiyordu.

Yine sessizlikten memnundu. Bu ona odaklanma ve yemeğin lezzetinin tadını çıkarma şansı verdi.

Omzuna dokunulduğunu hissettiğinde tabağından başını kaldırıp bakmadığını fark etti.

Başını kaldırıp kendisine gülümseyen Jake Black'in soğuk mavi gözlerine baktı.

Hayır, yine mi?

"Tiffany, bugün eve döneceğini biliyorum ama dün geceki konuşmamız hakkında çok düşündüm ve seninle biraz daha konuşmak istiyorum. Yardımcı olabileceğimi düşünüyorum, bu nedenle Britney ile birlikte dönersen sohbetimize devam etmek isterim."

O gülümseyip uzaklaşırken Tiffany başıyla onayladı.

Panpipe müziği odanın içine süzülmeye başladı ve sohbet başladı Yukarı.

Jake'in ona tam olarak ne söylemek istediğini merak ediyordu. Bunu daha sonra düşünecekti.

Şu anda sadece yemek yemek istiyordu.

Altmış Yedi

Bryant Kingswinford'un dış mahallelerindeki müstakil bir evin önüne park ederken Kim, "Fena değil," dedi.

Eğer burası Eric Leland'ın eviyse, onun suç faaliyetlerini yoksul bir çocukluğun sonucu olarak görmüyorlardı.

Gümüş renkli bir Lexus, çakıllı, az bakım gerektiren bir
yolda duruyordu. Kim kapıyı çaldı ve kapı hemen açıldı.

Kadın kırklı yaşlarının sonlarındaydı ve küt saçları vardı. Yüzü tamamen makyajlıydı ve toz pembe etekli bir takım elbise giymişti. Topuklu ayakkabılar
Kim'in milyon yıl geçse de içinde yürümeye kalkışacağı bir şey değildi.

"Bayan Leland?" Kim sordu.

"Evet," dedi büyük boy el çantasına uzanırken.

"Eric evde mi?"

"Hayır, korkarım değil. Onu kim istiyor?" İkisi
de aynı anda kimliklerini kaldırdı. "İçeri
girebilir miyiz?" Kim sordu.

"Elbette, ama Eric şu anda burada değil." "Ne
zaman dönebilir?"

"Memur bey, oğlum yirmi yedi yaşında. Bana planları hakkında ayrıntılı bilgi vermiyor."

"Sizinle biraz konuşabilir miyiz? Belki biz sohbet ederken ortaya çıkar."

"Hayır, o... umm... bir arama yapmama izin verin. Bir toplantı için erken gelmem gerekiyor."

"Teşekkür ederim," dedi Kim, o uzaklaşırken işaret ettiği odaya girdi, telefonu elindeydi.

Kim, beyazın çeşitli tonlarıyla döşenmiş odada kendini bir anda yabancı hissetti; her şey ayakta duran bir piyanoya odaklanmış ya da onu işaret ediyordu.
pencereden önce.

Yakışıklı bir adamın, Bayan Leland'ın ve farklı yaşlarda genç bir çocuğun çerçeveli fotoğrafları ona bakıyordu.

"Tamam, toplantı ertelendi," dedi Bayan Leland odaya girerken. "Hepimiz vazgeçilmez olduğumuzu düşünmeyi severiz, değil mi?"

Kim hiçbir şey söylemedi ve kadın onun bakışlarını
takip etti. "Rahmetli kocam Henry bir piyanistti."
Bryant, "Kaybınız için üzgünüm, Bayan Leland," dedi.
"Martha, lütfen, neredeyse altı ay oldu ama yine de teşekkür ederim."
"Nasıl olduğunu sorabilir miyim..."
"Ağır felç. Anında öldü. Çok şükür acı çekmedi; şimdi size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, otururken eteğini bacaklarının arkasına sıkıştırdı.
"İdeal olarak, Eric'le konuşmak istiyoruz."
"Maalesef bu mümkün değil, o yüzden benimle idare etmek
zorundasınız." Sözler nahoş değildi ama kesindi.
"Bayan Leland, Unity Çiftliği diye bir yer duydunuz mu hiç?"
Kadının yüzü soldu ve gözleri sertleşti.
"Evet, duymuştum. O lanet yer hayatımı neredeyse mahvetti." Kim,
"Lütfen bize oradan bahset," diye ısrar etti.
"Memnuniyetle. Oğlumu ele geçirdiler ve gitmesine izin vermediler. Beni yanlış anlamayın. Başta yeni arkadaşlarından memnundum. Sizden çok daha az telefon alıyordum ama bu uzun sürmedi."
"Devam et."
"Tamam, Eric'in kolay bir çocuk olmadığını açıklamam gerekiyor. Her türlü ebeveynlik yöntemini denedik ama hiçbiri işe yaramadı. Son derece talepkârdı ve her zaman ilgi odağı olmadığı sürece mutlu değildi.
"Üç farklı okuldan kovuldu ve hiçbir arkadaşı onu iki kez ziyaret etmedi. Olumlu ilgiden çok olumsuz ilgiden hoşlanan bir zorbaydı. Her şeyi denedik: sınırlar, sınırsızlık, hoşgörü ve sevgi dolu, sert. İki farklı danışman denedik ve danışmanlardan biri ona uygunsuz bir şekilde dokunduktan sonra onu bir daha görmeyi reddetti. Ebeveynler olarak tamamen başarısız olduk ve onun büyüyeceğini umduk. Davranışları onu çocukluğunda da takip etti.
ve aslında daha da kötüleşti. Sonra Jake adında bir adamla tanıştı."
Nefes almak için durakladı ve başını salladı.
"Bu adam onun için Tanrı gibi oldu ve oğlumuzdaki ilk değişimi gördükten sonra bir süreliğine bizim için de Tanrı oldu. Sanki Eric'in hep olmasını umduğumuz oğluna kavuşmuş gibiydik. Şiddet durdu, tavırları ortadan kalktı ve onu gördüğümüzde artık bize küfür etmiyordu."
Kim, Eric'le yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.
"Yaklaşık on sekiz ay sonra Eric para istemeye başladı. İlk başta küçük miktarlar. Uyuşturucu için kullanmadığını biliyorduk, bu yüzden başlangıçta

onu şımarttı. Sanırım bu değişimi kendimiz gerçekleştiremediğimiz için bir rahatlama ya da suçluluk duygusuydu. Her neyse, babası artık yeter diyene kadar istekler giderek arttı ve sıklaştı. Nereye gittiğini görene kadar daha fazla para vermeyecekti. Oturup hesap yaptığımızda neredeyse yirmi bin poundu alıp götürdüğünü gördük."

"Reddetmenize nasıl tepki verdi?" Kim sordu.

"Kötü bir şekilde. Bir gece uyandığımızda onu evdeki eşyalarımızı almaya çalışırken bulduk. Henry onu durdurmaya çalıştı ama dışarıdaki kamyonetin yarısı zaten doluydu."

Martha nefes aldı.

"Eric babasını dövdü, ona zombi dedi, tarikat üyesi olmayanlar için en sevdikleri isim bu ve ona Çiftlik'in bu şeylere bizden daha çok ihtiyacı olduğunu söyledi. Kocam bu saldırıdan sonra ne fiziksel ne de duygusal olarak asla tam olarak iyileşemedi. O gece Eric'in yaptığı tek bir hareket Henry'nin hayatını tamamen değiştirdi."

"O ne yaptı?"

"Eric defalarca ellerine vurdu. On yedi kemiği kırıldı ve bir daha asla profesyonel olarak piyano çalamadı."

Kim dehşetini gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Bu tek harekette oğulları hakkında çok şey söyleyen bir zalimlik vardı.

"Aynen öyle. İşte o zaman Eric'in beyninin yıkandığını anladık. Eski Eric, ne kadar kötü olursa olsun, asla böyle zalimce bir şey yapmazdı."

Kim istese bile dinlemeyi bırakamazdı.

"Onu Unity Farm'dan geri almanın işin zor kısmı olacağını düşündük. Bize bir fırsat sunuldu ve bunu değerlendirdik ancak sorunlarımız daha da arttı. Onu Jake'ten uzaklaştırabilirsek
onunla konuşabildim. Bu onu daha da kötüleştirdi. Bir tarikatın içine çekildiğini anlaması için yaptığımız her girişime direndi. Çiftliğe ve oradaki insanlara olan bağlılığı, onlardan zorla uzaklaştırıldıkça daha da güçlendi. Ailesinin yanına döndüğünde gece geri gelip ikimizi de öldürmek için bir plan yapacağını söyleyerek hayatlarımızı tehdit etmeye başladı. Sanki bir yabancıyla karşı karşıyaydık; biz uyurken bizi öldürebilecek, şiddet ve nefret dolu, öngörülemez bir yabancıyla. Gerçekten de hayatımızdan endişe ediyorduk."

"Peki, ne yaptın?" Kim sordu.

"Yapabileceğimiz tek şeyi."

"Hangisiydi?" Kim noktaları birleştiremeyerek tekrarladı.

"Oğlumuzu ve kendimizi kurtarmak için tek bir seçeneğimiz vardı." Durakladı ve derin bir nefes aldı. "Oğlumuzu teslim ettirdik."

Altmış Sekiz

Patronu ona Kane Devlin ve Britney Murray hakkında bilgi toplamasını söylemişti. Hızlı bir araştırmadan sonra Stacey önce en kolay olanla başlamaya karar vermişti.

Ne kadar üzücü olsa da Britney Murray'in hikayesi benzersiz değildi. Doksanlı yılların sonunda ergen bir annenin çocuğu olarak dünyaya gelen Britney, beş yaşındayken isimsiz babası tarafından terk edildiğinde 'risk altında' kaydına alınmıştı. Çocuk
Hizmetler, çocuğun uzun süreler boyunca yalnız bırakılmasından korkan komşular tarafından annesinin ihmali konusunda uyarılmıştı. Aileyi bir arada tutmak için gösterdikleri tüm çabalara rağmen kız yedi yaşındayken bakıma alınmıştı. On altı yaşındayken okulu ve bakım sistemini bırakana kadar koruyucu aileler onu takip etmiştir. Kızın sabıka kaydı yoktu ve Stacey, Unity Çiftliği'nde güvende olmadan önce aradan geçen yıllarda kızın hayatını merak etmekten kendini alamıyordu.

Stacey'nin bir yanı bu yerin görünmeye başladığı kadar şüpheli olmadığını ve Britney'nin hiç sahip olamadığı ailesinin arasında mutlu olabileceği bir yer bulduğunu umuyordu.

Patrondan az önce aldığı hızlı güncellemeye bakılırsa, Eric Leland da orada mutluydu. Yine de Facebook'taki kapalı grup Eric Leland'ın katılmasını istememişti. O hâlâ Jake'e sadıktı, peki bu gruptaki insanların da öyle olmadığı anlamına mı geliyordu?

Patron daha önce ona görevlerinden sapmamasını söylemişti ve o da sapmayacaktı. En azından uzun süre.

Grubu tekrar aradı. Sonuç yok. Tekrar denedi. Hiçbir şey çıkmadı. Kahretsin, ya grup ayarlarını 'gizli' olarak değiştirmişti ya da tamamen kapatılmıştı.

Bir gün önce oluşturduğu sahte profile giriş yaptı ve mesajlarına erişti. Penny Hicks'ten gelen ve ona ya da Eric Leland'a siktirip gitmesini söyleyen kısa yanıt hâlâ oradaydı.

Stacey ekrana baktı ve çenesine vurdu.

Unity Çiftliği hakkında daha fazla bilgi edinmek amacıyla bu gruba sızmak için aklına gelen her türlü dolambaçlı yöntemi denemişti, biri hariç. Dürüstlük.

Penny'nin yanıtının altındaki çubuğa tıkladı ve yazdı. Kim olduğum konusunda dürüst olabilir miyim?

Stacey, üzerinde tik işareti olan mavi dairenin belirmesini izledi. Mesaj iletildi.

Düz mavi bir gökyüzünün fotoğrafı düştü. Mesaj okundu. Üç

nokta. Yazıyor.

Stacey kendisine tekrar gitmesinin söylenmesine hazırlandı.

Evet

yanıt geldi.

Unity Çiftliği'yle bağlantılı iki kişinin cinayetini araştıran bir polis memuruyum.

Üç nokta.

İsimler?

Stacey tereddüt etti.

Samantha Brown ve Tyler Short

Tyler öldü mü?

Onu tanıyor musun?

Stacey hızlıca sordu.

Evet.

Aynı zamanda Unity Çiftliği'nde

miydiniz? Evet.

Tyler, Sammy'yi tarikata kadar takip

etti mi? Evet.

Ona aşık olduğu için mi? Evet.

Kız gittiği için mi gitti?

Hemen değil Neden?

Çünkü başka arkadaşlar edinmişti.

Başka biriyle mi görüşüyordu?

İzin
verilmedi
Kim...

Şimdi gidiyorum.
Stacey sorusunu bitirmeye fırsat bulamadan Penny yazmaya başladı. Geri adım attı ve başka bir soru sordu.
Unity Çiftliği'nden

ayrıldınız mı? Evet.

Orada ne kadar kaldınız?

12 yıl
Neden korkuyorsun? Jake.

Neden?

Terk eden insanlardan nefret eder. Hep

nefret etmiştir. Onları bulursa ne yapar?
Stacey midesindeki endişenin arttığını hissederek
sordu. Mesaj iletildi.
Mesaj
okundu.
Yanıt yok.
Stacey sisteminin donup donmadığını merak etti. Şu ana kadar gelen yanıtlar kısa ama anlıktı. Yenile tuşuna bastı ve mesaj klasörüne geri döndü.
Mesaj hala oradaydı ancak profil griye dönmüştü ve 'Facebook Kullanıcısı' olarak adlandırılmıştı.
Arama çubuğuna döndü ve ismi yazdı ama artık çok geçti. Penny
Hicks'in profili kaybolmuştu.

Altmış Dokuz

"Peki, otobüsteki diğer adamlar kimdi?" Netherton'ın hemen dışındaki bir sitede indirildiklerinde Tiff sordu.

"Sam, Frankie ve Enya Tesco Superstore'da tam zamanlı olarak çalışıyor ve diğerleri bağış topluyor."

"Sokaklarda dilenmeyi mi kastediyorsun?" Tiff şaşırarak sordu. Unity Farm bir şekilde bunun üzerinde görünüyordu.

"Jake öyle demekten hoşlanmıyor. Ailenin her üyesi
bir şeyler katmak. Bazılarının okuma yazması yok ve en basit şeyleri bile beceremiyorlar.
Temel işler. Jerry bazen eski bir arkadaşından köpek bile ödünç alır. Köpeği olan dilenciler daha çok kazanıyor. Sosyal vicdan ve köpeğin çifte vuruşu
Sevgililer," diye açıkladı Britney, malikânenin
derinliklerine doğru ilerlerken. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin," dedi köşeyi dönerken. "En sevdiklerimden biriyle tanışacaksın, Hilda, tam bir karakter."

Britney kapıyı iterek açtı ve kutu verandalı, dikkat çekici olmayan yarı müstakil bir eve girdi.

İçeri girdi ve tozlu yapay bir bitkinin bulunduğu saksının altından anahtarı aldı.

Kapının kilidini açtı ve iterek açtı.

Hilda gelenin kim olduğunu görene kadar bir an için irkildi. Kızıl saçlı kıza genişçe gülümsedi ve sonra yalnız olmadığını fark edince bu gülümsemeyi Tiffany'ye aktardı.

"Bu Tiff, benim yeni arkadaşım. Onu çok seveceksin."

Britney'nin elini tutarken kadının yüzü daha da buruştu. "Eğer o da senin gibiyse, yapacağım."

Britney kızardı. "Liz gideli çok oldu mu?"

"Çok olmadı. Daha sonra dönecek."

"Liz onun evdeki yardımcısı," dedi Britney, Hilda'nın arkasındaki yastığı alarak. "Günde iki kez gelip onu kaldırıyor, tekrar yatırıyor ve sonrası için kolayca pişirilebilecek yemekler hazırlıyor. Bu yeterli değil," dedi Britney ve yastığı yumruklayıp arkasına doğru kaydırdı.

Brit tekrar yaşlı kadının karşısına geçti. "Bugün ne
getireyim Hilda?"

Kadın, kalçası ile sandalye arasına sıkışmış olan çantasına uzandı.

Diğer taraftaki masanın üzerinde kısa bir liste vardı.

Britney okudu. "Haşlanmış jambon, domates ve bir kutu

Lurpak." Hilda başını salladı ve Britney'e çantasını uzattı.

Britney kutuyu açtı ve içinden beş sterlinlik bir banknot çıkardı. "Bugün ihtiyacımız olan tek şey bu Hilda."

Hilda başını salladı ve çantayı kalçasının yanına geri

koydu. Britney listeyi arka cebine koydu.

"Hilda'ya eşlik etmek ve hepimize bir fincan çay yapmak ister misin?" Britney sordu.

Brit dışarı çıkarken Tiff, "Elbette," dedi.

Yaşlı kadının önünde durdu. "Çayını nasıl istersin Hilda?"

"İki şekerli sert," diye gülümseyerek cevap verdi. "Fincanlar, kupalar değil."

Tiff mutfağa yöneldi ve çaydanlığı doldurdu. Üç fincan aldı ve işaretlenmemiş kutuları açtı. İlki üçgenle doluydu

çay poşetleri. Her fincana bir tane koydu. İkincisinde ne kahve ne de şeker vardı ama rulo haline getirilmiş bir not zulası vardı. Tiffany kapağı yerine koyarken gülümsedi. Kendi büyükannesi de ekmek kutusunun arkasında bir zarf dolusu para saklamıştı. Bazı insanlar bankalara ve inşaat şirketlerine güvenmezdi. Üçüncü kutuda şeker vardı.

Britney'e eşlik ettiği için memnun bir şekilde salona geri döndü. Bu bayana yardım ettiğini görmek kalbini ısıtmıştı. Buraya ne yapmak için geldiğini hatırlamak için kendini zorladı.

"Britney seni ne sıklıkla görmeye geliyor Hilda?" Tiffany oturarak sordu.

"Haftada birkaç kez. O bir melek. İstediğim her şeyi getiriyor. Liz'in zamanı yok."

"Çocuk yok mu?" Tiff sorguladı. Eğer varsa, bu kadının bakımını tamamen yabancılara bıraktıkları için vurulmaları gerekirdi.

Başını iki yana salladı. "Kısmet değilmiş ama Ernest benim için yeterliydi," dedi küçük bir duygu kokusuyla. "Ziyaretlerini dört gözle bekliyorum, her zaman gülümsüyor. O iyi bir kız."

Evet, Tiff bunu görmeye başlamıştı.

"Arada sırada yeni arkadaşlarını da getiriyor ama çoğunlukla tek başına."

"Nasıl tanıştınız?" Tiff oturarak sordu.

"Bir gün gelip bölgede gönüllü olarak çalıştığını söyledi ve dükkanlardan bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu."

"Peki bu ne zaman oldu?"

"Ernest gideli sadece birkaç hafta olmuştu, yani yaklaşık dört ay önceydi."

Öne doğru eğildi ve göz kırptı. "Sanırım bir keresinde yanında genç bir adam getirmişti. Bir şey söylemedim ama ona nasıl baktığını anlayabiliyordum."

Tiffany kadının gözlerindeki parıltıya bakarak kıkırdadı. Kadın yanılmış olmalıydı. Birbirlerine romantik bağlar kurmalarına izin verilmiyordu.

patron söylemişti.

Çayı hazırlamayı bitirmesi için Hilda'yı birkaç dakikalığına yalnız bıraktı.

Tepside içeceklerle geri döndüğünde Britney kapıdan içeri girmek üzereydi.

"Ah, ne güzel," dedi, dumanı tüten sıcak fincanları görünce.

Britney elini Hilda'nın çantasına uzattı ve bozuk paraları geri koydu.

"Ben gidip bunları buzdolabına koyayım, sen de daha sonra güzel bir sandviç hazırlarsın."

Hilda, Britney onun tüm sırlarını biliyormuş gibi gülümsedi.

"Evet, buzdolabı garip bir vızıltı sesi çıkarıyor. Sanırım son demlerini yaşıyor," dedi. "Biraz benim gibi."

"Saçmalama Hilda," dedi Britney odaya geri dönerken. "Daha yeni başlıyorsun."

Britney oturdu ve çayından bir yudum aldı. "Sana söyledim. Burayı satmalı ve gelip benimle yaşamalısın. Sana göz kulak olurum."

Hilda sevgiyle gülümsedi. "Bunu yapacağını biliyorum, aşkım."

"Lafı açılmışken, ayaklarınızın bakıma ihtiyacı var mı? Tırnaklarınızı kesmekten ve biraz krem sürmekten mutluluk duyarım."

"Çok güzeller, aşkım. Belki bir dahaki sefere."

Britney çayını bitirdi ve Tiff de onu takip etti.

"Tamam Hilda, gitsek iyi olacak."

Tiff her iki bardağı da topladı ve mutfağa götürdü. Onları duruladı, kuruladı ve yerine koydu.

Döndü ve gitmeden önce tereddüt etti.

Nedense uzandı ve ortadaki kutuyu aldı.

Boş olduğunu görünce şaşırdı.

Yetmiş

Bryant Russells Hall Hastanesi'ne yaklaştığında Kim hâlâ Bayan Leland'ın kabulü konusunda ne hissettiğinden emin değildi.

Daha sonraki sorgulamalar Eric'in yedi ay önce Kane Devlin'den başkasının hizmetleri kullanılarak tarikattan zorla çıkarıldığını ortaya çıkarmıştı. Ve Eric bu yedi ayın altı buçuk ayında Bushey Fields'da kalmıştı. Kane'in kendisine Eric'in o kadar telkin edilmiş olduğunu ve hayatından endişe duyduğunu söylediğini ve Eric'in
Eric'in Çiftliğe dönmesine izin vermek ya da profesyonel tedavi görene kadar ona ya da başka birine zarar veremeyeceğinden emin olmak.

Kim bir yandan, öz oğlunuzun bir gece gelip sizi öldürme korkusunun her zaman var olmasının dehşet verici olabileceğini anlayabiliyordu. Ama bu
inandırıcı mı? Ve öyle olsa bile, kendi oğlunuzu kesmek gerçekten tek seçenek miydi?

Bushey Fields, Dudley Psikiyatri Ünitesiydi.
Burton Road yakınlarındaki ruh sağlığı hizmetlerinin kapatılması.
Hastaneye bağlıydı ve beş bölümden oluşuyordu: üç akut koğuş; erkek, kadın ve bir kabul koğuşu. Diğer iki koğuş sadece yaşlı insanlar içindi.

"İşte," dedi Kim, Clent koğuşunun bulunduğu binayı göstererek.

Her koğuş, büyük bir bungalova benzeyen tek katlı ayrı bir binada yer alıyordu ve Eric Leland 'Akut Erkek' kategorisine yerleştirilmişti.

Kim fuayeye adım attı ve camlı pencereye dokundu. Camın arkasındaki adam camı kenara kaydırdı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Eric Leland, onunla konuşabilir miyiz
lütfen?" "Ve siz?"

Bryant'a baktı, o da kimliğini kaldırdı. "Bir dakika
bekle," dedi ve pencereyi kapattı.

Arkasını döndü ve üç meslektaşıyla konuştu, hepsi de ona bir yanıt vermeden önce bakıştılar.

Hâlâ onlara arkası dönükken birisini aradı.

Meslektaşına döndü. "Başparmağınızı polis yazan kısmın üzerine koymadınız, değil mi?"

Bryant rahatlıkla, "O bizim değil, onların önceliği," dedi.

"Ama biz cinayeti soruşturuyoruz," diye tersledi. Elbette bu her şeyden daha öncelikliydi.

"Evet ve eminim Eric'in yapmadığını zaten biliyorlardır."

"Biliyor musun Bryant, bazen çok..."

"Doğru," dedi iç kapıya doğru ilerleyerek. "Bazen haklıyımdır." "Ne yapıyorsun?" diye sordu, bunu geçiştirmeye karar vererek.

"Ziyaretçi defterini dolduruyorum. Polis olup olmadığımız konusunda ısrar edeceklerini tahmin ediyorum."

O da aynı şeyi yaptı ve iç kapılar açılırken imzasını attı.

Sarı saçlı, az makyajlı bir kadın elini uzattı.

"Susan Robinson, Yönetici. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Kim ziyaretlerinin sebebinin kendisine iletildiğinden emin olsa da, talebini tekrarladı.

"Nedenini sorabilir miyim? Üzgünüm ama Eric'in pek ziyaretçisi olmuyor, o yüzden sormak zorundayım."

"Mevcut soruşturmamızda bize yardımcı olabileceğine inanıyoruz."

Kaşlarını çattı ve geçmelerine izin vermek için hiçbir harekette bulunmadı. "Uzun zamandır buradaydı, bu yüzden bu işe nasıl dahil olabileceğinden emin değilim..."

"Karıştığını söylemedim, Bayan Robinson. Yardım edebileceğini söyledim ve biz cinayeti soruşturan polis memurları olarak, yardım edebileceğini düşünmediğimiz insanlarla konuşarak çok fazla zaman harcama alışkanlığımız yok."

"Bunun annesiyle bir ilgisi var mı?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Kim başını salladı.

"Çünkü en son onu görmeye geldiğinde üç masaya, iki sandalyeye zarar vermiş ve yirmi yedi saat boyunca ağır ilaçlarla uyutulmak zorunda kalmıştı."

"Peki bunun dışında?" Kadın onları koğuşa sokarken Kim sordu.

"Beni takip edin," diye talimat vererek geniş bir ortak alana doğru ilerledi. "Sorunuza cevap vermek gerekirse, Eric hiç sorun çıkarmaz. Aslında onu nadiren görürüz. Eric, sakinlerimizin çoğu için popüler bir eğlence olan televizyonu sevmez. Buraya geldiğinden beri tek bir program bile izlemedi. Televizyonunu bırakır.

yemek için odaya giriyor ve hemen ardından geri dönüyor. Derin meditasyonda saatler geçiriyor ve iPod'unda yumuşak müzikler dinliyor.

"Telefon mu?"

Başını salladı. "Sadece iPod."

"Ağır ilaç tedavisi görüyor mu?"

"Ağır değil. Ona hafif antidepresanlar veriyoruz ve herhangi bir endişeli Büyüler genellikle bahçede hafif bir yürüyüşle yatıştırılır. Dışarıdaki huzur ve sessizliğe çok iyi tepki veriyor."

Susan onları yemek odasına götürürken Kim yürümeyi bıraktı.

"Gerçekten burada olması gerekiyor mu?"

Evet anlamında başını sallamadan önce hiç tereddüt etmedi. "Terapisi işe yarayana kadar korkarım öyle. Tamam, burada bekle. Eric'e sizinle görüşmek isteyip istemediğini soracağım, ama hayır derse isteklerine saygı duyacağız."

Anladıklarından emin olmak için bir saniye bekledi.

Kadın odadan çıktıktan sonra Bryant ona doğru döndü. "Biliyor musun, şef..."

"Evet, tamam Bryant. Haklıydın ve kına yakmak sana yakışmıyor."

"Çok iyi ama Eric Leland'ın burada başka biri tarafından çok daha iyi kullanılabilecek bir yer kapladığını söyleyecektim."

Tam olarak düşündüğü şeydi. "Sanırım bize zaman tanıyacak..."

Eric Leland odaya girdiğinde Bryant konuşmayı kesti.

Kot pantolon ve sol tarafında bir cep bulunan bir tişört giyiyordu. Kulaklıklar, arka cebine doğru sarkan bir kurşunla birlikte sıkıştırılmıştı.

"Seni o göndermedi, değil mi?" diye sordu oturmadan önce.

Kim'in 'onun' kim olduğunu uzun süre merak etmesine gerek kalmadı.

Başını iki yana salladı. "Buraya Unity Çiftliği hakkında konuşmaya geldik." Oturdu ve kalmaktan mutlu olduğunu söylemek için Susan'a baktı. "Ben hemen dışarıda olacağım," dedi Susan.

Kim, kadının neden bölgede kalması gerektiğini düşündüğünü merak etti.

"Gittin mi?" Eric bacak bacak üstüne atarak sordu. "Jake'i gördün mü?"

Kim başıyla onayladı. "Çok hoş görünüyor ama biz buraya senin hakkında konuşmaya geldik. Unity Çiftliği'nde geçirdiğin zaman hakkında. Sorun olur mu?"

"Elbette," dedi, görünüşe göre rahatlamıştı.

Kim şu anda karşısındaki adamı annesinin çizdiği resimle özdeşleştirmekte zorlanıyordu. Sakin, rahat ve işbirlikçi görünüyordu. Keskin yüz hatları açıktı ve uzun saçları kulaklarının arkasına toplanmıştı.

"Eric, Samantha Brown adında bir kız tanıyor
muydun?" Omuz silkti. "Herkesi tanımak zor."

"Tyler Short?"

Yine omuz silkti. "Söyleyemem."

"Peki ya She-'

"Evet, kimseyi hatırlamayacağım. Çiftlikte olmayan kişilerle aile üyeleri hakkında konuşmayız."

"Ama artık orada değilsin."

Gülümsedi. "Ama olacağım. Fırsatını bulur bulmaz. Ait olduğum yere geri döneceğim."

Kim'in aklı karışmıştı. Annesine göre Eric neredeyse üç yıldır Çiftlikteydi, ama Jake'ten ve onun çocuklarından uzaktaydı.
aylarca etkiledi. Bu yerle ilgili olan şey neydi? "Çiftlik
sana bir şekilde yardım etti mi Eric?" diye sordu.

"Ee... evet. Burası benim evim. Jake ve diğerleri ucube olmadığımı, hatalı olmadığımı anlamama yardımcı oldular."

"Ne hakkında?"

"Ailem. Onları hiç sevmedim. Çocukken bile onların etrafında olmak istemezdim. Duygularımdan dolayı hissettiğim suçluluk beni yiyip bitirdi ve onlardan daha da nefret etmeme neden oldu. Jake benim normal olduğumu açıkladı." Gülümsedi. "Jake buna Transfamily diyordu. Sadece yanlış ailede doğduğumu açıkladı. Bu benim hatam değildi. Hiçbir kontrolüm yoktu. Üzerimden bir yük kalkmış gibiydi. Bana zincirleri kırmamın, kendim olmamın ve kendime bakmaya başlamamın zamanının geldiğini söyledi. Bana nasıl meditasyon yapılacağını öğretti. Her gece konuşurduk."

"Eric, Çiftlik'teki insanlar hiç ayrılmak istediler mi? Eski hayatlarına geri dönmek?"

Güldü. "Asla, neden yapsınlar ki?" "Ama
ya?..."

"Yapmadılar. Bu bir aile. Aileni terk edemezsin." "Jake
senden ailenden çalmanı mı istedi?"

Sorudan alınmadı ve başını salladı.

"Hayır, ama bir de şu açıdan bakın: Bir çift boşanırsa tüm mallar paylaşılır. Her iki taraf da kendine ait bir şey alır. Evden ayrılmaya karar verirlerse

ve evlilik sırasında biriken eşyalarla birlikte çekip giderler. Aileden ayrılmaya karar veren bir çocuk ne alır? Hiçbir şey. Bu nasıl adil olabilir? Onlar da bunun bir parçası. Bir şeyleri hak ediyorlar."

Kim, bu tohumu onun zihnine kimin ektiğini ve büyümeye bıraktığını merak ediyordu.

Boşanmayla birlikte her iki ebeveynin de evlilik boyunca maddi katkıda bulunmuş olabileceğini tartışmayacaktı. Eric'in tartışmasının parayla bir ilgisi yoktu.

"Peki, katılmaya çalıştığın şu Facebook grubu nedir?"

Gözlerini devirdi. "Hepsi nefret dolu. Sadece buranın ne hakkında olduğunu anlamadılar."

"Yani, onları istismar etmek için mi katılmaya çalıştınız?"

"Onları doğru yere koyun. Onlar benim evimi karalıyorlar."

"Yani, annenin Kane Devlin'e seni eve getirmesi için talimat vermesinden hoşlanmadın mı?" diye sordu.

"Çiftlik benim evim ve o adam bir aptal."

Adamdan bahsederken ses tonunda öfke, saldırganlık ya da düşmanlık yoktu, daha çok gözlemsel bir eğlence vardı.

"Çiftlik ya da Jake hakkındaki fikirlerinizi değiştirmeyi başaramadı mı?"

Eric yüksek sesle güldü. "Dangalağın süreçlerini güncellemesi gerekiyor. Söyleyeceği ve yapacağı her şeyi biliyordum. Evde böyle şeyler hakkında konuşuruz. Bana asla ulaşamayacaktı."

Konuşmaları boyunca Kim bu adamın hangi gerekçeyle burada tutulduğunu merak etmişti. Çiftliğe olan bağlılığındaki önyargı dışında son derece dengeli, mantıklı ve kesinlikle normal bir hayat sürebilecek gibi görünüyordu. Eski hayatının kontrolünü yeniden ele geçirmek için hiçbir çaba göstermiyor gibiydi. Kadının bir parçası, adamın içinde kurumsallaşma hissine ihtiyaç duyan bir şey olup olmadığını merak ediyordu: düzen, rutin.

"Yani buradan çıktığınızda doğruca Jake ve Unity Farm'a geri mi döneceksiniz?"

Başını salladı 'Hayır, önce diğer evime döneceğim." Kim şaşırmıştı.

"Annene mi?"

Yüzü sertleşti ve Kim, Bayan Leland'ın tarif ettiği kişinin bir anlık görüntüsünü gördü.

"Evet, yaşlı kaltağın boğazını kesmeye gideceğim."

Yetmiş Bir

Arabaya dönerken ikisi de telefonlarına uzandılar. Bryant kendininkinin üç kez titreştiğini hissetmişti.

Eric. Hayatını alt üst eden bir buluşma.

Kendisine ulaşmaya çalışanın Travis olduğunu görünce şaşırdı.

Şefe bir telefon görüşmesi yapacağını işaret etti. Kadın başını salladı, zaten biriyle konuşuyordu.

Travis'i geri aramaya çalıştı ama cevap alamadı. Hemen tekrar denedi. Travis ona bir şey söylemek istemişti. Hâlâ bir şey yoktu. Telefonu kaldırdı. Daha sonra deneyecekti.

Şef telefon görüşmesini bitirdiğinde, "Umarım şansınız benden daha yaver gitmiştir," dedi.

"Belli olmaz," dedi arabaya binerken. "Myles'tan başka bir görüşme ayarlamasını istedim. Kane Devlin'in bu davada çok fazla parmağı var. Ya sen?"

"Travis ama yok-'

Telefonunun çalması sözlerini kesti 'Aah, şeytandan bahset ve o ortaya çıkacaktır," dedi ve cevaplama düğmesine bastı.

"Tam zamanında, Bryant," dedi Travis nazikçe.

Bryant arka plandaki kargaşayı duyabiliyordu.

"Ne haltlar dönüyor orada?"

"Kutlama yapıyoruz ve sana iyi haberleri vermek istedim."

"Devam et," dedi Bryant, midesinde bir gerginlik düğümü hissederek.

"Onu yakaladık. Adli tıp yirmi metrelik bir alandaki tüm sigaraları topladı ve tahmin edin ne oldu?"

"Tanrım," diye haykırdı içinden farklı duygular geçerken. Rahatlama, iğrenme, daha fazla rahatlama.

"Daha sonra uğramaktan çekinmeyin. Biz de tam onu almaya gidiyorduk, görünüşe göre başından beri haklıymışsınız."

Bryant aramayı sonlandırdı ve az önce hayatını kaybeden kızı hatırladıktan sonra, haklı olmaktan gerçekten hiç keyif almadı.

Yetmiş İki

Kim, Tiff'i görmeden önce Britney'i fark etti. İkisi de üniversitenin otoparkında broşür dağıtıyorlardı.

Onlar yaklaşırken Kim polis memuruna doğru bakmamaya dikkat ediyordu. Sadece kızıl saçlıya odaklandı.

"Hey, Britney, nasılsın?"

Kız onu gördüğüne şaşırmış görünüyordu ama orada olmalarının nedeni o değildi.

Tiffany endişeli bir ifadeyle yaklaşırken Kim, "Size birkaç şey daha sormak istiyorum... ah, affedersiniz," dedi.

Britney geniş bir gülümsemeyle, "Bu benim arkadaşım Tiff," dedi. "O benim yeni arkadaşım, bu yüzden ona bir şey sormanın anlamı yok. O bilmiyor
herkes."

Kim, Britney'nin gördüğünden emin olduğu bir bakışla Tiff'in varlığını reddetti.

"Sammy Brown'ı ya da Tyler Short'u hatırlayıp hatırlamadığınızı merak ediyordum. Bu arada size bir isim daha söyleyeceğiz: Eric Leland?" "O

öldü mü?" Britney kendini durduramadan sordu.

"Oh, demek Eric'i hatırlıyorsun?" Kim bir adım daha yaklaşarak sordu.

Tiff, birinden diğerine bakarken düzgün bir şaşkınlık ifadesi takınıyordu.

"İsim tanıdık geliyor," dedi Britney geri çekilerek.

Kim başını eğdi. "Görüyorsun ya Britney, anlamadığım şey aile üyelerinin isimlerini nasıl bilemediğin. Yani, belli ki sandığın kadar yakın değilsiniz."

"Evet öyleyiz," dedi Britney yanaklarına renk gelirken. "Hepimiz ailemize öncelik veririz. Birbirimize göz kulak oluruz. Birbirimize sadık..."

"Ama ya biri ayrılmayı seçerse?" Kim sordu. "O zaman hâlâ sadık olur musun?"

"Tabii ki hayır ama kimse gerçekten ayrılmak

istemiyor." Evet Kim bunu çok duyuyordu.

"Yani, diyorsun ki. Tamam Britney, seninle tekrar konuşmak güzeldi. İrtibatta olacağız."

Kim gitmek için dönerken Tiff'e doğru bakmadı bile.

Sadece Bryant'ın Britney'yi yemlerken kızın dikkatini çekmeyi başarmış olmasını umuyordu.

Yetmiş Üç

Patron ve Bryant uzaklaşırken Tiff karışık duygular içindeydi.

Bir yanı onlarla birlikte uzaklaşmak istiyordu ama arkadaşı gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı.

En azından birkaç dakikalığına, ona ayak uydurmak zorunda kaldı.

"Hey, Brit, seni etkilemesine izin verme. Çiftliğin nasıl bir yer olduğunu biliyorsun, onun fikrinin ne önemi var ki? Zaten sert suratlı bir ineğe benziyor."

Brit gülümsedi.

"Yine de anlıyorsun, değil mi Tiff? Ne kadar harika olduğunu görüyor musun? Böyle harika bir aileye sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu? Dışarıdan bakanlar anlamıyor.
ne kadar bağlı olduğumuzu. Birimizi incitirsen hepimizi incitmiş olursun." İç çekti. "İşte burada eksik olan şey bu. Sevgi kalmadı, birliktelik yok. Hep almak, hep almak, hep almak."

Tiff tenekeden çıkan parayı düşünmeden edemedi ama bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

"Anlıyorum Brit. Burası bulunulması gereken özel bir yer," dedi Tiff ve onun kolunu okşadı.

Brit, Tiff'in elini tutup sıkıca kavradığında gülümsemesi genişledi. "Anlayacağını biliyordum, Tiff. Dün seni gördüğüm andan itibaren senin özel."

Tanrım, daha bir gün önce ilk kez mi tanışmışlardı?
Brit'i gerçekten yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordu.

Tiff elini çekerek, "Elbette, anlıyorum," diye yatıştırdı. "Şimdi tuvalete gitmem gerekiyor, gitmişken otomattan bir içki alayım."

"Yapmamı ister misin?..."

"Hayır, Brit. Sen haberi yaymaya devam et."

Bu sefer gerçekten yalnız gitmesi gerekiyordu.

Yetmiş Dört

"Tanrım, Tink, zamanını almışsın."

"Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı patron," dedi Tiff, tuvaletlerin en ucuna doğru ilerlerken.

Kim bulabildiği en küçük telefonu çıkardı ve Tiffany'nin eline tutuşturdu.

"Nerede sakladığınız umurumda değil ama her zaman yanınızda olsun. Eğer iletişimi tekrar kaybedersek seni çekip çıkarırız. Anladın mı?"

"Anladım patron," dedi, telefonu kot pantolonunun önünden aşağı kaydırarak. "Sadece mesaj at, tamam mı?"

Başını salladı. "Dinle, fazla zamanım yok ama burası harika bir yer. Oradaki herkes mutlu görünüyor, ancak yemek kontrol ediliyor ve hem ceza hem de ödül gibi görünüyor. Jake Black herkes tarafından tanrısal bir saygı görüyor. Döndüğümüzde benimle konuşmak istiyor."

"Ne hakkında?"

"Aile ve diğer şeyler," dedi küçümseyerek. "Ama insanları her türlü işi yapmaları için gönderiyorlar ve çok az becerisi olan insanlar dışarı çıkıp dileniyor.
Minibüsle bırakılıyor ve alınıyorlar." "Elinizde
isim var mı?"

Tiff başını salladı. "Henüz Britney'nin görüş alanından çıkmadım ve çok fazla soru sorarsan şüphelenirler."

"Sophie ile tanıştın mı?"

Tiff başını salladı. "Bu yüzden bu gece yine kalmak istiyorum. Britney'i atlatmayı ve daha sonra başka insanlarla konuşmayı umuyorum."

"Tamam, ama kal..."

"Bekle, hepsi bu değil. Sanırım ailesi olmayan yaşlıları hedef alıyorlar. Bu sabah bir kadını ziyaret ettik. Brit çok yardımcı oldu, alışverişini yaptı ve ayaklarına masaj yapmayı teklif etti. Çok sevimliydi ama sanırım biraz da para aldı. Çiftliğe getirebilecekleriniz çok değerli."

Tiff adresi ve kadının adını söylerken Bryant not aldı. "Bak, geri dönmem gerek. Buldukça mesaj atarım."

"Tiff, iyi misin?" Kim sordu. "Sana ulaşamıyorlar, değil mi?" Bir yanı
Tiff'i olabildiğince uzun süre konuşturmak istiyordu.

Tiff güldü. "Tabii ki hayır. Ne yapmak için orada olduğumu biliyorum ve kesinlikle iyiyim. Söz veriyorum."

Kapıdan çıkarken küçük bir el salladı.

Güven verici sözlere rağmen Kim kendini ikna olmamış buldu.

Yetmiş beş

Britney iki nedenden ötürü üniversitenin giriş kapısının hemen dışında duruyordu: Birincisi içeri girmesi yasaklanmıştı; ikincisi ise karnında pek de iyi hissettirmeyen bir his vardı.

Polis memurunun ziyaretleri onu tedirgin ediyordu. Kadın bir zamanlar ailenin bir parçası olan insanlar hakkında sorular sorup duruyordu. Onlar gittikten sonra aile için öldüklerini ve bir daha asla konuşulmayacaklarını anlamıyor gibiydi. Gitmek Jake'e ve onun onlar için yaptığı her şeye en büyük ihanetti.

Ama başka bir şey daha vardı, etraflarına bir gerilim çökmüştü Tiffany yaklaştığında. Ne yapmaya çalıştıklarından şüphelendi. Tiffany'yi onlardan uzaklaştırmak istiyorlardı.

Tiff'in ortaya çıkışını ve otomata yönelişini izledi. On saniye sonra polis memuru tuvaletlerden çıktı ve diğer kapıdan çıktı.

İçeride konuşuyorlardı. Britney bunu biliyordu. Jake'e söylemekten başka çaresi yoktu.

Ve bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Yetmiş Altı

"Şimdi onu görünce daha iyi hissediyor musun?" Arabaya bindiklerinde Bryant sordu. Kim, Britney'nin Eric Leland ya da onun Çiftlik'te geçirdiği zaman hakkında hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordu. Bunu sadece telefonu almak için bir yol olarak kullanmıştı. Tiff'e.

Ve aslında, evet, kızın artık bir telefonu olduğunu ve ona ulaşabileceğini bildiği için kendini daha iyi hissediyordu. Daha da önemlisi, Tiffany ihtiyaç duyarsa onu arayabilirdi.

Telefonunu çıkardı ve Stacey'i aradı.

"Kane Devlin hakkında bir şey bulabildin mi?"

İkinci buluşmaları için daha iyi hazırlanmak istiyordu. "Patron, kesinlikle hiçbir şey yok. Ne sosyal medya profilleri, ne de bahsedilmiyor, haber yapılmıyor. Kesinlikle hiçbir şey yok."

"Stace, bu hiç iyi kokmuyor. Nasıl oluyor da radarından tamamen çıkıyor?"

"Anlamıyorum patron, Bryant'ı aratınca bile birkaç sonuç çıkıyor."

"Teşekkürler, Stace," diye seslendi iş arkadaşı onu duyarak.

"Gerçekten de bize doğru ismin verilmediğini düşünmeye başlıyorum."

"Tamam Stace, bana bırak," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Hemen telefon tekrar çaldı. "Myles, ben de seni arayacaktım."

"Kane tekrar buluşmayı kabul etti. Saat dörtte aynı yerde. Aynı şartlar."

"Evet, evet, göreceğiz ama ben başka bir şey bilmek istiyorum. İlk etapta Kane ile nasıl temas kurdunuz?"

"Özür dilerim, sana söylediğimi sanıyordum. Benimle iletişime geçen Kane'di."

Yetmiş Yedi

"İyi misin Brit?" Tiff üçüncü kez sordu. Patron gittiğinden beri sessizdi. Eric Leland hakkında soru sorulması onu sinirlendirmiş miydi?

Brit ona bakmadan, "Ben iyiyim," dedi. "Sadece biraz hasta hissediyorum. Yediğim bir şeyden olmalı."

Tiff bundan şüpheliydi. İkisi de hazır sandviç kutusundan aynı şeyi yemişti; bir jambonlu sandviç, bir paket cips ve bir beslenme barı.

"O polisin seni rahatsız etmesine izin vermiyorsun, değil mi?"

Britney başını salladı. "Sadece gidenlerin hatırlatılmasından hoşlanmıyorum. Beni üzüyor."

Tiff bunu anlayabiliyordu. Kendi ailesi onu çıldırtıyordu ama içlerinden bir tanesini bile tekrar görmek istemiyordu. Ryan'ı bile.

Tiff etrafına bakındı. Hiçbir şey Brit'i, sunumuna açık olabilecek büyük bir öğrenci grubundan daha fazla gülümsetemezdi.

"Hey, Brit, şu gruba bak..."

"Hayır, şimdi olmaz, Tiff. Havamda değilim. Sanırım şu anda sadece eve gitmek istiyorum."

Yetmiş Sekiz

"Hey, Keats, bunları bir sonraki için saklayayım mı?" Penn, koruyucu giysisini birkaç gün içinde ikinci kez kaldırarak sordu.

"Evet, taşınmış gibi görünüyorsunuz," diye cevap verdi Keats. "Yine de bugün burada bulunmanızın gerekli olduğundan emin değilim."

Penn, önceki gün gölden çıkarılan kurbanın otopsisi sırasında da aynı şeyi düşünüyordu.

Prosedür Tyler Short'un muayenesinden tamamen farklıydı. Tyler'ın incelenecek çok daha fazla parçası vardı.

Bugün organların çıkarılması ya da tartılması, insan vücudunun iç işleyişine erişmek için kemiklerin kesilmesi söz konusu değildi. Analiz edilecek mide içeriği de yoktu. Bunun yerine Keats, alttaki ipuçlarını bulmak için doku-kağıt-derinin etrafında sessizce ve özenle çalışmıştı. Başından beri, cesedin durumu göz önüne alındığında bulgularının çoğunun yaklaşık olacağı kendisine bildirilmişti.

Bu durum, patoloğun tespitlerde bulunmak için elindeki her şeyi santim santim incelemesine engel olmamıştı.

Keats panosuna bakarak, "İşte burada," dedi. "Yirmi beş ile elli yaşları arasında, su altında kalmış bir erkek kurbanımız var.
Üç aydan üç yıla kadar. Boyu ortalamanın altındaydı, 1.80 boyundaydı ve sağ uyluk kemiğinde eski bir kırık vardı. Başka hiçbir
Belirgin kırıklar, kırık kemikler veya ciddi yaralanmalar ve herhangi bir yumuşak doku yokluğunda, belirgin bir ölüm nedeni yok." Durakladı ve notlarına bir kez daha baktı. Kaşlarını çattı ve Penn bir adım daha yaklaştı. Bir şey mi kaçırmıştı?

Keats başını salladı. "Hayır. Kesinlikle öyle."

"Yani, bu ölüm kazara olmuş olabilir mi?" Penn doğruladı.

Keats başını salladı. "Ya da kırk kez bıçaklanmış olabilir, ama bıçak tek bir kemiğe isabet etmediyse bunu bilemem. Ve patronun sonuçlardan memnun olmadığında yüzünü o hale getirdiğinde lütfen ona alacağı tek şeyin bu olduğunu söyle."

"Oh evet, bunu ileteceğimden emin olabilirsin," diye cevap verdi sert bir şekilde.

"Şaka bir yana, Penn. Bu zavallı adam hakkında size söyleyebileceğim başka bir şey yok."

Penn başını salladı ve ceketine uzandı. Anlamıştı. Bazen cesedin bulunduğu olay yeri çok sayıda ipucu ve ipucu verirdi, ancak bir torba kemikten biraz daha fazlasına ulaşan şeyin söyleyecek çok az şeyi kalırdı.

"Şey için teşekkürler..."

"Ah, Penn, tam aradığımız adam," dedi Mitch morga girerken. "Dalgıçlar bölgeyi son bir kez daha taradı. Bunu buldular."

Mitch plastik bir kanıt torbası uzattı.

Penn onu aldı ve çevirdi. Bordo kadife bir mücevher hediye kutusuydu.

"Bir anlamı var mı emin değilim."

Penn'in aklına patronunun olay yerinde ortaya çıkarılan şeyler söz konusu olduğunda sık sık söylediği bir şey geldi.

Her şeyin bir anlamı vardı.

Yetmiş Dokuz

"Yine arabada kalmamı ister misin?" Bryant, Brierley Hill'deki kafenin önüne yanaşarak sordu.

"Hayır, sen içeri geliyorsun," dedi arabadan inerken.

Bu kez kurallar ona aitti ve Kane Devlin bundan hoşlanmadıysa tekrar çıkıp gidebilirdi.

Kapıya yaklaştıklarında Bryant, "Görünüşe göre senden önce davranmış," dedi.

Kane en uzak köşeye oturdu. Diğer masalardan sadece birinde bebek arabalı bir kadın oturuyordu.

Kim masada zaten iki fincan olduğunu fark etti.

"Sana latte getirdim," dedi soğuk bir tavırla, Bryant'a bakarak. "Misafirimiz olacağını fark etmemiştim."

Bryant, "Sorun değil, susamadım," dedi ve oturdu.

Kim içkinin önüne oturdu ve bir yudum aldı. "Tekrar görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Gerçek adınızı öğrenerek başlayabilir miyiz?"

Daha önce olduğu gibi hiç telaşlanmamıştı. "Hayır," dedi basitçe.

Kim sinir uçlarında dolaşan hayal kırıklığını hissetti. "Polis memuru olduğumuzun farkında mısın?"

"Haklarımı bildiğimi ve şu anda soruşturmalarınızda size tam bir işbirliği ile yardımcı olduğumu ve elbette istediğim her an değişebileceğimi biliyorsunuz."

Ah, Kim bu konuşmayı bir kadeh şarap eşliğinde yapmayı ne kadar çok isterdi. kare şeklinde metal bir masa ve arka planda vızıldayan bir ses kayıt cihazı. Onu herhangi bir cinayetle ilişkilendirecek en ufak bir kanıt olmadan onu tutuklama seçeneği yakın gelecekte yoktu.

Denemeye değerdi ve bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardı. Onun kendisine söylemesini beklemiyordu ama aradıklarını bilmesini istiyordu.

"Eric Leland hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Şimdiye kadar karşılaştığım en telkin edilmiş kişi olduğunu," diye yanıtladı tereddüt etmeden. Bu adamda zerre kadar şaşkınlık uyandıracak hiçbir soru ya da ifade yok muydu?

"Onu kaçırmanızı annesi mi istedi?"

"Çalıştığımız kişi buydu, evet."

"İyi para veriyor mu?" Kim sordu. Yardım ettiği iki ailenin de durumu oldukça iyiydi.

"Seni ilgilendirmez."

"Yeterince adil."

Bir tarikata yakalanmış zavallı insanların orada öylece kalıp çürüyebileceğini düşünmeye başlamıştı.

"Eric'e dönelim. Onu ne kadar tuttunuz?"

"Neredeyse bir ay."

"Samantha'nın senin en uzun süren
olduğunu sanıyordum." "Öyleydi."

"Ama yalan söyledin. Eric daha uzun sürdü."

"Sorunuz, birini çözmenin en uzun ne kadar sürdüğüydü. Eric'i hiç kırmadık, bu yüzden yalan söylemedim."

Kim onun anlambilimine duyduğu kızgınlığı yuttu. "Demek müşterilerinizden biri öldü, diğeri de psikiyatri merkezinde. Başarıya giden yolda
oranı."

"Evet, çünkü bu yüzden yapıyoruz."

"Neden yapıyorsun?" Kim onu olabildiğince sert bir şekilde iterek sordu.

"Para için," dedi kaşlarını kaldırarak. Bu bir yalandı ve sadece onun daha önceki yorumunu tekrarlıyordu.

"Eric'i bu kadar zorlayan neydi?"

Arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Son konuştuğumuzdan beri tarikatlar hakkında bir şeyler araştırma zahmetine girdin mi?"

"Şey, hayır, Kane, biraz meşguldüm."

Bir an için onun gözlerinde bir parça eğlence gördüğünü sandı. "O zaman size birkaç şeyi açıklamak için biraz zaman ayıracağım.

İnsanlar
normalden farklı düşünmeye, hissetmeye ve hissettirilmeye zorlandıklarında sosyal etkiye karşı daha savunmasızdırlar. İnsanların birbirine sıkı sıkıya bağlı gruplara olan eğilimi
doğuştan gelen bir özelliktir. Kendimizden daha büyük bir şeye ait olmayı ne kadar çok istediğimizin farkında bile değiliz, ki bu da istismar edilmesi kolay bir özelliktir. Yeni bir üye, yakınlık için ödül ve yabancılaşma için ceza arasında kalır. Gruba yaklaşırken ya da uzaklaşırken yaşanan her küçük ödül ve ceza olayı bir öğrenme deneyimidir."

"Bir köpeği eğitmek gibi mi?" Kim sordu.

"Öğreniyorsunuz, Müfettiş. Grup etkisinin ortak mekanizmaları olduğunu görüyorsunuz. Birincisi, ortak bir inanç sistemine sahipler.

grubun lideridir. Yüksek düzeyde sosyal bağlılığı sürdürürler ve karizmatik bir lidere ilahi bilgi ya da liderlik atfederler."

"Eric, Jake'i bir tanrı olarak görüyor," dedi.

"Ona ne söylersek söyleyelim bu görüşünden vazgeçiremedik. Jake Black bir sınıf dolusu çocuğu öldürebilirdi ve Eric onların bunu hak ettiğini düşünürdü."

"Eric, Jake dışında kimseyi sevmiyor gibi görünüyor. Kendi annesi bile düşman," dedi Eric'in ona söylediği son sözleri hatırlayarak.

"Grup üyeleri birbirlerinin refahı konusunda yoğun endişe duyarlar; paylaşılan inançlar üyeleri birbirine bağlar. Bir kişi böyle bir gruba katıldığında bağımsız karar verme fırsatından vazgeçmiş olur. Yeni üyeler her zaman birileri onlara eşlik eder. Farkında bile olmadan bu onların özel kişisidir, aralarında yakın bir bağ oluşur."

Kim, Tiffany ve Britney'i düşündü. Tiff'in neler olup bittiğini anlayacak kadar mantıklı olduğundan emindi.

"Bu gruplar sıkıntıyı teşvik ediyor ve sonra da yardım öneriyor. Dünyanın sonu gelecek, ama bize katılırsanız değil. Dünya boktan ve tehlikeli bir yer ama biz seninle ilgileneceğiz. Yeni katılanların çoğu atölye çalışmalarına, yaratıcı derslere davet edilerek işe alınıyor. Birçok genç insan bir şeyler arıyor. Zihin kontrolü çok az veya hiç açık fiziksel istismar içermez. Birey kandırılır ve manipüle edilir. Bir çember var; davranış, düşünceler ve duygular. Eğer birini değiştirebilirseniz diğerleri de

onu takip edecektir." "Anlamıyorum," dedi Kim.

"Tamam, çevre yoluyla davranışları kontrol ettiğinizi hayal edin: yemek, uyku, iş, program. Her şey için izin almak zorundasınız. Aynı insanlarla yemek yiyorsunuz ve çalışıyorsunuz. Size bir arkadaş veriliyor. Cezalar var: soğuk duşlar, oruç tutmak, bütün gece ayakta kalmaya zorlanmak.

"Liderler kimsenin içsel düşüncelerine hükmedemezler ama davranışlara hükmettiklerinde kalplerin ve zihinlerin onları takip edeceğini bilirler. Aynı şey düşünceler için de geçerlidir. Üyeleri, grup için kritik olmayan bilgileri engellemeleri için eğitirler. Olumsuz duyguları durdurmak için düşünce pratiği yaparlar. İlahi söylemek ve meditasyon yapmak da kendi rollerini oynarlar. Düşünceler kontrol edildiğinde duygular ve davranışlar da kontrol edilir, ancak açık ara en acımasız ve çözülmesi en zor olanı duygusal kontroldür.

"Bir lider, bir kişinin duygularını manipüle etme yeteneğine sahiptir. Üyelere dışarıdaki düşmanlardan korkmaları öğretilir: cezadan korkmaları. Dengeleri bozulur, övülür ve sonra cezalandırılırlar. Bazıları paniğe kapılabilir.

ayrılma düşüncesine tepki. Elitist bir zihniyet var. Katı bir itaat var ve insanlar korku ve suçluluk duygusuyla manipüle ediliyor."

"Peki ya ayrılmaya karar veren insanlar?"

Kane başını sertçe salladı.

"Aktif olarak, ama aktif olarak, cesaretleri kırılmış durumda. Ayrılan herkes sistemin bozuk olduğunu gösteriyor. Nasıl olur da mutsuz olabilirler ve bu durum nasıl olur da ilgili kişilere iletilmez de ele alınmaz?"

"Bu yüzden mi kimse onlar hakkında konuşmuyor?" diye sordu.

"Bir üye gittiğinde tüm grup için ölmüş demektir. Kimsenin bunun üzerinde durmasına ya da nedenlerini incelemesine izin verilmez. Bu durum diğerlerinin tüm hareket hakkında şüphe duymasına yol açabilir. Odaları temizlenecek ve herhangi bir
kanıtları ortadan kaldırılacaktır. Başarısızlığı hatırlatmak yok. Bir tarikatın sadece iki amacı olduğunu asla unutmayın: üye toplamak ve para kazanmak. Hepsi bu."

"Ama insanlar bunu nasıl görmez?" Kim sinirli bir şekilde sordu.

"Öncelikle bunu gerçekten istemiyorlar. Tadı bu kadar güzelken pizzanın ne kadar sağlıksız olduğunu söylememi gerçekten istiyor musun?" diye sordu, daha önceki konuşmalarına atıfta bulunarak. "Gruplar koşulsuz bir kabul atmosferi yaratarak yeni üyelerin ilgisini çekerler. Daha sonra yeni üyelerle aralarına bir duvar örerler.
onlar ve biz. Grubun davranış normları üyelerin hayatlarının tüm alanlarını yapılandırır: iş, cinsellik, sosyalleşme, vs."

Kim, Çiftlik'teki 'ilişki yok' kuralını düşündü.

"Her şey kontrolü elde tutmak için tasarlandı. Yabancılar dışlanıyor ve hepsi faaliyetler diğer üyelerle birlikte yürütülür. Gördüğünüz gibi, üyelik kutsallık seviyeleriyle karakterize edilir, böylece bir üye sürekli olarak grubun beklentilerine daha fazla uyarak daha yüksek bir kabul seviyesine ulaşmaya çalışır. Gruba giren tüm bilgiler yönetilir, sınır kontrolü uygulanır ve üye olmayan herkese karşı şüphe duyulur.
abartılı."

"Bunların hepsi tek bir adamdan mı geliyor?" Bryant sordu.

"Kült yapısı otoriter olduğu için liderin kişiliği önemlidir. Karizma, ikna etme ve manipüle etme becerilerinden daha az önemlidir. Çoğu tarikat lideri erkektir ve kendi kendini atar. Özel bir misyona ya da özel bir bilgiye sahip olduklarını iddia ederler. Tüm tarikatlar üyelerinin seçilmiş, seçkin ya da özel olduğunu iddia eder.

"Nihayetinde grup, üyelerden amaca daha fazla zaman, enerji ve para ayırmalarını bekler. Üyelerin ne giyeceğini ve ne yiyeceğini onlar belirler,

Ne zaman ve nerede çalışacakları, uyuyacakları, yıkanacakları ve neye inanacakları ya da düşünecekleri gibi. Siyah ve beyaz düşünmeyi teşvik ediyorlar. Ya hep ya hiç.
İzolasyon ve yiyecek, tarikatın en yaygın kontrol ve zorunlu bağımlılık mekanizmalarıdır."

"Pirinç ve fasulye mi?" Kim sordu.

"En temel erzaklar düşük performans gösterenler için ayrılmıştır. Bu, hayatta kalmak için duyduğumuz temel ihtiyacı vuran açık bir mesajdır."

"Hem Sammy'nin hem de Tyler'ın midesinde bulduğumuz şey buydu." Şaşırmış görünmüyordu.

"İkisi de Unity Farm'dan özgürdü, bu yüzden mi cezalandırıyorlardı? kendileri mi?" Kim aklına gelen düşünceyi sordu. Kimse o yemeği zorla midelerine indirmemişti.

"Büyük ihtimalle. Sammy iyileşme yolunda olmasına rağmen geri dönmediği için hâlâ suçluluk duyuyordu."

"Hem Sammy hem de Tyler hayatlarının düşük noktalarındaydı. Bu nedenle mi aktif olarak hedef alındılar?" Kim sordu.

"Araştırmalar, katılımcıların yaklaşık üçte ikisinin normal işleyen ailelerden geldiğini göstermektedir. Sadece yüzde beş ila altısı büyük psikolojik zorluklar yaşamaktadır. Lütfen tarikatların anlık çözümler sunduğunu anlayın,
Hayatın sorunlarına basit çözümler. Genç yetişkinler çok fazla karar vermekten bunalmış hissedebilirler. Doğurgandırlar ancak normalde varlıklı değildirler. İlişkileri olmayan insanlar iknaya daha açıktır. Sırt çantalarında bayraklarla yalnız yabancı öğrencileri hedef alırlar; emekli maaşı ve parası olan yaşlıları ararlar. Dul kalmış orta yaşlı kadınların evleri, arabaları ve benzeri şeyleri var."

Kim'in aklına hemen Sheila Thorpe geldi.

"Bireyin psikolojisinden yararlanmak için kullanılan binlerce farklı taktik vardır ancak bunların hepsi altı kategoriden birine girer."

"Hangileri?"

"İnsanlar olarak tutarlı olmayı severiz. Eğer bir taahhütte bulunup sonra bunu bozarsak kendimizi suçlu hissederiz. Biri bize bir şey verirse, karşılığını aynı şekilde ödemeye çalışırız, bu nedenle bir kez yiyecek kabul ettiğinizde karşılığını ödemeniz gerekir. Diğer insanların neyin doğru olduğunu düşündüğünü öğrenmeye çalışırız. Sosyal kanıt isteriz, bu yüzden gördüklerimizi taklit ederiz. Otorite figürlerine karşı köklü bir görev duygumuz vardır."

"Bazılarımızın var," diye cıvıldadı Bryant.

"Yani üyeler lideri otorite olarak kabul ediyor. Sevdiğimiz insanlara

itaat ederiz, bu yüzden sevgi bombardımanının nesnesi olarak size söyleneni yapmanız gerektiğini hissedersiniz.

Ve son olarak, kıtlık. Eğer bir şeyi istemeye başlarsak, beklersek onun yok olacağından korkmamız sağlanabilir, bu yüzden grup olmadan stressiz hayatınızı kaybedersiniz."

Tiff'i ve yirmi dört saattir bu insanlarla birlikte olduğu gerçeğini düşündü.

"Ama dengeli, mantıklı insanlar tüm bu duman ve aynalara karşı bağışıklıdır, değil mi?" midesinde bir bulantının büyüdüğünü hissetti.

Kane derin bir iç çekti.

"Söylediğim onca şeyden sonra düşündüğünüz buysa, ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi bile duymamışsınız demektir."

Seksen

Tiff, Çiftliğe dönmek için can atan Britney için taksiye binmenin normal bir olay olmadığını tahmin ediyordu. Bunun bir şekilde kendisiyle ya da patronun ziyaretiyle bağlantılı olduğuna dair midesindeki endişeyi bir kenara itti ve kendine Britney'nin sadece kendini iyi hissetmediğini söyledi.

Taksiye bir önceki gün olduğu gibi dış kapıda durmasını söyledi, ancak bu kez heyecanlı bir sohbet ya da tepenin zirvesinde durup ışıkların yanışını izlemek. Yazık, diye düşündü Tiff, bunu tekrar görmek isterdi ama Britney bunu isteyecek ruh halinde görünmüyordu.

Ve bir parçası Britney'nin kötü ruh halini görünce rahatladı. Sürekli gülümsemesinden ve mutlu konuşmalarından sonra, başka bir duygusal seviyesi olduğunu bilmek güzeldi. Sadece bunun çok uzun sürmemesini umuyordu. Bu gece aileden daha fazla kişiyle tanışmayı ve belki Sophie Brown'ı bulmayı umuyordu.

Tiff Britney'i çiftlik evine kadar takip etti ve doğruca Jake'in yanına gitti. "İyi akşamlar hanımlar, iyi günler?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet, harika bir gün Jake," diye cevap verdi Britney hızla. "Önce biraz konuşabilir miyiz..."

"Belki sonra Brit," dedi elini onun omzuna koyarak. "Sanırım Tiff ve benim dün geceki tartışmamıza devam etmek için önceden ayarlanmış bir toplantımız var."

"Ama..."

"Her ne ise bekleyebilir Britney," dedi daha kararlı bir şekilde.

Brit mesajı aldı ve Tiff'e yarım bir gülümseme sunarak elini uzattı. Sırt çantasına doğru başını salladı.

Tiff telefonu çıkardı ve odaya götürdüğü için ona teşekkür etti. Patrondan gelen telefon hâlâ pantolonunun ön kısmında duruyordu.

"Beni takip edin," dedi Jake ve onu merdivenlerden yukarı çıkardı.

Birçok gülümseme ve el sallamanın ardından, üzerinde 'Özel' yazan bir kapıya vardılar.

Tiff içeri adımını atar atmaz odanın onu büyük, sıcak bir kucakla karşıladığını hissetti. Koyu renk mobilyalar örtüler ve battaniyelerle yumuşatılmış, duvarlar ilk baskı kitaplara benzeyen şeylerle doluydu.

"Lütfen oturun," diyerek pelüş kanepeyi işaret etti. Kadın, ocağın üzerinde kokulu mumların titreştiği kükreyen şöminenin karşısına oturdu.

Jake tekli koltuğa oturdu ve kollarını dizlerine dayadı. Gömleğinin kolları dirseğinde toplanmış, sol bileğindeki Rolex saat ortaya çıkmıştı.

"Umarım sakıncası yoktur ama Brit bana evdeki durumunuzdan biraz bahsetti. Laf olsun diye konuşmuyordu ama kısa sürede senden çok hoşlandı."

Tiff başını salladı. Aldırmadı. Sık sık annesinin bariz kayırmacılığına aşırı tepki verip vermediğini merak ederdi ve onun bu konudaki görüşünü memnuniyetle karşılardı.

Tiff buraya ne yapmak için geldiğini biliyordu ama dünkü üzüntüsünün nedeni hâlâ çok gerçekti. Annesiyle temasa geçmemişti ve Ryan'ın odasında güzel ve rahat olmasını umuyordu.

"Onları suçluyorsun, değil mi?" Jake nazikçe sordu. Yüz ifadesi sıcaklık ve anlayış doluydu.

Ailesiyle ilgili duyguları hakkında hiç kimseyle konuşmamıştı. Onunkinden çok daha büyük sorunları olan insanlar vardı. Bu onu bok gibi hissettirdiyse ne olmuş yani? Üstesinden gelirdi. O yetişkin bir kadındı.

"Kendini daha iyi hissetmek için haklı çıkaramadığın ya da açıklayamadığın o ilk adaletsizlikten beri duyguların için hep onları suçladın. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Steven'ın doğum günü," dedi kendini durduramadan. Ve sonra bunun doğru olduğunu fark etti.

"Bir de bana sor," dedi arkasına yaslanarak.

"Doğum günüm Haziran ayındaydı. Dokuz yaşındaydım. Bir çift patenim vardı. Onları çok severdim. Bir ay sonra Steven'ın doğum günüydü ve ona bir bisiklet, çikolatalar aldık ve çay içmek için McDonald's'a gittik."

İçinden bir ses onun gülmesini bekliyordu. Kelimeler kendi kulaklarına gülünç geliyordu.

Gülmedi.

Mum ışığının yüzünde dans etmesi için başını eğerek, "Hediyelerin değerindeki eşitsizlik mi aklınızda kaldı?" diye sordu.

Soru hakkında düşündü. Aklında hep bu soru kalmıştı. Patenlerine karşı parlak yeni bir bisiklet. Yine de şu anda bile onu sarsan şeyin bu olmadığını fark etti.

"Hayır, hediye olduğunu sanmıyorum, bence olay buydu. Uyandığı andan itibaren bütün gün onunla ilgiliydi. Hediyeler, balonlar, kartlar, çay için nadir bir ikram. Bu önem ve öncelik farkıydı."

"Böylece, neden aynı düzeyde ilgi görmediğinizi merak etmeye başladınız. Neyi yanlış yapmıştınız? Neden yeterince iyi değildin?"

Başını salladı ve gözlerinin yaşardığını hissetti.

Eğildi ve nazikçe bileğine dokundu. "Lütfen üzülme,
Tiff, bu istediğim son şey ama anlamanı istiyorum. Devam edebilir miyim?"

Tiff duygularını bastırdı ve başını salladı.

"Duygularınız olmadan geçmişe objektif olarak bakmak zor ama temelde daha on yaşına gelmeden başkalarının davranışları yüzünden kendinizi yetersiz hissetmeye başlamışsınız. Eminim o noktadan itibaren örnek aramaya başlamışsınızdır,
Sizi haklı çıkaran olaylar, bir şekilde kardeşlerinizden daha az önemli, daha az değerli olduğunuza dair görüşünüzü pekiştiren şeyler?"

Başını salladı.

"Ve sen onları buldun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı, tüm anıların beynine hücum etmesini engellemeye çalışarak.

"Peki inançlarınızı neden bu kadar çok desteklediğinizi biliyor musunuz?"

Başını iki yana salladı. Şimdi ona her zaman kendine söylediği şeyi söyleyecekti. Çocukluğunu rasyonalize edecekti.
bir denge olduğunu, olumlu yönlerinin de bulunduğunu, çocuklardan daha fazla ilgi gördüğü zamanlar olduğunu ve beynin
Olumludan çok olumsuz. Ona anılarının çarpıtılmış olduğunu ve aşkın eşit olduğunu söyleyecekti.

"Tiffany, kayırmacılığın pek çok örneğini buldun çünkü bunlar gerçekten de bulunması gereken şeylerdi. Annen belli ki sana kardeşlerinden farklı davranmış ve bu durum tüm hayatın boyunca seni etkilemiş. Hislerinde haklıydın ve haklıydın."

"Oh," dedi şaşırarak.

"Ancak duygularınıza ağırlık katan şey, gerçekleri değiştirme isteğiniz. Annenizin uyanmasını ve sevgisini eşit bir şekilde paylaştırmaya başlamasını istiyorsunuz ve sizi engelleyen de bu. Hâlâ bir değişiklik bekliyorsunuz ve bu olmayacak. Bunu gerçekleştiremezsin." Durakladı. "Onlar senin kanından olduğun için kendini sürekli denemek, kendini duvara çarpmak zorunda hissediyorsun ama işe yaramıyor ve işe yaramadığı her seferinde aşağılanmanın ve incinmenin acısını yeniden çekiyorsun. Burada acı çeken tek kişi sensin, bu da beni inanılmaz derecede üzüyor, senin için değil ama onlar için."

Beyninde türlü türlü düşünceler dönüp duruyordu.

"Üzgünüm çünkü sizin ne kadar özel ve eşsiz olduğunuzu göremediklerini düşünüyorum. Biz bunu hemen anladık. Zeki, enerjik, hevesli ve sıcakkanlısın. Her aile seni hayatlarında görmekten büyük mutluluk duyacaktır. Ne yazık ki kan bağınız olan aileniz bizim gördüklerimizi görmüyor."

Başını iki yana salladı. "Umarım seni üzmemişimdir ama burada bunu anlayan insanlar olduğunu anlamanı istedim. Onlar da iyileşmenin, gerçek seni keşfetmenin ilk adımının mesafe koymak olduğunu biliyorlar. Onların fikirlerini ve daha da önemlisi eylemlerini daha az önemsemek için kendinize yardım etmelisiniz. Bu mantıklı mı?"

Tiff anlayışla başını salladı.

"Bu konuda size yardımcı olabiliriz ama bu sizin seçiminiz olmalı."

"Ben... Ben..."

"Bunu şimdi düşünmeyin. Konuştuklarımızı düşünmek ve işlemek için kendine zaman tanı. Aceleye gerek yok," dedi gülümseyerek. "Şimdi yemek odasına git, orada seni bekleyen güzel bir sıcak yemek bulacaksın."

Ona teşekkür etti ve odadan çıktı. Yemek odasına ulaştığında hâlâ sersemlemişti ve kafasının içinde havai fişek gibi patlayan duyguları incelemeye çalışıyordu. Tüm duyguların farkındaydı ve onlara karşılık veriyordu.

Gülümsemeler ve el sallamalar hoş olsa da Britney'nin yanında olmaması garip hissettiriyordu. İkisini bir tür takım olarak görmeye başlamıştı.

İlk kez yemek odasına girdiğinde, yemekhanedekilerin gürültüsüyle karşılaştı. Panpipes çoktan çalmaya başlamıştı ve insanlar yemek yerken sohbet ediyorlardı. Oda şimdiden ikinci porsiyona geçmişti.

Neyse, boş ver. Acıkmıştı ve muhtemelen şu anda her şeyi yiyebilirdi. Sıranın en arkasına geçti.

"Merhaba, sen Tiffany'sin, değil mi?" diye sordu masaların arkasından bir ses.

Bir gece önce ona domuz pirzolası ve püre servis eden kadındı.

"Evet, evet, o benim."

Kadın masanın altına uzandı ve kapaklı bir tabak çıkardı.

"İlk oturuştan itibaren. Jake yemeğin bir kenarda tutulmasını istedi. Dikkatli ol, tabak sıcak," dedi ve tabağı öne doğru itti.

"Çok teşekkür ederim..." Tiff, içinden sıcak bir ışıltı yayıldığını söyledi. Ama kadının adını bile bilmiyordu.

"Bir şey değil canım," dedi gülümseyerek. "Ve bil diye söylüyorum, benim adım Sheila."

Seksen bir

"Tarikatlardan ayrılmak zordur çünkü insanlar kendilerini sadık hissederler," diye devam etti Kane, önlerinde taze içecekler varken. "Akran baskısı vardır, gruba inanırlar. Şimdiden bitkin ve kafaları karışık olabilir. geçmişlerinden koparıldılar. Artık grubun olmadığı bir dünyadan korkuyorlar. Tüm bunları bir araya getirdiğinizde güçlü bir kuvvet ortaya çıkıyor. Çıkış danışmanları olarak biz
kendi süreçlerimiz var ama..."

"Her zaman işe yaramıyorlar," diye bitirdi Kim.

"Tabii ki hayır. Sizin alanınızda, Müfettiş, birisi yeni bir kilit üretecek ve birkaç saat içinde bilgili bir suçlu onu açacak. Bilgisayar koruması için de aynı şey geçerli. Yazıldığı anda onu hackleyebilecek bir çocuk bulursunuz. Çıkış danışmanlığına direnen bir kişi "evet, bana bunu söyleyeceğini söylemişlerdi" diyebilir, bu nedenle ayrılma fikrinin dehşet verici olduğunu unutmamalısınız. İnsanlar ayrıldıktan sonra kendilerini suçlu, utanç verici ve suçlayıcı hissederler,
korkular ve paranoya. Birçoğu depresif ve yalnız hissediyor, kendilerine güvenleri azalıyor ve iyi seçimler yapmak konusunda kendilerine güvenmiyorlar."

"Bu yüzden mi Sammy Brown'ın hazır olmadığını düşündünüz?"

Kane başını salladı. "İki yıldır oradaydı. Tarikat yıllarında bu yarım ömür demek. Günlük yaşamla ilgili pratik sorunları ele almaya hazır değildi. Psikolojik ve duygusal heyecanlarla yüzleşmek zorundalar. yoğun acılara neden olur, yeni bir sosyal ağ geliştirir ve eski ilişkileri onarmaya çalışırlar. Hayatlarını yeniden işler hale getirmek altı aydan iki yıla kadar sürebilir ve neler olup bittiğini anladıklarında geride bıraktıkları insanlar için yepyeni bir suçluluk duygusu yaşarlar. Tarikattan intikam alma korkusu yaşarlar ve güven duyamazlar. Ailelerini ve arkadaşlarını yakından izlerler. Eski bir tarikat üyesinin öfke ve kızgınlıkla yüzleşmesi yıllar alabilir, hatta programdan çıkarma
başarılı."

"Yeniden programlama nasıl çalışıyor?"

"Sihirli bir formül ya da iksir yok. Bu, bir üyenin inançlarını sorgulamasını ve incelemesini sağlamakla ilgilidir. Onlara diğer gruplarla olan benzerlikleri gösterin. Kendilerini özdeşleştirebilecekleri kitaplar ve makaleler okuyun. Onlara tarikatlarla ilgili videolar gösterin. Bir tuzağın içinde olduklarını gösterin. Onlara tuzağa düşmeyi aslında kendilerinin

seçmediğini gösterin.

"Şimdiye odaklanıyoruz, ne yaptıklarına değil ne yapabileceklerine. Yakınlık ve güven inşa etmeliyiz. Tarikat öncesi kimliklerine ulaşmaya çalışmalıyız. Onları daha önce oldukları insanlarla tekrar temasa geçirmeliyiz. Fobi telkinini ortadan kaldırmak için mutlu bir gelecek hayal etmelerini sağlamalıyız. Biz
zihin kontrolünün somut tanımlarını ve yıkıcı bir tarikatın özelliklerini sunmak zorundayız. Sabırlı olmalı ve sebat etmeliyiz. Bazı eski tarikat Üyeler bunu, derin bir aşka düştükten sonra sadece kullanıldığınızı fark etmek olarak tanımlıyor."

Sandalyesine geri oturdu. "Bilirsiniz, bazı insanlar bir tarikatta bulunma deneyiminden asla kurtulamazlar. Sonsuza dek değişirler ve hatta bazıları normal hayata yeniden uyum sağlamaya çalışmaktansa ölmeyi tercih eder."

"Yani intihar çok gerçek bir tehdit mi?" Kim, Sammy'nin ölümünün neredeyse nasıl bu şekilde sınıflandırıldığını düşünerek sordu.

"Çok gerçek," dedi saatine bakarak. "Ve size söyleyebileceğim başka bir şey olmadığından eminim."

"Peki ya gerçek adın?" diye sordu.

"Alakası yok."

Denemeye değerdi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi elini uzatarak.

O da karşılığında elini sıktı. "Biliyor musun, umarım bu cinayetlerden kimin sorumlu olduğunu bulursun."

"Oh, yapacağız," diye onu temin etti.

Başını salladı ve kapıya yöneldi. Tezgâhın arkasındaki iki kadın onun gidişini izledi.

Kim ayağa kalkmadan önce beş saniye bekledi. Omzunun üzerinden Bryant'a, "Bir dakika içinde döneceğim," dedi.

Gerçekten de onun lahana görünümlü olduğu kadar yeşil olduğunu mu düşünüyordu?

Kapıdan dışarı adımını attığında, adamın kapının etrafında kaybolduğunu gördü. köşedeki kuaför. Elli metre aşağıda küçük bir otopark vardı.

Onun otuz metre kadar gerisinde kalarak diğer müşterilerin aralarına girmesine izin verdi. Boyu kalabalığa karışmamasını sağlıyordu.
Tamam, onlara adını vermiyordu ama arabası birinin üzerine kayıtlı olmalıydı ve bu bilgiden yola çıkarak iz sürebilirlerdi. Adamın bunu çözmemiş olmasına şaşırmıştı.

Aniden keskin bir sola saparak ana yola çıkan küçük bir yan sokağa girdi.

"Bu da ne..." dedi, hızlanarak.

Tam zamanında köşeye varmış ve adamın kendini bir taksiye attığını görmüştü.

Lanet olsun. Her şeye rağmen düşünmüştü.

Siktir et, diye düşündü bu adama yeterince değer vermediğini fark ederek. Her şey gerçekten onun şartlarına göreydi.

Öfkeden kudurdu. Onu bulacaktı. Şimdi her zamankinden daha kararlıydı.

"Eee?" Bryant arabaya binerken sordu. "Bir
taksi tuttu."

"Zeki adam. Peki, şimdi nereye?"

Kim, Tiff'ten bir mesaj aldığında parmağını kaldırdı. Mesajı okudu
ve sonra iş arkadaşına baktı.

"Bunu beklemiyordum."

Seksen İki

Tiff, Jake'in sözleri hâlâ beyninde dönüp dururken yatak odasına girdi. Değişim beklentisinden vazgeçmek bu kadar kolay olabilir miydi? Sadece daha az umursayarak diğer insanların eylemlerinin kendisi üzerindeki etkisini azaltma gücüne sahip olduğu düşüncesinde heyecan verici bir şey vardı.

"Sohbet iyi miydi?" Britney, Tiff'in artık zoraki olduğunu anlayabildiği bir gülümsemeyle sordu.

"Evet, aslında öyleydi. Jake bana düşünecek çok şey verdi."

"Evet, bunu yapabilir. Bu yüzden hepimiz onu dinliyoruz. Zihnin işleyişini çok iyi biliyor."

Tiff yatağının üzerinde düzgünce yığılmış kıyafetlerini görünce gülümsedi. Bir gün öncesinden beri aynı kot pantolonu ve kazağı giyiyordu.

"Ooh, çok güzel. Çabucak bir duş alıp üstümü değiştireyim."

"Harika, bu akşam açık bir sohbetimiz var ve senin de gelmeni çok isterim."

"O da ne?" diye sordu.

"İsteyen herkes büyük salona gelip nasıl olduklarını ve neler hissettiklerini anlatabilir. Bu, diğer bazı kişilerle tanışmak için harika bir fırsat."

"Kulağa harika geliyor," dedi Tiff, kendi bedeni olduğunu görünce şaşırmadığı kıyafetlere uzanırken.

"Onunla konuşmuyordun, değil mi?" Brit sessizce sordu.

Tiff kaskatı kesildi. Sadece bir kişiden bahsediyor olabilirdi. "Kim?" diye sordu arkadaşına dönerek.

"Şu polis memuru."

Tiffany kaşlarını çattı. "Sen de oradaydın. Bana doğru bakmadı bile; benimle hiç konuşmadı, çok kabaydı ve..."

"Yani daha sonra, kadınlar tuvaletinde."

Tiff ona bakmaya devam etti.

"O da oradaydı," diye devam etti Brit.

Yani Britney ikisini de tuvaletten çıkarken görmüştü. Lanet olsun. Tek seçeneği düpedüz yalan söylemekti.

"Brit, onun orada olduğunu bile bilmiyordum ama bilseydim tam olarak ne söylerdim?"

Brit omuz silkti. "Bilemiyorum. Belki Jake ve diğerleri hakkında kötü şeyler..." "Dur bakalım, bir yeri ve insanları kötüleyeceğimi mi düşünüyorsun?

İhtiyacım olduğunda bana yardım etti, beni besledi, giydirdi ve kendimi iyi hissetmemi sağladı?"

Tiff kızın yüzündeki gerginliğin azalmaya başladığını gördü ve bir noktaya dikkat çekmeye çalıştı.

Tiff, Brit'i kaburgalarından dürterek, "Eğer olumsuz şeylerin peşindeyse benden alamayacak," dedi.

Britney onun sırtını dürterken güldü.

"Yani, onunla kesinlikle konuşmadın mı?" Tiff gözlerini devirdi.

"Brit, sana yemin ederim, kimseyle konuşmadım."

Britney ona genişçe gülümsedi ve Tiff arkadaşına yalan söylediği için hissettiği suçluluk duygusunu yuttu.

Seksen Üç

"Pekâlâ millet, artık Sheila Thorpe'un hayatta ve iyi olduğunu ve Unity Çiftliği'nde fırtınalar kopardığını biliyoruz," dedi Kim ekibinin üçte ikisine; ama Stacey'nin kaşlarının çatılmasına bakılırsa, az sayıdaki dinleyicisinin tüm dikkatini toplayamamıştı.

Bryant Worcester'a gitmeden önce onu kapıda bırakmıştı. Peter Drake ile ilgili gelişmeler hakkında onu bilgilendirmişti ve kendi akıl sağlığı için bu işin sonunu görmesini istiyordu.

"Gidip Sheila'nın kızına söylememin bir sakıncası var mı?" Penn sordu.

Kim kısa bir süre kadının annesini öğrendiğinde rahatlayıp rahatlamayacağını merak etti. Ama gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Evet, Stacey de sohbetimize katılmak isterse..."

"Üzgünüm patron ama az önce bir tapu kaydını kontrol ediyordum ve şimdi Unity Çiftliği'nin kesinlikle Jake Black'in ilk tarlası olmadığını doğrulayabilirim."

"Ne?" Kim şaşırarak sordu. Böyle bir olasılığı hiç düşünmemişti.

"Penny Hicks'in mesajında söylediği bir şeydi. O dedi ki on iki yıldır Jake'le birlikte olduğunu ve Unity Farm'ın sadece on yıldır devam ettiğini biliyoruz. Yirmi sekiz yaşındayken bir grup kurduğu ortaya çıktı. Sadece yirmi üyesi olan dini bir grupmuş. Somerset'te küçük bir arazi satın almak için bir araya gelmişler. Graham Deavers adında on sekiz yaşında bir çocuk, bir ayin sırasında ölene kadar her şey yolundaymış. Onarım işi yaparken çatıdan düştüğünde şüpheli bir durumla karşılaştı. Yetkililer ikna olmamış ancak cinayete dair bir kanıt bulamamışlardır. Adli tabip tarafından kaza sonucu ölüm olarak kaydedildi. Beş ay sonra ikinci bir ölüm gerçekleşti. Christopher Brook adında yirmili yaşlarının sonlarında bir adam intihar etti. Yirmi kişi onun depresyonda olduğunu ve kendi hayatına son vermekten bahsettiğini doğruladı."

Kim tarafsız kalmaya çalışarak, "Bu doğru olabilir," dedi.

Stacey başını salladı ama kuşkulu görünüyordu. "Bu ikinci olay grubu dağıttı ve mülk satıldı. Jake Black daha sonra Unity Çiftliği doğana kadar sadece birkaç ay ortadan kayboldu."

"Lanet olsun, Stace. İyi iş çıkardın. İlk iş bunu tekrar al," dedi. Bu yeni bilgi Jake Black hakkında daha fazla soru sorulmasına neden oldu. Eğer önceki tarikatı din temelli idiyse neden sağlıklı yaşam tarikatına geçti?

Unity Çiftliği için? Sevilmeyi önemsediği kadar herhangi bir şeyi gerçekten önemsiyor muydu?

Kim, Kane'le yaptığı konuşma hakkında onları bilgilendirmek için birkaç dakika ayırdı. "İşini biliyor gibi görünüyor," diye gözlemledi Stacey. "Konuştuğum her şey

Son birkaç gündür öğrendiklerim onun söylediklerini doğruluyor. Penny Hicks benimle konuşmaktan ya da Çiftlikle ilgili herhangi bir konuda ayrıntıya girmekten kesinlikle korkuyor gibiydi ve onu sıkıştırmaya çalıştığımda ortadan kayboldu. Bir de kendini pencereden atan o kız var."

Kim, Kane'den öğrendiklerinden sonra bu tür şeyler karşısında artık eskisi kadar şaşırmıyordu. Hiçbirinin Unity Çiftliği gibi yerlerin kalıcı etkilerini anlamadığını söylemek yanlış olmazdı.

"Serbestçe konuşmak için izin istiyorum, patron?" Stacey sordu.

Kim tek kaşını kaldırdı. Stacey ne isterse söyleme iznine sahip olduğunu biliyordu. Bu, polis memurunun onu muhtemelen bundan hoşlanmayacağı konusunda uyarma şekliydi.

"Ben Tiff. Yani, sadece endişelendim..."

"Onu bugün gördüm, Stace. O iyi," diye güvence verdi Kim. "Yine de emin olmak için ona daha sonra mesaj atacağım."

"Teşekkürler, patron."

"Yarın göldeki adamımızın kimliğini tespit etmek, Kane Devlin'i araştırmak ve önceki tarikatı daha derinlemesine incelemek için yoğun bir çaba sarf edeceğiz.

Penn, hâlâ o paranın nereye gittiğini öğrenmek istiyorum ama şimdilik bu gecelik bu kadar."

Penn sandalyesini geriye iterek, "Şerefe patron," dedi.

Stacey de aynısını yaptı.

*

Kim kollarını kavuşturmadan önce Penn'in odadan çıkmasını bekledi.

"Düğün planları iyi gidiyor mu Stace?"

"Evet, patron," dedi, telefonunu çantasına koyarken hevessiz bir şekilde.

Bu, hayatının en mutlu günü için hazırlık yapmaktan keyif alan bir kadın değildi.

"Peki, geçen ay ne kadar kilo verdin?" diye sordu. "İki buçuk kilo," diye yanıtladı Stacey sefil bir şekilde.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ben sadece..."

"Hayır. Neden deniyorsun ki?"

"Sadece her şeyin mükemmel olmasını istiyorum."

"Devon sana evlenme teklif ettiğinde kilon kaçtı?" "İki buçuk kilo daha ağırdım," dedi Stacey alaycı bir gülümsemeyle.

"Mesele kilon değil, Stace. Devon seni olduğun gibi seviyor ve bunu sen de biliyorsun."

Penn'in masasına baktı. Bir zamanlar DS Kevin Dawson tarafından işgal edilen bir yer.

"Biliyor musun, çok yakın bir arkadaşın bir keresinde bana Devon için asla yeterince iyi hissetmeyeceğini söylemişti ve haklıydı. Sanırım o da sana aynı şeyi söyledi."

Stacey'nin gözlerinin beyazı aniden kızardı.

"Şu anda burada olduğunu hayal edin. Ne derdi?"

Stacey yutkundu. "Bana yeterince iyi olduğumu ve şanslı olanın Devon olduğunu söylerdi."

Kim bakışlarını masadan ayırıp meslektaşına çevirdi. "Ve bir kez olsun, Stacey, haklı olabilirdi."

Seksen Dört

Bryant heyecanlı konuşmalarla dolu bir odaya girdi. Masaların üzerinde yarısı dolu küçük plastik bardaklar ve en üst masada bir şişe ucuz şarap duruyordu. Üç pizza kutusu açık bir şekilde çalışma masalarının etrafına dağılmıştı.

Travis öne çıktı, elinde bir fincan kahve vardı, diğer elini de uzatmıştı.

"İçeri gel Bryant," dedi nazikçe. "Kutlamaya katıl." Lynne onu selamlamak için diyet kolasını kaldırdı.

"Neler oluyor?"

"İtiraf etti," dedi Travis kravatını gevşeterek. "Peter Drake bize her şeyi anlattı."

"Şaka mı yapıyorsun?" Bryant dedi ki.

Yirmi beş yıl önce adam bir avukatın arkasına saklanmış ve mahkemeye çıkana kadar tek kelime etmemişti.

"Hayır. Biraz dürttük ve hepsini aldık. Lynne ve ben, o mola verdiğinde bitirmek için oraya geri döneceğiz, ama size şunu söyleyebilirim ki Peter Drake ait olduğu yere geri dönüyor."

"Lanet olsun," dedi Bryant, son birkaç gündür üzerinde taşıdığı gerginlik vücudunu sardığında.

"Al, bunlardan bir tane iç," dedi ve şarabın son kalanını da bardağa boşalttı.

Bryant reddetti. Şişe ve bardaklar sadece göstermelikti ve araba kullanmayan insanlar içindi. Bryant, direksiyona geçecekleri zaman bir damlasına bile dokunmayan çok az polis memuru tanıyordu.

"Kaseti izlememin sakıncası var mı?" Bryant sordu.

Travis'in yüzü sertleşti. "Tanrım, Bryant, istediğini aldın."

Yirmili yaşlarında bir kız korkunç, vahşi bir cinayete kurban gitmişti. Buna istediğini elde etmek denemezdi.

"Kapanış, Travis. İtirafı izleyeceğim ve sonra bırakabilirim."

Adamın hayal kırıklığını gördü ve umursamadı. Patronundan öğrendiği bir şey varsa o da bir işi sonuna kadar götürmekti.

"Bob, itirafı kaldır," diye seslendi bir parça pizzaya uzanan ince yapılı bir memura.

Bob birinden diğerine baktı ve ellerini pantolonuna sürmeden önce pizzayı yerine koydu. Oturdu, görüntüleri yükledi, ayağa kalktı ve Bryant'a oturmasını işaret etti.

Bryant ona teşekkür etti ve üzerinde adı yazan pizzaya geri dönmesini izledi.

Bryant oturdu ve hâlâ makineye takılı olan kulaklıkları aldı.

"Hey, Bryant," dedi Lynne masaya yaslanarak. "İlk

görüşmeyi sen mi yapacaksın?" diye sordu.

Başını salladı. "Ben tutuklama memuruydum ve bana daha fazla zevk veren çok az tutuklama vardır. O pisliğin parmaklıklar ardına geri döndüğünü bilerek bu gece daha rahat uyuyacağım."

"Sen ve ben," dedi, dikkatle ekrana bakarak.

"Evet, seni yalnız bırakayım. Sadece Penn'in nasıl olduğunu sormak istedim. Annesinin oldukça yakın olduğunu duydum..."

"Penn'in Penn'i," dedi dürüstçe. Sorunlarını işe getirmezdi.

Bryant, onun adından bahsederken ayaklarına nasıl baktığını fark etti.

"Biliyor musun, muhtemelen ona kendin sormalısın. Eminim takdir edecektir-'

Travis odanın diğer tarafından, "Hey, Lynne, biz geldik," diye seslendi.

Adamın kravatı gömleğinin yakasına sıkıca tutturulmuş ve ceketi sandalyenin arkasından çıkarılmıştı.

"Evet, belki..." diyerek masasından bir dosya aldı ve patronunu ofisten çıkarken takip etti.

Oynat tuşuna bastı ve ekranın canlanmasını izledi.

Travis ve Lynne odaya girdi ve Travis detayları kameraya sundu.

Travis: Bay Drake, şu anda avukat hakkınızdan feragat ettiniz mi?

Drake: Başını salladı.

Travis: Lütfen cevap ver.

Drake: Avukat istemiyorum. Sadece bir sigara.

Alice Lennox'a tecavüz ve cinayetten tutuklandığınızı biliyor musunuz?

Evet.

Travis: Ne söylemek istersin? Ben

yaptım.

Ne?

Ben yaptım. Onu öldürdüm. Beni
yakaladın. On saniye sessizlik.
Travis: Bay Drake, Alice Lennox cinayetini itiraf ediyor musunuz?

Elbette ediyorum. Duymak istediğiniz şey bu, değil mi?

Lynne: Evet, eğer doğruysa.

Drake: Tabii ki gerçek, seni aptal sürtük. Ben öldürdüm.

Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun Bay Drake. Şimdi itirafınızı genişletmek ister misiniz?
Travis işini biliyordu. Peter Drake fikrini değiştirip suçsuz olduğunu söylediğinde mahkemede geçerli olacak ayrıntıları öğrenmek istiyordu.
Drake: Bak, o bir fahişeydi. O bir kayıp değil. Diğerlerinden ayrıldığında ona yaklaştım. Birkaç sterlin kazanmak için mutlu bir şekilde beni takip etti.

Travis: Seni gönüllü olarak mı takip etti?

Drake: Ona oral seks için 70 sterlin teklif ettim. Tabii ki beni takip etti. Onu Spinners Corner'a götürdüm ve yere yatırmak için bir tokat attım.

Ve ona tecavüz mü ettin?

Drake: Benim sikimle olmaz. O bir prossie. Her şeye sahip olabilirdi. Hayır, bira şişesi soktum-

Sonra ne olacak?

Drake: Bıçağımı çıkardım ve onu kesmeye başladım. Önce küçük küçük, derinin üst tabakasının ayrıldığını görecek kadar, sonra daha sert, daha derin. O bağırdıkça ben daha sert kesiyordum. Pazar yemeği pişirir gibi dilimliyor ve doğruyordum. Çok kan kaybediyordu. Bilincini kaybetmeye başladı, girip çıkıyordu, ben de onu düzgünce açtım.

Travis: Tarif edebilir misin...

Biliyorsun. Onu gördün. Ne yapmaktan hoşlandığımı biliyorsun. Bıçağı aldım ve onu kalçasının iç kısmından ayak bileğine kadar iki taraftan kestim.

Sonra ne olacak?

Onun ölümünü izledim. İkinci favori bölümüm. Peki

ya sonra?

Drake: Çekip gittim ve onu olduğu gibi bıraktım.

Travis kameraya dönüp röportaja ara vermeden önce bir on saniye daha sessizlik oldu.

Bryant yumruklarını sıktı ve kulaklıklarını çıkardı, Drake'in anlattığı sahnenin dehşetinin haftalar boyunca kafasında dönüp duracağının tamamen farkındaydı.

Travis haklıydı, hasta piç itiraf etmişti ve Bryant istediğini almıştı ama o kıza yaptıklarını dinledikten sonra bu zafer hiç de zafer gibi gelmiyordu.

Seksen Beş

Kim karakoldan çıktı ve ekip arabaları sırasının sonunda park etmiş Ninja'ya doğru ilerledi.

Karanlıktan bir figür çıkıp yolunu kesince kalbi yerinden fırladı.

"Lanet olsun," diye bağırdı Kate Brown'ın kırmızı çerçeveli gözlerine bakarak. Sarı saç tutamları taktığı yün şapkanın altından dışarı fırlamış ve ağır uzun paltosunun yakasına doğru kıvrılmıştı. Soğuk bir geceydi ama hava sıcaklığı kış ortasında alınan bu önlemi gerektirecek kadar düşmemişti.

"Özür dilerim, Müfettiş. Yalnız konuşmaya ihtiyacım vardı. Bir süredir buradayım," dedi ve istasyon kapılarına doğru baktı.

"İçeri gelmek ister misin?" Kim kafası karışmış bir şekilde sordu.

Başını salladı ve etrafına bakındı. "Hayır, hayır, sadece bir dakika sürecek."

Kadın bir polis karakolunun otoparkında olmasına rağmen dehşet içinde görünüyordu. Olabileceği daha güvenli çok az yer vardı.

Kurşun düştü. "Myles burada olduğunu biliyor mu?"

Tereddüt etti. "Hayır, o inatçı bir adam ve hâlâ Sophie'nin güvenliğini Kane'in ellerine bırakmamız gerektiğini düşünüyor."

"Peki ya sen?" İki polis memuru karakolun kapısından çıkarken Kim onu kenara çekerek sordu. Ağır, uzun palto ve şapkanın bir tür kılık değiştirme girişimi olduğu anlaşılıyordu.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Geçen her saat beni daha da geriyor. Bir şeylerin ters gideceğini hissetmekten kendimi alamıyorum."

"Kane onu aldığını doğruladı mı?" Kim sordu.

"Hayır, bize doğru dürüst bir cevap vermiyor ve ona ulaşmak giderek zorlaşıyor. Onsuz geçen her dakika beni delirtiyor. Zamanımın tükenmekte olduğu hissine kapılıyorum. Sophie'yi bir daha asla göremeyeceğim." Gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen bana yardım edin, Müfettiş, bir çocuğumu daha kaybedemem."

Şimdiye kadar Sophie Brown'ı aramak için proaktif bir şekilde zaman harcayamamıştı. Kayıp ihbarı olmadığı için ve

eve gelmek istemeyen bir yetişkinin durumuna müdahale etme yetkisi yoktu.

"Bayan Brown, benden resmi olarak kayıp kızınızı aramamı mı istiyorsunuz?"

Kate tereddüt etmedi. "Müfettiş, lütfen kızımı eve getirin." Kim'in duymayı beklediği sözler bunlardı.

Seksen Altı

Tiff Britney'i yemek odasına kadar takip etti. Uzun masa ve sandalyeler bir ortaçağ ziyafeti gibi büyük bir kare oluşturacak şekilde yeniden düzenlenmişti, böylece oturan herkes birbirini görebiliyordu. Çeşitli alkolsüz içecekler ve
Normalde sıcak yemeklerin olduğu yere
atıştırmalıklar yerleştirilmişti. "Sadece kadınlar
mı?" Tiff etrafına bakınarak sordu.
"Evet, Perşembe bayanlar
gecesi." "Bu ayrılık neden?"
Brit onu birlikte oturacakları iki koltuğa yönlendirdi.
"Çünkü erkeklerin sorunları kadınlarınkinden farklıdır ve insanların açıkça konuşabilmeleri gerekir."
Tiff, Sheila'nın karşısına oturmak üzere olduğunu gördü ve gülümsedi. Sheila ona küçük bir el salladı.
"Pekâlâ hanımlar, hazır mıyız?" diye seslendi yemek odasının kapısını kapatmakta olan bir kadın.
"Bu Lorna, dokuz yıldır burada. Beni buraya o getirdi. Harika biridir."
Tiff soluk bir kot pantolon ve kravat boyalı bir tişört giymiş olan kadına dikkatle baktı. Uzun kahverengi saçları, kulaklarındaki inci küpeleri ortaya çıkaran dağınık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Yüzü rahat ve hoştu. Tiff bir an etrafındaki kadınlara iyice baktı. Sophie Brown onlardan biri değildi.
Lorna odanın her tarafına yayılan bir gülümseme sundu.
"Tiffany'ye gruba hoş geldin demekle başlayayım. Anladığım kadarıyla kendisine Tiff denmesinden hoşlanıyor."
Herkes el sallarken ya da selam verirken gülümseme ona doğru çevrildi.
Hiç bu kadar çok kadınla dolu bir odada bulunmamış ve kendini bu kadar hoş karşılanmış ve kabul edilmiş hissetmemişti.
"Tamam, başlamak isteyen var mı, yoksa ben mi seçeyim? Unutmayın. Burada istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz ve bunun ötesine geçemezsiniz. İstediğiniz kadar dürüst olabilirsiniz. Hepimiz destek ve yardım sunmak için buradayız."
Karşı masada, Sheila'dan üç koltuk ötede oturan bir kadının eli belli belirsiz havaya kalktı.

Tiff kızın yirmili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin etti; kısa sarı saçları ve neredeyse gözlerini kapatan bir perçemi vardı.

"Devam et Maria," dedi Lorna.

"Bu hafta zorlandım," diye itiraf etti grubun etrafına bakarak. "Burada olmak istemediğimden değil, sadece..."

"Devam et Maria. Söyleyeceğin her şey burada güvende," diye teşvik etti Lorna. "Sadece bahçedeki işimi ve bahçenin bir parçası olmayı seviyorum.

ama bu hafta annemin doğum günü ve..."

"Maria, anneni özlediğin için kendini kötü hissetme. Burada yargılama yok. Herkes seni anlıyor ve hepimiz zaman zaman dışarıdan bir şeyleri özlüyoruz."

Tiff, Sheila'nın tırnaklarına baktığını fark etti.

"Buradaki herkes bir kez karar verdikten sonra dışarıdaki şeyleri feda etti. kendilerine odaklanırlar. Yedi aydır bu ailenin değerli bir üyesisin. Ait olduğun yerde olduğunu ve buradaki herkesin seni sevdiğini biliyorsun."

Lorna duraklayarak odadakilerin fısıltıyla onaylamalarına fırsat verdi.

"Bazen, bir süre sonra, bizi bir araya getiren şeyleri unutmak kolay oluyor.

Bizi çaresiz ve olduğumuzdan daha az insan gibi hissettiren zehirli, incitici güçler. Bu güçlerle kısa süreli bir temas bile kendimizi bir bütün haline getirmek için yaptığımız tüm çalışmaları geri alabilir."

Maria, Lorna'nın söylediği her şeyi can kulağıyla dinliyordu.

"Bence artık daha güçlüsün, Maria, ama güçlü olduğunu sanmıyorum

Sana yaşattıklarının hatırlatılmasına dayanacak kadar." Tiff

Maria'nın kararsızlığını görebiliyordu.

"Buradaki herkes kararınızı destekleyecektir ve eğer annenizi arayıp doğum gününü kutlamak isterseniz kimse sizi yargılamayacaktır, ancak size şunu soracağım: siz on yaşındayken sarhoş olup düşerken doğum gününüzün kutlu olmasını önemsiyor muydu?"

Tiff, Lorna'nın sözleri karşısında odada şok olan tek kişinin kendisi olduğunu fark etti. Herkesin birbirinin hikâyesini bildiği açıktı: "Peki sen on sekiz yaşındayken ve onu hapishanede ziyaret ederken doğum gününü önemsiyor muydu? Alkol almak için benzin istasyonundan tüm maaşını alırken doğum günlerini önemsiyor muydu?"

Sözler sert olsa da, nazik bir empati ve anlayış katmanıyla sarılmıştı.

Maria başından beri başını sallıyordu.

Lorna ayağa kalktı ve kızın yanına gitti. Elini kızın omzuna koydu.

"Tatlım, eğer bu zehirli ilişkiyi tekrar yaşamaya hazır olduğunu hissediyorsan
Hayatın boyunca sana destek olacağız. Biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz."

Gözyaşları Maria'nın yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Lorna onu çevirdi ve saçlarını okşayarak ona sıkıca sarıldı.

"Sorun yok tatlım, bırak içini dök. Hepimizin seni sevdiğini biliyorsun."

Diğer kadınlar yerlerinden kalkıp Maria'nın etrafında toplanmaya başladılar. Bir el buraya, bir dokunuş oraya.

Lorna bir grup kucaklaşmasına dönüşen bu durumdan kendini kurtardı ve koltuğuna geri döndü.

Sonunda sarılma durdu ve Maria başını kaldırdı. Lorna onunla göz göze geldi. "Aramayı ayarlamamı ister misin?"

Maria başını kararlı ve güçlü bir şekilde sallarken, odanın her yerinden onay sesleri yükseldi.

"Harika değil mi?" Britney onun yanında sordu.

Tiff başını salladı, ancak ikna edici kelimesini kullanabilirdi.

Tiff, kadınlar kayıplarla ilgili endişelerini dile getirdikçe onları dinlemeye devam etti.
ve her biri kendi geçmişlerini onlara karşı kullanarak ustalıkla ve kurnazca yönlendirildi.

Onlu yaşlarının sonundaki bir kız hamile kız kardeşini ziyaret etmekten vazgeçirildikten sonra Lorna saatini kontrol etti.

"Pekala hanımlar, biraz içki ve atıştırmalık için ara verelim ve sonra size önümüzdeki ay için planladığımız bazı heyecan verici etkinliklerden bahsetmek istiyorum."

Herkes ayağa kalktı ve masaya yöneldi.

"Birazdan dönerim," dedi Britney ve hâlâ oturmakta olan Lorna'ya doğru ilerledi. Tiff kendini kuyrukta Sheila'nın yanında buldu.

"Hey, Tiff," dedi bir içkiye uzanarak.

Tiff de aynısını yaparak "Merhaba," diye cevap verdi. "Vay canına, bunu dinlemek çok zordu," diye devam etti kadının dikkatini çekmek için.

Sheila kenara çekildi. "Duyması zor olabilir ama bu toplantıları bu yüzden yapıyoruz, insanlar hissettikleri konusunda dürüst ve açık olabilsinler diye."

"Özlediğin biri var mı?" Tiff bir yudum alarak sordu.

Omuz silkerken yüzünde bir hüzün gölgesi belirdi.

"Bazen eski hayatımdaki insanları özlüyorum ama şu anda tam olarak olmam gereken yerde olduğumu biliyorum. Bu mantıklı mı?"

Tiff başını salladı, bunun kızını tatmin edecek bir cevap olduğundan

emin değildi.

"Peki ya sen, ailevi sorunların mı seni buraya getirdi?"

Tiff patronun önceki mesajını düşündü. Kısa ve ani bir mesajdı.

Sophie'yi bul.

Şimdiye kadar, yanından geçen herkesin yüzüne bakmasına rağmen Samantha'nın kız kardeşini henüz görmemişti.

Tiff başını salladı. "Arkadaşımın burada olabileceğini düşündüm. Onu tanıyor olabilirsin. Adı Sophie. Sophie Brown."

Sheila odaya göz gezdirirken yüzü sertleşti.

"Yanılıyor olmalısınız. Burada Sophie adında kimse yok."

Tiff elinde bir titreme hissetti. Birinin varlığını tamamen inkar etmek.

Anladığı kadarıyla, bu sadece kişi öldüğünde ya da öldüğünde oluyordu.

Seksen Yedi

"Pekâlâ kocacığım, sorun nedir?" Jenny gözlüklerinin üzerinden ona bakarak sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Bryant. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. Eve geldiğinden beri neredeyse hiç konuşmadın ve siyahlı büyük adamlar az önce bir gol attı ve sen hiç..."

"Bu bir deneme," diye cevap verdi otomatik olarak. Onun da çok iyi bildiği gibi.

Ağzı seğirdi. "Son yirmi dakikadır neden kaydettiğim maçı izlemek yerine Laura'nın fotoğrafına baktığın konusunda karına karşı dürüst olmayı denemek ister misin..."

"Kibrit," diye düzeltti.

"Her neyse," diyerek el işi tepsisini kenara koydu. Son zamanlarda elmas boyama diye bir şey keşfetmişti; yapışkan bir tuval ve yüzlerce küçük, ışıltılı taştan oluşuyordu. Bazıları kaçmayı başarmış ve halıdan ona sürekli göz kırpıyordu.

"Cuppa?" dedi.

"Evet, lütfen," diye yanıtladı.

"Hayır, yani bir tane yapmak ister misin?"

"Evet, giderim..."

"Tanrım, ciddi bir şey olmalı," dedi gözlüklerini tamamen çıkararak. "Ondan sonra asla içki içmiyorsun."

"Jenny, deniyor musun..."

"Dikkatinin ne kadar dağınık olduğunu görmeni sağlamaya çalışıyorum. Şu anki davanla ilgili olmadığını biliyorum çünkü bu konuda canını sıkan bir şey olsa Kim'le çiğnemek için devralırdın. Bu yüzden Peter Drake meselesi olmalı."

Haklıydı, öyleydi, ama anlayamadığı şey bunun neden hâlâ aklında olduğuydu.

Şefle bir dava üzerinde çalıştığında, midesini kemiren bir gerginlik vardı. Korku, heyecan, endişe ve umut arasında gidip geliyordu. Bu ne hoş ne de nahoş bir şeydi. Sadece öyleydi. Bir şey dışında çok az tutarlılık vardı. Bir tutuklama yaptıklarında bu his kayboluyordu. Bir sonraki büyük suç mahalline kadar midesi rahatlardı. Ama Peter Drake söz konusu olduğunda henüz geçmemişti.

"Tamam, üç teorim var," dedi Jenny, bacaklarını altına sıkıştırarak.

"Sadece üç mü?" diye şaka yaptı.

"İlk teorim, her şey o kadar hızlı gelişti ki duygularınızın sizi yakalamasını bekliyorsunuz. Ooh, aslında dört teorim var."

Bryant yüksek sesle güldü.

"Yeni ikinci teorim, hâlâ bir konuda haklı olduğun gerçeğiyle yüzleşiyor olman."

"Jen."

"Tamam, bunu bir kenara bırak. Muhtemelen hoşunuza gitmeyecek olan bir sonraki teorim, bu davaya nasıl bırakacağınızı bilmediğiniz için bağlı kaldığınızdır."

Bu ona bugün ilk kez söylenmiyordu. "Peki ya

son teori?"

"Meşru bir nedenden ötürü bu duyguya tutunuyorsunuz. İçgüdüleriniz beyninize bir şeyler iletmeye çalışıyor."

"Peki ya bahisçi bir kadın olsaydınız?"

"Paramı sonuncuya yatırırdım. Davayı bilmiyorum ama seni tanıyorum. O yüzden dizüstü bilgisayarını çıkar, bildiğin her şeyin üzerinden geç, ben de bir fincan çay yapayım."

Bryant onun gidişini izledi. O gerçekten de yaşayan en şanslı adamdı ve karısının dediğini ne zaman yapacağını her zaman biliyordu.

Seksen Sekiz

Tiff yatağına uzandı ve midesindeki sessiz huzursuzluğa rağmen Britney'nin derin nefes alışının ritmiyle göz kapaklarının düştüğünü hissetti.

Britney'le birlikte Hilda'yı evinde ziyaret ettikleri günün sadece o sabah olduğuna inanamıyordu. Gün dolu dolu geçmiş ve her şey birbiri ardına gelmişti.

Yemek salonundaki toplantı yeniden başlamıştı ve tamamen farklı bir hikâyeydi. Lorna bina çalışmalarındaki ilerleme ve yeni kapalı yüzme havuzu, jakuzi ve buhar odasının takvimi hakkında bilgi verirken hava pozitiflikle dolmuştu. Lorna'nın bahsettiği
tanınmış bir yoga öğretmeni ve bir reiki ustası ile yapılan rezervasyon seansları ile başarıya ulaşmıştır. Ayrıca, kendi seçtikleri canlı hayvanları tanıtma planları da vardı.
Gönüllülerden çeşitli görevler için sorumluluk almaları istenmiş ve eller havaya kalkmıştır.

Son olarak, herkesin haftanın en olumlu anını seçmesinin istendiği önemli bölüm vardı. Her birini kısa bir alkış takip etmişti. Tiff, kendisinden de bir tane sunmasını istediklerinde şaşırmıştı.

"Britney'le tanışmak," diye ağzından kaçırmıştı. Koluna hafifçe dokunduğunda kızın yanaklarının renklendiğini görmek onu duygulandırmıştı.

Toplantı heyecanlı konuşmalar, kahkahalar ve yüksek ruh hali arasında dağılmış, insanların dikkati yeniden geleceğe odaklanırken önceki hüzün tamamen unutulmuştu. Bu şekilde mi planlanmıştı? Toplantılar, kimin ayrılma riski altında olduğunu görmek için yapılan bir izleme seansı mıydı?

Ancak şimdi, burada, yatağında, kendi düşünceleriyle baş başa kaldığında Tek yapmak istediği uyumak olduğu halde kendine bu soruları soracak kadar zihin açıklığına sahipti.

Diğer hanımların arasındayken, etkinliklere katılırken, onların hikayelerini dinlerken, Çiftlik'teki yaşamın cazibesini bir şekilde anlıyordu. Bu kadınlar arasında başka hiçbir yerde tanık olmadığı bir sadakat vardı.

Kendini içine çekilmiş hissediyordu. Günlük hayatın bir parçası olduğunu hissetti. Bazen neden burada olduğu aklından çıkıyordu. Bazen, sanki kendi dışına çıkıyormuş, bir şeylerden kurtuluyormuş, bir şeyleri geride bırakıyormuş gibi hissediyordu. Bu aynı anda hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu.

Ryan'ın odasında olduğu düGüncesi artık içini aynı derecede öfkeyle doldurmuyordu. Sorun artık çok küçük ve çok uzakta görünüyordu.

Gözleri fal taşı gibi açılırken, sorunun da bu olduğunu fark etti. İşler böyle yürüyordu. Bakış açısını değiştiren büyük bir şey yoktu. Bu, olduğunuz kişinin yavaş yavaş yıpranmasıydı. Acıtmıyordu, acı vermiyordu. Yumuşak, nazik, baştan çıkarıcı ve hepsinden önemlisi tehlikeliydi.

Tiff yüzünü Britney'den yana çevirdi. Bu gece hiç uyuyamayacağını biliyordu.

Kendisinden isteneni yapmıştı. Patron daha önce onu kontrol etmek ve Sophie'yi sormak için mesaj atmıştı. Patrona, Sophie'nin iyi olduğunu ve Sophie Brown'ın burada olmadığını bildirdi.

İlk soruya doğru cevap verdiğinden artık emin değildi.

Yarın Brit'le birlikte üniversiteye vardıklarında mazeretlerini bildirecek ve oradan ayrılacaktı.

Yapmak zorundaydı.

Seksen Dokuz

"Pekâlâ çocuklar, elimizde ne var?" Kim ekip odasına girerek sordu. O Woody'ye bilgi verirken ekibi çalışmaya başlamıştı. Woody, Kim'in olayla ve gidişatla ilgili değerlendirmesine katılmıştı. Kate Brown'ın talimatı ve Tiff'in Sophie'nin artık Unity Çiftliği'nde olmadığını teyit etmesinin ardından, onu bulmaya odaklanmışlardı. Çabucak.

"Yakaladım," dedi Stacey, Penn'in ikram kutusundan çikolatalı kurabiyeye uzanırken.

"Devam et."

"Tam adı Kane Drummond ve West Hagley'de yaşıyor." "Stace, nasıl oldu da..."

"Taksi şirketleri. Katrina, denediğim yedinci takside rezervasyonu aldı ve onu Stourbridge'de kamerası olmayan bir otoparka bıraktılar. Hiç şaşırmadım. Ama çevre yolundaki benzin istasyonunda var.
Sanırım yakıtı azalmıştı. Plakasını ve açık adresini aldım."

"Aferin Stace, ama araştırmaya devam et. Artık onun gerçek adını biliyoruz..."

Stacey bir kâğıt parçasını ona doğru iterek, "Ve işte gerçek telefon numarası," diye ekledi. "Katrina onları her zaman kaydeder, bilirsin."

"Daha da iyi," dedi Kim. Myles Brown'ı aracı olarak kullanmaktan bıkmıştı.

Penn, "Henüz parayla ilgili bir şey yok patron," dedi.

"Pekâlâ Stace, önceliğimiz üçüncü kurbanımızın kimliğini tespit etmek ve ardından Kane Drummond ve Jake Black'in geçmişini öğrenmek. Bulabildiğin her şeyi istiyorum. Penn, paranın peşini bırakma. Jake Black'i içeri tıkmak için bir şeyler bulabiliriz, böylece biraz baskı yaratabiliriz."

"Anladım, patron."

"Ben de süper kahramanımızı arayacağım. Artık saklanmadığını bilsin."

Kim Bowl'a girdi ve numarayı çevirdi. Tek bir
merhaba ile cevap verdi.

"Bay Drummond," dedi tam adını kullanarak. "DI Stone."

"Nasıl oldu da..."

"Biz polisiz. Bu işte iyiyiz. Sanırım başka bir konuşmaya ihtiyacımız var. Sophie artık Unity Çiftliği'nde değil. Şimdi gelip sizi evinizde görebiliriz..."

"Hayır," dedi çabucak. Beklediği yanıt buydu. Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Benimle her zamanki yerde buluş. Saat onda."

"Ben daha çok..."

Hat kesilirken, "Saat onda, Müfettiş, nedenini göreceksiniz," dedi.

Saatine baktı. Neredeyse sekiz olmuştu. Bu da ona yapması istenen diğer şey için yeterli zamanı veriyordu.

Nedenini görmesi konusunda tam olarak ne demek istemişti? Sanki o kafenin iş yapmasını sağlıyordu.

"Penn, plan değişti. Kane'in adresine bir ekip gönder. Gitmesini bekleyin ve sonra içeri girin. Sophie Brown'ın güvenliğinden endişe etmek için nedeniniz var."

"Anladım patron," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Sheila'nın kızının evinden çok uzakta değil," dedi saatine bakarak. Adam soru sorarcasına ona baktı.

Başıyla onayladı. Kadın annesinin nerede olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Paltosunu aldı ve gitti.

Herkesin ne yaptığını tam olarak bildiğinden emin olan Kim, Bryant'a döndü.

"Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldı.

"Olabileceğim kadar
hazırım."

Doksan

Tiff yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve Britney'yi kahvaltı salonuna kadar takip etti. Uykusuzluktan kendini halsiz hissediyordu. Gitme zamanının geldiğine karar verdiğinde, sabah yeterince çabuk gelmemişti. En başta bunu yapmayı kabul ederek doğru şeyi yapıp yapmadığını bile merak etmeye başlamıştı.

Ayrılma isteğinin yanında, ekibi hayal kırıklığına uğratmış olma hissi de vardı. Gelip Sophie'yi bulması için ona güvenilmişti. Bulamamıştı. Sophie de kız hakkında hiçbir şey öğrenememişti. Brown ailesinin bir kızı daha ölürse bunun sorumlusu o olacaktı.

Ve şu anda patronun yüzünü görmek istemiyordu, fena halde başarısız olduğunu biliyordu. Bir daha asla bu ekibe yardım etmesinin istenmeyeceğini biliyordu.

"İyi misin?" Brit sırada beklerken sordu.

"İyiyim, sadece evi biraz özledim."

"Gitmek mi istiyorsun?" Britney telaşla sordu.

"Tanrım hayır, burayı seviyorum," diye karşı çıktı Tiff çabucak. Gerekmedikçe arkadaşını üzmek istemiyordu. Brit'i gerçekten de üzmek istemiyordu.

Tüm çabalarına rağmen, kızıl saçlıya uzun zamandır kimseye olmadığı kadar yakın hissediyordu.

"Güzel, çünkü kahvaltıdan sonra sana bir sürprizim var."

"Gerçekten mi?" Tiff sordu.

"Evet, ama önce yemek yiyelim. Çok açım."

"Tamam," dedi Tiff, onu en yakın masaya kadar takip ederek. Tiff, Sheila'nın bugün sıraya girmemiş olmasına şaşırmıştı.

"Sheila nerede?" diye sordu Brit tostlarını kızartırken. Tiff çırpılmış yumurta ve domuz pastırması tabağı tepsisine gelene kadar acıkmamıştı, ama şimdi bu manzara karşısında ağzı sulanmıştı.

Kahvaltının tadını çıkarmak günah değildi. Zaten buradaki son yemeğiydi. Kahvaltıyı bitirir bitirmez patrona mesaj atacak ve çıkmak üzere olduğunu bildirecekti. Bir bilgilendirme olabilirdi ama hiçbir şey bilmediği için bu çok kısa bir bilgilendirme olacaktı.

"Ah, bugün Cuma," diye açıkladı Brit. "Sheila ve diğerlerinden biri her Cuma sabahı gidip haftalık yiyecek alışverişini yaparlar. Daha sonra herkes için kremalı pastalar," dedi Brit, pastırmasının yağını keserken.

Tiff kendi kahvaltısını hazırladı ve ikisi sessizce yediler. "Pekâlâ, sabah için hazırlığımı tamamladım," dedi Brit, elindekini yere bırakarak. bıçak ve çatal. Tiffany sadece bir lokma gerideydi. "Hadi o zaman, Tiff, yoğun bir günümüz var."

Tiff masaya doğru yöneldi. Paketlenmiş öğle yemeğine ihtiyacı olmayacaktı ama Britney'e söylemeye hazır olana kadar görünüşü korumak önemliydi eve gidiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Brit sordu. "Öğle yemeğimizi almaya."

Britney genişçe gülümsedi.

"Ah, bu benim sürprizim. Bugün evde kalıyoruz."

Doksan Bir

Şef yolcu koltuğundan ona "Hazır mısın?" diye sordu. "İstiyor musun..." "Hayır, burada kal. Ben onay vereceğim."

Bryant arabadan indi ve ön kapıya yöneldi.

Beklerken arkasını döndü ve sokağa bir göz attı.

Bu kolay bir konuşma olmayacaktı. İkisi için de.

Döndü ve kapıyı tekrar çaldı. Bu sefer daha kuvvetli. Araba yola park edilmişti.

Perdesiz pencereden bakmadan önce bir kez daha denedi.

Salon düzenli ve temiz görünüyordu.

Evin yan tarafını işaret eden şefe baktı.

Ön kapıdan uzaklaştı ve yan taraftaki kapıyı denedi. Kapı açıldı.

Kontrol ettikten sonra arka kapıyı çaldı. İndirilmiş panjurdan hiçbir şey göremedi. Arka kapı kilitliydi ve hızlı bir bakış ona hiçbir pencerenin açık olmadığını söyledi.

Kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti. Burada doğru olmayan bir şeyler vardı.

Ön tarafa geri döndü. Şef çoktan arabadan inmiş ve ona doğru geliyordu.

"Açık bir şey yok mu?" diye sordu.

Kapıya tekrar vururken başını salladı. Cevap vermedi.

Bryant eğildi ve parmaklarını posta kutusundan içeri soktu. Görüşünü engelleyecek herhangi bir çalı ya da kapak yoktu.

Kapının hemen iç tarafında ölü bir bitkinin, araba anahtarlarının ve bir birkaç açılmamış mektup. Karo döşeli zeminde iki çift ayakkabı ve bir çift spor ayakkabı vardı. Bakışları merdivenlere doğru ilerledi. Gözleri merdivenlerde gezindi.

Yukarıya doğru gidebildikleri kadar gittiler ve o zaman onları gördü.

Midesi boğazına düğümlendi. "Geri çekilin," dedi şefe ısrarla. "İçeri giriyor muyuz?" diye sordu.

"Oh evet."

"Tamam, sen üstte, ben altta."

"Bir, iki, üç," diye seslendi.

Üçe kadar sayınca şef tüm ağırlığını kapının alt tarafına verdi ve o da gücünü üst tarafa odakladı.

Kapı patlayarak açıldı, duvara çarptı ve geri döndü.
onlara doğru. Bryant kolunu araya atarak kutuyu geri itti ve açtı.

"Kahretsin," dedi şef, posta kutusundan ne gördüğünü anlayınca.

Richard Harrison'ın cansız bedeni üst kattaki aydınlatma armatürüne asılı duruyordu. Bir çift kısa merdiven kenara atılmıştı.

İkisi de önlerindeki manzaraya bakakaldı. Adamın kendi canına kıydığına hiç şüphe yoktu.

"Pekala, Bryant," dedi şef. "Buraya yapmak için geldiğin şeyi kesinlikle yapamazsın."

Bu bir gerçekti.

Adamı cinayetten tutuklamak için buradaydı.

Doksan İki

Penn, kapıyı açan Josie Finch'in yüzündeki şaşkın gülümsemeyi fark etti.

"Yine mi sen?"

Alınmamıştı. Bu pek de sürpriz değildi. On sekiz aydır polisle neredeyse hiç ilgilenmemişti ve şimdi birkaç gün içinde iki kez ziyaret edilmişti.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, arka plandaki hafif yanık tost kokusunu algılayarak.

"Erkek arkadaşım tost makinesinin ayarını yine değiştirdi," diye önerdi. "O kendi cesedinin yakılmasını seviyor, bense benimkine hiç dokunulmamasını. Nasıl başardığımızdan emin değilim... Saçmalıyorum, değil mi?"

Gülümsedi ama kadın ona oturmasını işaret ederken hiçbir şey söylemedi.

"Gergin olduğumda saçmalıyorum. Geri dönmüş olabilirsin çünkü bana söyleyecek bir şeyin var ve söyleyeceğin herhangi bir şey hakkında nasıl hissedeceğimden emin değilim."

"Bayan..."

"Josie, lütfen," diye ısrar etti.

"Benim hakkımda iş arkadaşlarının çoğundan daha çok şey biliyorsun. Sorun şu ki, bana vereceğin her haber için duygusal bir
Bir tür yanıt ve verecek neyim kaldığından emin değilim ve eğer gerçeği tüm acımasız ihtişamıyla istiyorsanız, daha fazla hangi haberi umduğumu bilmiyorum."

Penn bunun konuşan öfke olduğundan şüpheleniyordu; en başta annesini terk ettiği için ona duyduğu kızgınlık ve bunu dışarı vuramamanın verdiği öfke. Tüm acısını annesine kusabilmek için. Hâlâ içinde fokurdayıp duruyordu. Ama gerçeği hak ediyordu.

"Annen yaşıyor, Josie."

Kadın adama baktı ama adam onun vücudunun sanki bir buçuk yıldır tuttuğu nefesini bırakıyormuş gibi önünde söndüğünü gördü.

"Unity Farm adında bir yerde." "O iyi
mi. Yani, iyi mi?..."

"Bildiğimiz kadarıyla durumu iyi, ancak zorla tutulmadığını da biliyoruz."

Penn onun gözlerinin akmayan yaşlarla kızarmasını izledi. Tüm gerçeği hak ediyordu.

"Anlıyorum," dedi kalın bir sesle. "Yaşıyor ama hâlâ beni görmek istemiyor."

Bu, tartışabileceği bir gerçek değildi.

"Josie, eğer yardımı olacaksa, bu yer hakkında daha fazla şey öğrendikçe ne kadar ikna edici olduklarını daha iyi anlıyoruz. Tehdit ya da şiddet kullanmıyorlar. Baştan çıkarma ve vaatler kullanıyorlar. İnsanların zayıflıklarını, kırılganlıklarını avlıyorlar. Küçük bir çatlak bulurlar ve çok daha büyük olana kadar ona masaj yaparlar. Babanız öldükten sonra annenizin kederinden yararlandılar. Onda bir zayıflık buldular ve kullandılar-'

"Bakacak kimsesi yoktu," dedi Josie aniden. "Biliyorsun, o zamanlar bunu bir kenara bırakmıştım ama babam öldükten sonra her gün babam olmadan kaybolduğundan bahsediyordu. Sürekli bana gelmeyi teklif ediyordu.
temizlik yapmak, yemek pişirmek

ve..." "Yemek yapmak mı?"

diye sordu.

Josie başıyla onayladı. "Babam hayatında hiç paket servis yemedi. Annem bunu duymak bile istemezdi. Sıfırdan yemek yapmayı çok severdi. O... o harika bir aşçıydı.
Onun yemeği..."

"Çiftlikte yaptığı şey bu, Josie."

Hüzünle gülümsedi. "Hiç şaşırmadım. Annem her zaman diğer insanlara yardım etmek için her şeyi yapardı. Çok büyük bir kalbi var."

"Her şey bitmiş değil Josie. Belki bir gün..."

"Bunu düşünemem. Eğer düşünürsem, umutlanmaya başlayacağım ve sonra yine hayal kırıklığına uğrayacağım. Bir parçam ona kızgın kalmak zorunda. Bu kendimi korumak için."

O anladı. "Sadece bilmeni isterim ki seni öylece bırakıp gitmedi. Ona kur yapılırdı, pohpohlanırdı, iltifat edilirdi ve manipüle edilirdi."

Tam o anda Josie bir damla gözyaşı döktü. "Tamam, onu affetmeye çalışacağım ve sonra belki kendimi affedebilirim."

"Ne için?" Penn sordu.

"Korkarım size karşı tamamen dürüst değildim," dedi başını eğerek. "Hepsi benim hatam, görüyorsun. Sana son konuşmamızdan bahsettim ama sana söylemediğim şey büyük bir tartışma yaşadığımızdı. Bencilce davranıyordum ve kendi kederime gömülmüştüm. Annemin eskisi gibi olmasını istiyordum.

her zaman yanımdaydı ama babamın ölümü onu çok etkiledi.

bana ya da başkasına teselli veremedi. Kederimiz bizi birbirimize yaklaştırmadı. Bizi ayırmasına izin verdim."

Penn onun sesindeki utancı duyabiliyordu. "Bu seni sorumlu yapmaz."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken başını kaldırdı. "Onu bir daha asla görmek istemediğimi söyledim. Hamile olduğumu yeni öğrenmiştim ve evliliğim zor durumdaydı. Başa çıkamıyordum ve bunun acısını ondan çıkardım. Ertesi gün beni aramaya çalıştı ama ben onu görmezden geldim. Onu ne için cezalandırdığımdan hala emin değilim; tek bildiğim ikimizin de hayatındaki en acı verici dönem olduğuydu."

Penn bu kadının kendine çektirdiği eziyet için üzülüyordu. Annesinin manipülatif bir tarikata katılmasına o sebep olmamıştı ama aralarının açılması Unity Farm'ın işini kesinlikle kolaylaştırmıştı. Sheila hayatının aşkı için yas tutuyordu ve tek çocuğu onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Komşum bana etrafta dolaşırken gördüğü adamdan bahsettiğinde duygularım allak bullak olmuştu..."

"Kim?" Penn kafası karışmış bir halde sordu. Nedense onun bir kadın tarafından işe alındığını sanmıştı.

"Büyük adam. Siyahlı adam. Devasa Range Rover'ı olan."

Doksan Üç

Stacey zamanını Kane Drummond, Jake Black hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmak ve üçüncü kurbanlarının kimliğini tespit etmek arasında bölüştürüyordu.

Şimdiye kadar, Kane'in üç filmde yönetmen olduğunu öğrenmeyi başarmıştı. ayrı şirketler. Kendisi bir sonraki kayıp kişi raporlarını incelerken, onların tüm bilgileri matbaaya gönderilmişti.

Parametreler şimdiye kadar çalıştığı en genel parametrelerdi. Erkek, 1.80 boylarında, yirmi beş ila elli beş yaşları arasında ve üç ay ve üç yıl. Keats, daha fazla fiziksel tanımlamanın kendisi açısından bir tahmin olacağını ve bu yüzden spekülasyon yapmaya hazır olmadığını söylemişti.

Biraz spekülasyon iyi bir şey olabilir, diye düşündü Stacey, özellikle de kendi kriterlerine uyan raporları daraltırsa.

Penn'in burada olmasını çok isterdim, diye düşündü, çünkü bir sonraki kayıt on bir ay önce kaybolduğunda otuz sekiz yaşında olan Derek Noble adında bir adamla ilgiliydi.

Stacey davanın detaylarını okumaya başlamıştı ki telefonu çaldı. "Hey, medyum falan mısın?" diye sordu meslektaşına.

"Bahse girerim yakın zamanda bir kurabiye daha yiyeceğinizi tahmin edebilirim."

Lanet olsun ona. Bunu düşünüyordu.

"Geri dönüyorsun. Lütfen evet de," diye yalvardı.

"Bir dakikaya geliyorum. Sheila Thorpe'un evini satan emlakçının ofisinin hemen dışındayım. Bana ayrıntı vermeyen bir bayanla konuştum ama paranın bir şirkete aktarıldığından bahsettiğini hatırlıyor gibiydi. Sen gel.
Stella, Budweiser, Carlsberg ya da..." "Charlsberg," dedi Stacey aniden, yazıcıya doğru uzanarak
Arkada.

"Şansı yüksek, neden?" Penn sesinde korkuyla sordu. "Kane Drummond'un şirketlerinden biri."

"Kahretsin," dedi Penn. "Ben de bunu söyleyeceğini düşünmüştüm."

Doksan Dört

"Peki, ne dedi?" Kafeye ve Kane'le üçüncü buluşmalarına doğru giderlerken Kim sordu. Bryant, Richard'ın cesedini bulur bulmaz Travis'i aramıştı. On dakika içinde bir ekip gelmişti ve Bryant'ın tam bir ifade vermek için daha sonra Worcester'a gitmesi gerekecekti.

"Alice Lennox cinayetini itiraf ettirmek için oraya gittiğimi söyledim. Sesi pek memnun olmuşa benzemiyordu. Drake'in itirafını gözden geçirmesi ve verdiği ayrıntıların hepsinin basında çıkan haberlerde yer aldığını ve sadece katilin bilebileceği hiçbir şey söylemediğini kendi gözleriyle görmesi için ona yalvardım. Sigaradan bile bahsettim."

Bryant bunun önemini ona daha önce açıklamıştı. Drake, Alice Lennox'u öldürme hikâyesinin hiçbir yerinde
bir sigara içti. Diğer her şeyi ayrıntılarıyla anlatmıştı ama raporlardan saklanan tek şeyi anlatmamıştı.

"Richard'ın bunu planladığını da bu şekilde biliyorum," dedi Bryant. "İkimiz de durduk ve hapishanenin dışında o sigarayı içişini izledik. Ben Richard'dan önce ayrıldım, o da tam olarak ne planladığını bilerek gidip sigarayı almış olmalı.
onunla yapacaktı. Ama doğru gelmeyen başka şeyler de vardı. Drake, Alice'in bir fahişe olduğunu söylemesine rağmen kurbanlarına cinsel saldırıda bulunmak için hiçbir zaman bir nesne kullanmadı ve suçları işlediğini hiçbir zaman kolayca kabul etmedi. Wendy cinayeti ve Tina Crossley'i öldürme teşebbüsü hakkında sorgulandığında bir avukat tutmuş ve tek kelime etmemiştir. Eşleşen tek şey, Tina Crossley'in aldığı yaralardı. Alice, Wendy'nin yaralarıyla aynı olan ve Richard'a tamamen tanıdık gelen yaralar."

"Ama neden Drake'i öldürmedi?" Kim sordu. Nefret ettiği adam buydu.

"Yapamadı. Hapishanenin dışında bana Drake'in Wendy'yi öbür dünyada bulacağından ve onu korumak için orada olamayacağından korktuğunu söyledi. Drake ondan önce ölemezdi. Onu yüzüstü bırakamazdı.
tekrar."

Bryant sanki onun tartışmasını ya da teoriyi küçümsemesini bekliyormuş gibi ona doğru baktı ama bunu yapamadı çünkü annesi hakkında da benzer düşüncelere sahipti.

Kişisel olarak öbür dünyaya inanmıyordu ama eğer yanılırsa annesinin kardeşine yeniden işkence etme fırsatı bulacağı, yalnız kalacağı ve kendini koruyamayacak kadar güçsüz olacağı korkusuyla yaşıyordu.

Düşüncelerini silkeleyip attı.

"Peki, tüm bunları ona anlattığında Travis ne dedi?"

"Teorim için bana teşekkür etti ve biraz düşüneceğini söyledi." Kim,

"Ooh, fırçala," diye not düştü.

"Kanıtları görmezden gelemez."

Kim, Travis'e sunulan şeyin kanıt olduğundan emin değildi.
Bryant için her şeyin henüz bitmediği hissine kapıldı.

Bryant kafenin önüne park ederken Kim, "O zaten orada," dedi.
Kane cam kenarında bir koltuk bulmuştu. Buna rağmen sırtı dışarıdaki manzaraya dönük olarak oturdu.

Kim, adamın önündeki masada duran üç fincanı fark edince yarı gülümsemesine engel olamadı.

"Bay Drummond," dedi otururken.

"Gösteriş yapmayalım, Müfettiş. Gerçek adımı bildiğinizi zaten tespit ettik ve bence Kane iyi iş çıkaracak."

"Kendin hakkında açıklamak istediğin başka bir şey

var mı?" "Hayır."

Omuz silkti. "Sorun değil. DC'm çok yeteneklidir. Günün sonuna kadar ayakkabı numaranız ve en sevdiğiniz renk dahil her şeyi öğrenmiş olacak."

"On bir ve siyah," dedi espri yapmadan.

"Muhteşem. Bu ona biraz zaman kazandırır."

Kim şu anda, üçüncü buluşmalarında bile bu adamdan ne olumlu ne de olumsuz bir titreşim almasının nasıl mümkün olduğunu merak ediyordu. Doğrudan, sert ve iğrenç biriydi ama bu nitelikleri onu tek başına bir katil yapmıyordu. Neyse ki onun için. Ama empati de duymuyordu.
Söylediği her şey gerçeklere dayanıyordu, madde madde sıralanmış bir liste gibiydi ve arkasında hiçbir duygu yoktu.

"Sana bir sorum var, Kane. Bu sefer sadece bir tane."

"Devam et," dedi soluna bakarak. İki orta yaşlı kadın bir demlik çayı paylaşıyordu.

"Sophie Brown nerede?"

Tepki yok. Omuz silkti. "Birlik Çiftliği, sanırım."

"Görünüşe göre değil."

"Nereden biliyorsun? İçeride yüzden fazla insan var." Kim içkisinden bir yudum alarak, "Ve onlardan biri de bizimki," dedi.

Şaşkınlık şoka, inançsızlık dehşete ve son olarak da öfkeye dönüştü. Sonunda duyguların kanıtı ortaya çıktı.

"Şaka mı yapıyorsun? Lütfen bana şaka yaptığını söyle," dedi öne doğru eğilerek. Onun cevabını beklerken bakışları yoğunlaşmıştı.

Kim başını salladı. "Tek yolu buydu-'

"Tanrı aşkına," diye tükürdü. "En azından bana bu kişinin tarikatlar ve uygulamaları hakkında biraz deneyimi olduğunu söyleyin; en azından bunun tehlikeleri hakkında tam olarak bilgilendirildiğini..."

Kim savunmaya geçerek, "O bir polis memuru, tabii ki ona bilgi verdik," diye tersledi. Günlerdir hiçbir şey hissetmemişti ama gizli bir polis memurundan bahsedilince her şey bir anda değişmişti. Bu da neydi böyle? diye merak etti.

"Ama sen kendin bile bilmiyordun. Bunun bir tarikat olduğuna bile inanmıyordun."

"İrtibat halindeydik. O iyi."

Kane başını salladı. "Nasıl bir tehlike yarattığın hakkında bir fikrin var mı..."

"Buraya cevaplamanız için sorulan sorudan dikkatleri başka yöne çekmeye çalışıyor olamazsınız, değil mi?" diye sordu onun ses tonuna sinirlenerek. "Belki unutmuşsundur diye tekrar soruyorum. Bu adamla ne yaptınız?
Sophie Brown?"

Duygularının üzerindeki perde bir kez daha kapanmıştı. "Onunla bir şey yaptığımı sana düşündüren nedir?"

"Geçen gün kendin söyledin. Bana söylediğin son sözler, ona zaten sahip olduğunu ima ediyordu."

"Hatırladığım kadarıyla, eğer ona sahip olursam, bunu ilk öğrenecek olanın bana ödeme yapan kişiler olacağını da söylemiştim."

"Peki sana ne kadar ödüyorlar, Kane? Bu seferki daha düşük bir ücret mi?

"Hata benim değildi, Müfettiş," dedi.
Elmacık kemiği oynadı. Adam hata yapmakla suçlanmaktan hoşlanmıyordu.

Tam onu daha da kışkırtacaktı ki telefonu çaldı. Arayan Penn'di ve şu anda nerede olduğunu ve ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Taş," diye cevap verdi, adamın onu sadece bilmesi gereken bir şey için rahatsız edeceğini biliyordu.

Sözünü kesmeden konuşmasına izin verdi ve yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadığından emin oldu.

Ona teşekkür etti, aramayı sonlandırdı ve Kane Drummond'a döndü.

"Görünüşe göre başka bir sorum daha var." Durakladı ve bakışlarını Kane'e sabitlemeden önce meslektaşına bir göz attı.

"Sheila Thorpe neden tüm parasını sana verdi?"

Doksan Beş

Kahvaltıyı bitirdikten sonra Britney ona dış mekânı gezdirmiş, havuzun ve hayvanların nereye gittiğini anlatmıştı.
Birkaç dakikada bir Tiff ayrılacağını söylemek için ağzını açıyordu ve her seferinde arkadaşının yüzündeki heyecanı ve canlılığı görüyordu ama kelimeler bir türlü gelmiyordu.

Britney onu 3 numaralı ambardaki meditasyon odasına yönlendirirken kendi zayıflığı için kendine lanet okudu.

"Hiç denedin mi?"

Tiff başını salladı.

"Bugün yeni başlayanlar sınıfı var. Senin için mükemmel ama yine de yapacağım. Artık dinlememe gerek yok ve artık oldukça derine inebiliyorum," dedi gururla.

Bu dersten sonra ona söyleyecekti, Tiff kendi kendine söz verdi.

Yere oturdu ve bu süreyi kendini toparlamak için kullanmaya karar verdi. Düşüncelerini düzeltmek, yeni bir plan yapmak, arkadaşının duygularını incitmeyecek bir çıkış stratejisi. Tek yapması gereken diğerleri gibi gözlerini kapatmak ve söylenenler yerine kendi düşüncelerine odaklanmaktı.

Mindy adında maksi elbise giymiş ve boynu renkli boncuklarla dolu bir kadın, yeni başlayanlar için bir ders yaptıklarını ve ilk seferde derine inemezlerse kimsenin endişelenmemesi gerektiğini söyledi.

"Meditasyon yaparak meditasyon yapmayı öğrenirsiniz," diye açıkladı. "Zamanla daha derine inersiniz ve sonuçları seksten, uyuşturucudan ve hatta Sheila'nın sütlacından bile daha iyidir."

Odadaki diğer yedi kadın kıkırdadı.

"Bir mantra seçin," dedi Mindy hepsine. "İstediğiniz herhangi bir şey olabilir, tek bir kelime, bir cümle ama bilincinize olumlu bir duygu getiren bir şey. Var mı bir tane?"

Tiffany 'Evita' kelimesinde karar kıldı. Bu onun en sevdiği sahne gösterisiydi. Dokuz kez izlemişti ve Eva Peron'un hikayesi onu etkilemekte asla başarısız olmamıştı.

"Şimdi, gözleriniz kapalı bir şekilde rahatça ve sessizce oturun. Vücudunuzdaki kasları gevşetin. Ayaklarınızdan, baldırlarınızdan ve sonra uyluklarınızdan başlayın. Omuzlarınızı silkip başınızı ve boynunuzu döndürün. Kendi nefes alış verişinizi dinleyin, nefes alıp vermeye odaklanın. Değiştirmeye ya da yavaşlatmaya çalışmayın.

Sadece ona odaklan. Onu dinleyin. Nefesin bedeninize girip çıkma sürecinin keyfini çıkarın. Düşüncelerinizin herhangi bir çaba sarf etmeden gelip gideceğini fark edin. Onların içeri ve dışarı akmasına izin verin. Bunu bir ya da iki dakika sessizce yapacağız."

Tiffany kendi düşüncelerine döndü ve Britney'ye gideceğini açıklamak için günün hangi saatinin en iyisi olduğunu merak etti. Dürüst olmak gerekirse, Britney'yi kendisiyle birlikte gitmeye ikna etmeye çalışmak aklına gelmişti ama nedenini anlamasını sağlamak için yeterli zamanı olduğunu düşünmüyordu.

Belki birkaç gün içinde Britney ile üniversitede buluşup onu ikna etmeye çalışabilir...

"Tamam, şimdi mantranızı aynı, basit, zahmetsiz şekilde sessizce tekrarlayın. Mantranızı tekrarlarken düşünceler gelecektir ve bu sorun değildir. Yavaşça mantranıza dönün ve meditasyon yapmaya çalışmamaya dikkat edin. Hiçbir şeyi zorlamayın. Şimdi bunu birkaç dakika deneyelim."

Tiffany düşüncelerin gelip gitmesine izin verdi. Belki de bu, gerçek hayatında işinin ve ev hayatının stresinden kaçmak için kullanabileceği bir şeydi.

Evita.

Brit'in kendisini terk edilmiş gibi hissetmesini istemiyordu.

Evita.

Ama kendi huzuru için buradan ayrılması gerektiğini biliyordu. Evita.

Belki Brit Evita'ya açık olabilir.

Eğer konuyu

açtıysa... Evita.

Evita.

Evita.

Doksan Altı

Kane soruya cevap vermeden önce bir içki daha almakta ısrar etti. Hem o hem de Bryant içkilerinin tazelenmesini reddetti.

"Tamam," dedi, otururken. "Sheila Thorpe benim için çalışıyor."

"Ne?" Kim ve Bryant birlikte söylediler.

"Unity Farm'ın üyelerini, özellikle de yaşlı olanları nasıl işe aldığını biliyoruz. Yerel ölüm ilanlarını okuyorlar ve en az akrabası olanları, özellikle de kadınları seçiyorlar."

"Açıkla," diye sordu Kim.

"Onları kendiniz de gördünüz. Arthur Evans kızları, oğulları, karısı, kardeşi, babası ve diğerleri tarafından özlenecektir. Çoğu akraba listede yer alıyor. Liste ne kadar uzun olursa, hedef o kadar zorlaşır çünkü onları izleyen daha fazla aile vardır. Ne kadar az akraba listelenirse paraya ulaşmak o kadar kolay olur. Sheila'nın kocasının ölüm ilanında sadece bir kızı ve karısından bahsediliyordu.
Mükemmeldi. Etrafında çok az aile olduğu için Sheila kolay lokma oldu."

"Ve sanırım kızından uzaklaşması
yardımcı oldu mu?" Kim sordu.

"Bir kişiyi normal hayatına ne kadar az insan bağlarsa o kadar iyi" diye yanıtladı.

"Peki, nasıl çalışıyor?" Bryant sordu. "Manipülasyonun gerçek mekaniği nedir?"

"Üyelerden biri kapıyı çalacak, iş yapmayı teklif edecek, ayaklarını kapıdan içeri sokacak ve manipüle edilecek ilk zayıflığı değerlendirecek."

"Yani Sheila'ya önce sen mi ulaştın?" Kim sordu.

Başını iki yana salladı. "Birikimlerinin çoğunu teslim etmeden önce değil. Onu evi ve içindekileri satmadan önce yakaladık."

"Yani onları sattı ve yerine parayı size mi verdi?"

Başını iki yana salladı. "Her şey elimizde, güvende ve o gittiğinde hazır olacak. Eğer ona bir şey olursa her şey kızına devredildi." "Anlamıyorum.

Onu tarikattan nasıl uzaklaştırdınız?"

"Herkese yaptığımız gibi. Sheila hâlâ evinde yaşıyordu.
Unity Farm'a taşınmamıştı ama neredeyse her gün ziyaret ediyordu. Ona nasıl çalıştıklarına dair kanıtlar gösterdik, işe alım uygulamaları hakkında makaleler okuduk. Kendini aptal ve suçlu hissetti ve yardım etmek istedi."

"Kızıyla tartıştığını biliyor muydun?" Kim, onun taktiklerinden duyduğu hoşnutsuzluk dilinin ucunda dururken sordu.

"Evet."

"Hangisi üzerine oynadınız? Onun iyi doğası, diğer insanlara yardım etme isteği ve hiç kimsesi kalmamış gibi hissetmesi mi?"

Duygulanmadan başını salladı. "Tarikata devam etmeyi kabul etti, böylece içeride bir adamımız olacaktı. Organizasyonumuz izlenebilir değil. Google'da kayıtlı değiliz, bu yüzden aileler doğrudan bize gelemiyor, bu yüzden onu silahlandırdık, onu kazanmak için yapacakları her şeyi anlattık. O hazırdı ve tamamen
bilgilendirildim."

Yapbozun parçaları yerine oturmaya başlamıştı ve Kim oluşan tablodan pek hoşlanmamıştı.

"Yani, Sheila içeride zengin ebeveynleri olan insanları tespit ediyor ve onlara yaklaşıp hizmetlerinizi ücret karşılığında mı sunuyorsunuz?"

Tanrım, manipülasyon gerçekten de oyunun adıydı.

"Neredeyse," dedi. "Yalnız Sheila'nın seçme kriterleri varlıklı ebeveynlere göre değil, risk altında olabilecek kişilere göre belirleniyor. Kuralları çiğnediği için gözden düşmüş biri olabilir. Herhangi bir nedenle sürekli olarak kötü muamele gören biri olabilir. Çiftliğe daha fazla fon getirmesi için baskı gören biri olabilir. Bunun pek çok nedeni var."

"Fiziksel tehlikeden mi bahsediyorsun?"

Başını salladı. "Ama tek tür bu değil."

Kim şimdi onun bir tarikata katılmanın uzun vadeli etkilerinden bahsettiğini anlıyordu. "Yani Sheila risk altında olduğunu düşündüğü insanları belirliyor,
Bunu size ilettiğinde, onları yakalayıp akıllarını başlarına mı getiriyorsunuz?"

Başını salladı.

"Ama sana nasıl haber veriyor?" Kim sordu. Tiffany ona insanların kendi cep telefonlarına izin verilmediğini söylemişti ve Tiff'in kendi telefon çalınmıştı.

"Bir saniye sonra açıklayacağım," dedi ve içkisinden bir yudum daha aldı.

Bir demlik çayı paylaşan iki kadın kalkıp kafeden ayrılırken Kim sabırla bekledi.

Kane uzandı ve kendisine en yakın olan çay bardağını kaldırdı. Bryant katlanmış küçük bir kâğıt parçası çıkarırken Bryant'la birbirlerine baktılar.

Kim'in bakışları kapıya yöneldi.

"Sheila Thorpe muydu o?" diye sordu, gölde aradığı kadının az önce arkasında çay içtiğine inanamıyordu.

Başıyla onayladı. "Haftalık yiyecek alışverişini yapıyor ama gördüğünüz gibi hiç yalnız kalmıyor."

"Yani bu Çiftlikte tehlikede olduğunu düşündüğü insanların listesi mi?" Başını salladı ve kâğıdı açtı.

Kaşlarını çattı.

"Ne?" Kim sordu.

"Üç isim var ama sonuncusu hakkında çok az bilgi var. Görünüşe göre Tiff adında biri için endişeleniyor."

Doksan Yedi

Tiff çiftlik evinin ön kapısına doğru ilerlerken gözlerindeki yorgunluğu silkeledi. Saat daha bir bile olmamıştı ve rahatlıkla odasına dönüp biraz kestirebilirdi. Bunun nedeni herhangi bir yorucu aktivite değildi, tam tersi. Ömrünün sonuna kadar rahatlamıştı.

Meditasyon seansından sonra Britney onu 5 numaralı ahıra, Hint baş masajı öğrenen ve pratik yapması gereken Violet adında bir kadının yanına götürdü. Kadın susam yağını kafa derisine ustalıkla yedirdi; güçlü parmakları başının etrafındaki basınç noktalarını sıkıca çalıştırdı.
Tiffany, zihni onu takip ederken ancak bir düşünce oluşturabilmişti.
Ritmik sürtünme gerginliği ve baskıyı gevşetiyordu. Ama kendini bu deneyime bırakmadan önce bir karar vermişti.

İlk fırsatta buradan ayrılacaktı ve Britney'e açıklama yapmak için beklemesi gerekecekti.

İşe koyulma zamanı diye düşündü ve dışarı çıktı. Britney'nin tuvalete gitmediğini fark etmesi için birkaç dakika daha geçmesi gerekecekti.

Geldikleri yoldan gitmeye karar vermişti. Yola kadar daha uzun bir yol olduğunu tahmin ediyordu ama en azından yön duygusu vardı. Yola varır varmaz patronu arayacak ve dışarıda olduğunu bildirecekti.

Bu düşünce midesini bulandırdı. Her şeye rağmen eli boş gidiyordu ama içinden bir ses gitmesinin daha önemli olduğunu söylüyordu.

Avludan geçerek tepenin eteklerine doğru ilerledi. Etrafta kimse yoktu ve kolayca sıvışabilirdi ama aklına ani bir düşünce geldi ve hızını yavaşlattı.

Britney'yle birlikte ilk gece oraya gidip tepenin başında durduklarında, ağaçlık alanda bir şeyin parıldadığını görmüştü. Orada bir
Orada bir yapı var mı? Bir bina mı? Sophie Brown orada olabilir mi?

Zihni kendi kendisiyle boğuşuyordu. Bir yandan onu medeniyete ve kendi hayatına doğru iten, giderek artan bir aciliyet vardı, ama diğer yandan umutsuzca buradan hiçbir şey almadan ayrılmamaya çalışıyordu. Tarikat hakkında daha fazla bilgi edinmek ve Sophie Brown'ın yerini tespit etmek için gönderilmişti.

Ya Sophie Brown başından beri buradaysa?

En azından kontrol etmeden gidemeyeceğini anladığında midesindeki endişe artmaya başladı.

Tepeye doğru düz gitmek yerine sağa, ormanlık alana döndü.

Ağaçlar birbirine dolanıp kavisler çizerken gün ışığı hemen azaldı. güneşi engelliyordu. Dar yürüyüş yolunun her iki yanındaki çalılıklar sıktı. Yavaşça ilerledi; tüm bu manzara ona bir peri masalındaki uğursuz bir dönüşü hatırlatıyordu. Eğer bunu evindeki televizyon ekranından izliyor olsaydı, tüyler ürpertici, uğursuz bir müzik
ve onu dışarıda kalması için uyardı.

Kendi dramatizmine gülümsedi ama tedirginliği geçmedi.

İki adım daha atarak karanlığa doğru ilerledi. Çıplak ayak bileğine bir iğne battı. Eğildi ve yapabileceği en kötü şeyin bu olduğunu bilerek ovuşturdu.

Doğruldu ve ileride bir tür yapının görüntüsünü yakaladı.

Birkaç adım daha attı. Ormanın sessizliği, kalbinin ağır atışına, kulaklarında çarpan kana yol açtı.

İki adım daha ileri.

Arkasında bir dalın çatırdaması.

Döndü, sadece birkaç santim uzağındaki Jake Black'in göğsüne doğru.

Kalbi boğazına kadar yükseldi.

"Hey Tiff," dedi, sorgulayan bir bakışla ona bakarak. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Kendini çabucak toparlamaya ve uzuvlarının titremesini örtmeye çalıştı.

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

"J... sadece biraz hava alıyorum," diye cevap verdi.

Sıcak ve sert bir eli kızın omzuna koydu ve onu geri çevirdi. "Bence en iyisi eve geri dönmemiz, sence de öyle değil mi?"

Doksan Sekiz

"Beni nerede istiyorsun?" Penn sandalyesine kayarak sordu.

Stacey iş arkadaşına kavuştuğu için rahat bir nefes aldı. Bilgisayarında birden fazla ekran açıktı ve hepsi arasında gidip geliyordu.

"Jake Black hakkında bulabildiğin her şeyi bulabilir misin, çünkü göldeki adamımız için olası bir rakibim olabilir."

"Hallediyorum patron," dedi.

Stacey kıkırdadı. Rütbesi ondan daha yüksekti ama Penn için rütbelerin hiçbir anlamı yoktu. İş onu nereye gönderirse oraya giderdi. Bu bazen sokakları dövmek, bazen de anahtarlara vurmak oluyordu.

Dikkatini tekrar Derek Noble'a, Penn aramadan hemen önce ekranında beliren adama çevirdi.

Otuz sekiz yaşının on beş yılında onlar tarafından tanınıyordu. On yedi yaşından itibaren, yıllar içinde artan suçlar nedeniyle yirmiden fazla kez tutuklanmıştı. Son yedi suç uyuşturucuyla ilgiliydi ve bir adamın kör edildiği şiddet olayıyla doruğa ulaşmıştı. Derek
Noble 2012 yılında altı yıl gibi en uzun süreli hapis cezasına çarptırılmış ve o zamandan beri sessizliğini korumuştu. Kayıtlar 2018'in sonlarında hapisten çıktığını belirtiyordu. Hapishaneden çıkar çıkmaz öldürülmüş müydü? Önceki suçlarıyla bir şekilde bağlantılı mıydı; belki de intikamdı ve cinayetleriyle hiçbir ilgisi yok muydu? Hayatı hiç de normal değildi ve bu yolda birkaç düşman edinmiş olmalıydı.

Eğer bu adamın davalarıyla bir bağlantısı yoksa, onu hemen elemeleri gerekiyordu. Bildiği kadarıyla aradıkları adam bu bile değildi. Bunu patrona ileterek zaman kaybediyor olabilirdi. Kararını verdi. Bilgiyi iletecek ve aramaya devam edecekti.

Doksan Dokuz

"Henüz bir haber yok mu?" Bryant, Hayes Lane'e ve Stacey tarafından kendilerine verilen adrese doğru ilerlerken sordu. Polis memuru bu adamın onların adamı olduğuna ikna olmuş görünmüyordu ve Kim bunun nedenini anlayabiliyordu. Adamın diğer kurbanlarla ya da Unity Çiftliği'yle bir bağlantısı olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.
Ama ticaret bölgesine yakındılar, bu yüzden onu ekarte etmek için bile olsa denemeye değerdi.

"İlk mesajdan beri bir şey yok," dedi, Kane'i kafede otururken bıraktıklarından beri elinden düşmeyen telefona bakarak.

O kağıt parçasında adını gördükten hemen sonra Tiff'e mesaj atmıştı. Sadece iyi olup olmadığını soran kısa bir mesaj. Kalbi göğsüne çarparak bir yanıt bekliyordu. Sadece birkaç dakika sonra
"İyi, yakında konuşuruz" diye

bir cevap almış.

Kim nerede olduğunu soran bir mesaj daha göndermişti ama hiçbir geri dönüş olmamıştı.

"İyi olacak," dedi Bryant. "Ne yaptığını biliyor. Eğer bir tehlike sezerse bize haber verecektir."

Bryant, Forge Ticaret Bölgesi'ndeki Neeley's Auto Shop'un önünde durduğunda Kim, "Umarım haklısındır," dedi.

"Yani buranın sahibi adamımızın kayıp olduğunu mu bildirmiş?" Arabadan indiklerinde Bryant sordu.

"Evet, George Neeley'nin ta kendisi," dedi ve ağır bir cam kapıyı iterek küçük bir resepsiyon alanına açtı. İki sandalye ve self-servis kahve makinesiyle derli toplu bir yerdi burası. Fişe takılı bir oda spreyi benzin, yağ ve dizel dumanı kokusunu maskelemek için hiçbir şey yapmıyordu, neyse ki. Kendini evinde hissetmesini sağlayan bir koku karışımıydı bu.

Resepsiyon alanında kimse yoktu ancak masaya bir zil takılmıştı. Kim düğmeye bastı ve arkadaki atölyeden gelen sesi duydu.

Bir rampanın altından bir adam belirdi ve cam pencereden ona baktı.

Bir meslektaşına bir şeyler bağırdı ve elini kirli bir beze silerek resepsiyona doğru yürüdü. Öğle vakti trafik haberleri

arkasındaki kapıdan, atölyenin bir yerlerinde bangır bangır çalan bir radyo sesi geliyordu.

"George Neeley?" Kim kimliğini göstererek sordu.

"Duruma göre değişir. Eğer başı beladaysa aylarca yanında kalırım, değilse senin adamınım."

Kim, işyeri sahibiyle konuştuklarını anlamak için kalın Black Country aksanının içinden geçmeye çalıştı.

"Bay Neeley, Derek Noble adında bir adam hakkında konuşmak için buradayız."

Kaşlarını çattı ve sanki bilgiyi bulacağı yer orasıymış gibi soluna baktı.

"Onun kayıp olduğunu
bildirmişsiniz." "Ah, Nobbie'yi
mi kastediyorsun?"

Tamam, diye düşündü Kim.

Yeterince yakın. "Arkadaşın
mıydı?"

George başını salladı. "Çalışan. Hapisten çıktığında ona bir iş verdim. Toplum için bir şeyler yapıyordum ve adil olmak için biraz kötü giyiniyordu."

"Devam et," dedi Kim.

"Adamlarımı biraz serbest bırakmak için onu biraz süpürme, getirip götürme ve taşıma işlerine verdim. Angarya işlerdi, gerçekten, ama küçük bir çocuk için
dayanıklıydı ve çok çalışkandı."

"Geçmişini biliyor muydunuz?" Kim aynı adamın iki görüntüsünü birleştirmeye çalışarak sordu. Hapishaneden önceki hayatı George'un zihninde çizdiği resme hiç benzemiyordu.

"Evet, evet ama bu bir entrikaydı, değil mi? Onu altı ay boyunca çalıştırmak bana bir kuruşa mal oldu. Devlet ödedi ve ben de bedava işçi aldım."

Kim bu adamın hayırsever motivasyonları hakkındaki fikrini değiştirmeye başlamıştı.

"Yani onu altı ay boyunca tuttunuz?"

George başını salladı 'Hayır, program sona erdiğinde Nobbie ağırlığınca altın kazanmıştı. Müşterileri işe götürüyor, dükkânı açıyor, kapatıyor, dükkânı düzenli tutuyor, makineleri temizliyor ve dışarı çıkmadan önce arabaları valeye veriyordu. Onu asla bırakmayacaktık."

Fikri tekrar ısındı.

"Dinle, hapishanelerimize çok güvenirim ama Nobbie beni şaşırttı. Değişmek istedi. Sebep olduğu tüm pislikler ve incittiği insanlar için çok üzgündü. Telafi etmeye çalışıyordu."

Kim sadece konuşmasına izin verdi.

"Aslında burada olduğu son gün birini görmeye gidiyordu. Geçmişinde incittiği bir kadını. Bana ayrıntı vermedi ama aldığı hediyeyi gösterdi. Çok güzeldi. Kırmızı kadife bir kutu içinde gümüş bir kolye."

Yüz

Arabaya döndüklerinde Kim, "Stacey, o bizim adamımız," dedi.

"Onun hakkında bulabildiğiniz her şeyi bulun. Geri dönüyoruz," diye ekledi ve aramayı sonlandırdı.

"Belirgin bir bağlantı yok, değil mi?" Bryant şehir merkezine doğru ilerlerken sordu.

"Bir şey var Bryant. Tyler Short ile aynı gölde bulunması çok tesadüfi. Unity ile bir çeşit bağlantısı olmalı.
Çiftlik."

Dikkatini hâlâ elinde tuttuğu telefona verdi. Tiff'ten hâlâ mesaj gelmemişti.

Kim emniyet kemerini çıkararak, "Burada dur," dedi.

Stacey'e yalan söylememişti. Dönüş yolundaydılar ama önce uğraması gereken bir durak vardı.

Binanın etrafından dolaşarak üniversitenin önündeki otoparka doğru yürüdü.

Öğrenciler, Cuma öğleden sonrasını erken değerlendirmek için girişten dışarı akın ediyordu.

Kim duvarda durmuş bir kızıl saçlı ve bir sarışını seçmeye çalışıyordu.

Öğrencilerin hafta sonu öncesi heyecanlı konuşmalarına kulaklarını tıkadı ve her yöne baktı.

Kalabalık azalmaya başlamıştı ve şüphelerinde haklıydı.

Sivil polis memurundan hiçbir temas alamamakla kalmadı.

Artık Tiffany'nin nerede olduğundan emin değildi.

Yüz Bir

Tiff yatağa otururken derin bir nefes aldı.

Ormanın kenarından geri dönerlerken durmadan Çiftlik'ten ve orada geçirdiği süre boyunca yaşadığı her şeyden bahsetmişti. Gitmek istediğine dair şüphelerini dağıtmak için gösterdiği çabanın işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu. Ayrılmayı düşündüğünü bilmesinden neden endişe duyduğundan bile emin değildi ama endişe duyuyordu.

Jake, Britney'nin izini sürerken ona gidip odasında kendine biraz zaman ayırmasını söylemişti.

Patrona izin vermek zorunda kalacağı gerçeğini kabul etti.
çıkacağını biliyordu. Evet, başarısız olmuştu ama şu anda bu onun için buradan uzaklaşıp bir tür normalliğe dönmekten daha az önemliydi.

Brit'in dönmesini beklerken mesajlaşma fırsatını değerlendirecek ve daha sonra yemeğini yiyecek, her şey normalmiş gibi davranacak ve sonra da sıvışıp tepeye gitmenin bir yolunu bulacaktı. Ve bu sefer durmayacaktı.

Telefonu almak için arka cebine uzandı. Üzerindeki hırka daha uzun olduğu için onu kot pantolonunun önünden çıkarabildi.

Orada değildi.

Arka, sol cebini kontrol etti ama onu oraya koymayacağını zaten biliyordu.

Ayağa kalktı ve yatağın etrafına bakındı. Belki de oturduğu sırada çıkmıştı. Yorganı hareket ettirdi ve yüzünü kaplayan sıcaklığı hissederek yere baktı.

Lanet olsun. Dış dünyayla tek bağlantısı. Gitmiş.

Patrona o kısa mesajı gönderdikten sonra attığı adımları takip ederek odada volta attı.

Kızılderili kafa masajından hemen sonra tuvalete gitmişlerdi.

Olamaz, şimdi hatırladı. Pantolonunu çıkarırken düşmesin diye arka cebinden çıkarıp çöp kutusunun üzerine koymuştu.
Kahretsin, Brit onu bulsaydı her şeyi bilirdi. Tiff'in

ona yalan söylüyordu. Arkadaşına gerçeği söylemek niyetindeydi ama bunu Unity Çiftliği'nden güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar yapmayacaktı.

Tiff odadan çıktı ve hızla tuvaletlere doğru yürüdü, giderken el salladı ve gülümsedi. Telefonu bulması gerekiyordu. Patrona dışarı çıktığını haber vermenin başka yolu yoktu.

Kapıyı iterek açtı. Neyse ki insanlar yemek salonuna doğru ilerledikleri için kapı boştu. Doğruca orta bölmeye gitti. Telefon bıraktığı yerde, hijyenik çöp kutusunun üzerinde değildi. Belki de düşmüş ve yerde tekmelenmişti.

Her bir bölmeye girdi, kutuları hareket ettirdi ve etrafa baktı.

Son kabine ulaştığında kalbi göğsüne çarpıyor ve alnında terler oluşuyordu.

Telefon artık burada değildi.

Dış dünyayla olan tek bağlantısı da kopmuştu.

Yüz İki

Kim, Bryant'ın ekip odasında onlara yeniden katılmasını beklerken telefonuna tekrar baktı. Tiffany'den hâlâ cevap gelmemişti ama tik ve zaman damgası mesajların okunduğunu gösteriyordu. Neden cevap vermiyordu ki?

Diğer ikisi öfkeyle klavyelerine vururken Kim kahve doldurmak için biraz zaman ayırdı.

Otoparkın ışığı sönmeye başlarken dışarıya baktı. Telefonla konuşurken volta atan ve kollarını sallayan figüre daha yakından baktı.

Kahretsin, şimdi ne olacak? diye merak etti, ancak bütün gün başına gelecekleri bildiğine dair gizli bir şüphesi vardı.

"Birazdan dönerim çocuklar," dedi ve kahveyi şimdilik bıraktı.

Bryant aramayı bitirdiği sırada Kim dışarı çıktı.

"Onu suçladılar," diye bağırdı ona. Gözleri alev alev yanıyor, ileri geri adım atmaya devam ederken vücudu geriliyordu.

Evet, o da öyle düşünmüştü.

"Yanlış adamı yakaladıklarını biliyorlar. O yapmadı, Kim. Yanlış adamı suçluyorlar. Bunun olmasına izin veremeyiz."

Kim, çalışma saatleri içinde ilk adının kullanılmasını görmezden geldi. Bu sadece Peter Drake konusunda ne kadar duygusal olduğunu gösteriyordu. Gün boyunca bunu kendisi de düşünmüştü.

"Bryant, yapabileceğimiz bir şey yok."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu inanamayarak. "Adalete yürekten inanan sen mi?"

Bunun zor bir satış olacağını biliyordu, özellikle de bunu ondan duymak. Doğru insanların doğru suçlar için cezalandırılması gerektiğine inanan biri olduğunu biliyordu ama Travis o değildi ve Bryant'ın söyleyeceği hiçbir şeye kulak asmayacaktı.

"Bak, Harrison'dan hiçbir şey alamadın. Travis'in ne yapmasını bekliyorsun? Elinde bir kurban, bir itiraf ve cinayetleri birbirine bağlayan fiziksel kanıtlar var.
İki. Şüphelendiğiniz adam artık ölmüşken nasıl olur da onları bir araya getirmez?"

Her kelime ağzında kötü bir tat bırakıyordu ama arkadaşı için doğru olanı yapmak zorundaydı. Bu işin peşini bırakmalıydı.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu.

Kim tereddüt etmedi. "Elbette sana inanıyorum. Bu insanları benden daha iyi tanıyorsun ve kararlarına güveniyorum ama ölü bir adamı yargılayamazsın."

Bir nefes aldı. "Travis'in başka seçeneği yok. Eğer sana körü körüne inanırsa mahkumiyet alamaz ve Peter Drake'in gitmesine izin vermek zorunda kalır. Kimsenin pek hoşlanmadığı bir ihtimal."

"Ama adalet her zaman kolay değildir, Şef," dedi.

"Ve her zaman siyah ve beyaz da değildir," dedi duvara oturarak.

Bryant da onu izledi ve yanına oturdu.

"Bu adam korkunç suçlar işledi ve sayısız hayatı mahvetti. Çoğu insan bunu tekrar yapabileceğini düşünüyor. Sen öyle düşünüyorsun. Travis de öyle düşünüyor."

"Ama o yapmadı..."

"Bryant, yaptığı şey için yeterince ceza aldığını düşünüyor musun?" "Asla."

"Serbest bırakılırsa halkın risk altında olacağını mı düşünüyorsunuz?" Bryant başını salladı.

"O zaman siyah beyaz adaletinizi ne pahasına elde ediyorsunuz?" diye sordu. "İdeal değil ama ait olduğu hapishaneye geri dönecek ve bir daha asla kimseye zarar verme şansı bulamayacak."

Başını iki yana salladı. "Sadece hissediyorum..."

"Ve çok önemli bir faktörü unutuyorsun, Bryant?" "Devam et."

Tanrıya şükür, sonunda dinliyordu.

"İtiraf etti. Her ne sebeple olursa olsun Peter Drake itiraf etti. Ya tekrar hapse girmek istiyor ya da girmesi gerektiğini düşünüyor. Her iki durumda da daha fazla zarar vermeden geri dönecek."

Bryant kafasındaki şeytanları çözmeye çalışarak saçlarını ovuşturdu.

"Tamam, şef, sakıncası yoksa sadece bir soru soracağım."

"Devam et."

"Travis'in yaptığını yapar mıydın?" Telefonu çaldığında Kim cevap vermekten kurtuldu. İlk aklına gelen Tiffany oldu.

"Devam et, Stace," dedi.

"Üzgünüm patron, ama sana burada ihtiyacımız var, hemen."

"Yoldayız," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Bryant'la birlikte ekip odasına dönüş yolculuğunu sessizlik içinde yaptılar. Ağzını sabunla yıkamak için banyoya gitmek istiyordu.

Daha önce sorduğu soruya cevap vermesi için onu zorlamadı. Çünkü ne olduğunu zaten biliyordu.

Yüz Üç

"Sanırım Tiff tehlikede olabilir," dedi Stacey.

Penn, "Sophie'nin nerede olduğunu biliyor olabilirim," dedi.

Bryant otururken Kim ellerini kaldırdı. Gideli sadece birkaç dakika olmuştu.

Kim soğuk kahvesinden bir yudum alarak, "Stacey, git," dedi.

"Jake Black'in ilk tarikatında ölen ikinci kişi Christopher Brook, gizli görevde çalışan bir polis memuruydu."

Kim dondu kaldı ve hepsinin etrafına ağır bir sessizlik çöktü.

"Bu gerçek basına, soruşturmanın sonucunda intihar kararı tarikattaki insanların ifadelerine dayanmaktadır. Dava, Şansölye'nin Bütçesi ile aynı gün haberlere yansıdığı için dikkat çekmedi. Aile tarafından Somerset ve Avon Polisi aleyhine haksız ölüm davası açıldı ve bu dava mahkeme dışında sessizce sonuçlandı."

Kim soğukkanlılığını koruyarak, "Teşekkürler Stace," dedi. Jake Black'le bağlantılı olarak bir gizli polis memuru hayatını kaybetmişti ve o da bir diğerini ateşin içine göndermişti.

"Penn?" dedi ve telefonunu bir kez daha kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu. Lanet olsun.

"Kane Drummond'a ait olan Charlsberg Holdings üç ayrı mülkün sahibi. Bunlardan biri Kane'in West Hagley'deki evi, ikincisi Pershore'un eteklerinde bir kulübe ve üçüncüsü de Kidderminster'da bir depo olarak görünüyor."

"Kulübenin ek binaları var mı?" Kim huzurlu, yarı kırsal bir yer hayal ederek sordu.

Penn başıyla onayladı ve ekrandan araziyi gösterdi. "Kulübenin hemen batısında küçük bir ahır ve bir tür depo var."

Kim onun arkasında durdu. Burası biriyle ne yapacağınızı bilene kadar onu saklamak için mükemmel bir yerdi. Kilometrelerce uzanan bir ana yol yoktu ve araziye birkaç kilometrelik tek şeritli yollardan ulaşılıyordu.

"Bana depoyu göster."

Penn başka bir açık sekmeye tıkladı.

Depo, şehir merkezinin yarım mil dışında, kullanılmayan bir taş ocağının kenarında yer alıyordu. Etrafında daha küçük mülkler ve

park yerleri. Görülme potansiyeli daha fazla olan çok daha yoğun bir yerdi.

"Tamam, Penn, Stacey, gidip Kane Drummond'ın Sophie Brown'ı tutup tutmadığını öğrenmenizi istiyorum."

"Kulübeye gitmemizi mi istiyorsun?" Stacey sordu.

Kadın başını salladı. "Depoya."

İki memur da ona şüpheyle baktı.

"Kulübe çok uzak. Kane'in daha hızlı erişime ihtiyacı var. Eğer hayattaysa yakınlarda olmalı."

Bryant'a döndü. "Ceketini al Bryant, diğer tarafa gidiyoruz."

Yeterince oyalanmıştı. Meslektaşını geri alma zamanı gelmişti.

Yüz Dört

"Stacey'nin söylediklerine bakılırsa, gerçekten tehlikede olduğunu mu düşünüyorsunuz, Şef?" Wolverley'e doğru giderlerken Bryant sordu.

"Mesajlarıma cevap verseydi kendimi daha iyi hissederdim," diye yanıtladı Kim.

Hemen okunan bir tane daha göndermişti ama hâlâ yanıt gelmemişti. Nasıl oluyor da onları okumaya devam edebiliyor ama her şeyin yolunda olduğunu teyit etmek için kısa bir cevap göndermiyordu?

"Ya onları okuyan Tiff değilse?" Bryant en derin korkularına inerek sordu. Özellikle de Stacey'nin az önce onlara söylediklerinden sonra.

Tiffany'yi oraya gönderme fikrini aklından geçirdiği an yüzüncü kez pişman olmuştu. Evet, o bir polis memuruydu ve bir çocuk değildi ama aynı zamanda hiçbirinin hayal edemeyeceği kadar büyük bir güçle karşı karşıyaydı. Kane'le yaptığı konuşmadan sonra bir tarikat tehdidini ciddiye almadığını fark etti. Ve Tiffany'yi oraya tek başına göndermişti.

"Biliyorsun Bryant, eğer ona bir şey olursa..."

"Biliyorum, Şef."

Arkasını dönüp pencereden dışarı baktı ve Bryant'ın mümkün olduğunca çabuk Çiftliğe ulaşmaya konsantre olmasını sağladı. Tiffany'yi hiçbirinin hazır olmadığı bir duruma gönderdiği için kendine bir kez daha lanet okudu. Böyle bir grubun risklerini kabul etmeyi reddetmesi, Tiffany'yi potansiyel olarak tehlikeye atmıştı.
meslektaşlarından birinin hayatına mal oldu.

Tiffany'ye bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti.

Bryant'ın araba kullanma hızı, onun da en az kendisi kadar endişeli olduğunu gösteriyordu.

Yüz Beş

"Biliyorsun Stace, patronu sorgulamaktan hoşlanmam ama..."

Ana yoldan ayrıldıklarında Stacey, "Evet, ben de doğru yerde olup olmadığımızı merak ediyorum," diye cevap verdi.

Saat neredeyse yedi olmasına rağmen hala insanlar kapıyı kilitliyordu. ve Cuma gecesi geç saatlerde deponun yanında işten çıkmak.

Her saniye Stacey'nin doğru yerde olduklarına dair şüpheleri artıyordu.

Bir futbol sahası büyüklüğünde olduğu anlaşılan deponun ön tarafında büyük bir panjur kapı ve tek bir cam giriş kapısı bulunuyordu. Herhangi bir Çıkartmalar ve işaretler soyulmuş, camın her tarafında eski yapıştırıcı lekeleri kalmıştı. Buranın daha önce ne için kullanıldığına dair hiçbir ipucu yoktu ama şu anda terk edilmiş görünüyordu.

"Şimdi ne olacak?" Stacey sordu.

Penn panjurlu kapının kilidine baktı ve sonra aceleyle yan tarafa geçti.

Stacey bir ayağından diğerine geçti.

"Sanırım içeri girebilirim," dedi ellerini ovuşturarak.

"Ne, yan taraftan mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır, o çift kilitli. Panjurla daha iyi bir şansım var. Bir keresinde bir meslektaşımın bunu yaptığını görmüştüm."

"Penn, bu tam görüş alanında," diye tısladı.

"Önümde dur ve suçlu gibi bakmayı kes."

"İçeri zorla giriyoruz," dedi adam kendini yere bırakırken. "Biz polisiz," diye hatırlattı ona.

"Lanet olası bir arama emri olmadan," diye karşılık verdi.

"Sizce herhangi bir Sulh Yargıcı elimizdekileri göz önünde bulundurarak bir karar verir mi?"

Stacey başını salladı. Sulh hâkimleri, bir suç işlendiğinden şüphelenmek için makul gerekçeler bulunması koşuluyla bu cezaları verirdi. Ellerinde hiçbir şey yoktu.

"O yüzden kıpırdamadan dur ve ellerini kandan uzak tut."

Stacey bu benzetme karşısında gözlerini devirdi. Başka bir cesedin birkaç metre uzağında olabilirlerdi.

Dudaklarından çıkan bir dizi sinirli oof ve aahar sesini duyarken elinden geldiğince onu korudu.

Ama orada durduğu süre uzadıkça patronun düşüncesine daha çok yaklaştı. Aktif olarak bir binaya giriyorlardı ve tek bir kişi bile dikkatini çekmiyordu, bu yüzden bir aracın gelip gittiğini fark etmeleri zordu.

Penn, metalik bir çıtırtı duyduğunda, "Anladım," dedi.

Saniyeler içinde panjur yukarı doğru kaymaya başladı ama yine de hiçbir ilgi görmediler.

Yaklaşık bel hizasına geldiğinde ikisi de altına eğildi ve onları tamamen karanlığa gömecek şekilde geri çekti.

"Şey, bu..." sözleri tek bir ışık huzmesinin parlayarak etrafı aydınlatmasıyla kesildi.

"İzci çocuk," diye açıkladı Penn, meşaleyi çenesinin altında tutarak yüzünü bir Cadılar Bayramı balkabağı gibi aydınlatıyordu.

"Boo."

"Kes şunu Penn, bu çok ürkütücü," diye tısladı.

"Tamam, yakın durmaya çalışın, burada ne olduğunu bilmiyoruz."

Stacey ona Jasper olmadığını hatırlatmak üzereydi ki sadece bir fener olduğunu hatırladı. Telefonunu çıkardı ve ışığı Jasper'ın ayaklarına tutarak onu takip etti.

Penn, boş ve tehlikesiz görünen geniş alanın etrafına ışık tuttu. Breeze blok duvarlar beyaza boyanmıştı ve
belli belirsiz bir deterjan kokusu. Uzaklarda bir yerde yavaş ritmik bir damlama sesi duydu.

Penn, ışın en uzak noktadaki boşluğun en ucunu bulana kadar meşaleyi salladı.

"Oradaki de ne?" Stacey, meşale uzaktaki katı bir şeye dayandığında sordu.

Penn yavaşça boşluğun derinliklerine doğru ilerlerken feneri tekrar parlattı. "Bir çeşit konteynır," dedi.

"Yanındaki bir masa mı?" diye sordu.

Yavaşça ona doğru ilerlemeye devam etti. Telefonunu onun ayaklarına doğrulttu ve fenerin yönünü takip etti.

Konteyner mavi renkli çelikten yapılmıştı. Ona kargo konteynerlerini hatırlatıyordu ama daha küçüktü. Benzerlerini inşaat alanlarında görmüştü.

Önce konteynırdan en fazla yirmi metre uzaklıktaki masaya ulaştılar.

Penn yürümeyi bıraktı ve ışığı yaktı.

"Bu da ne böyle?" Stacey, meşale ışığı üç şişe su, bir şişe kola, iki paket sandviç ve birkaç parça meyveyi aydınlatırken sordu.

Penn, "Boktan bir parti," dedi.

"Evet, ama kimin için?" Stacey konteynerin kapısına doğru bakarak sordu.

Yan yana durup kapıya bakarlarken Penn el fenerini kapı koluna tuttu.

"Penn, sence içeride midir?" Stacey kendi atan kalbinin sesini bastırarak sordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi meşalenin ışığını odaklayarak. Stacey öne doğru bir adım attı. Eli neredeyse soğuk metal sapın üzerindeydi. Arkasından alçak bir ses duyuldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yüz Altı

Britney heyecandan nefesi kesilmiş bir halde odaya daldı. "Aman Tanrım, Tiff, neler olduğuna inanamayacaksın." "Ne?"

"Jake onunla meditasyona gitmemizi istiyor."

"Neden? Yani..."

"Kimin umurunda?" diye sordu, aklını kaybetmiş gibi görünüyordu. Brit onun yanındaki yatağa zıpladı.

"Muhtemelen bunu henüz anlamadığınızı biliyorum ama Jake hepimizden tamamen farklı bir entelektüel ve ruhani düzlemde. Jake'in arazide tek başına meditasyon yapmayı seçtiği özel bir yeri var. Bazen, yani
Nadiren, grubun güvenilir bir üyesini bu deneyimi kendisiyle paylaşması için davet eder. Tanrım, Lorna on yıldır burada ve sadece bir kez davet edildi.
Bu bir onur ve ayrıcalık, Tiff, şimdi gel ve hazırlan. Eğer onu bekletirsek mutlu olmayacaktır."

Tiffany korkunun her tarafını sardığını hissetti.

Adam onu daha önce gözetlemeye çalışırken yakalamıştı ve bir şekilde, bir yerlerde, her şeyi ele veren bir telefon kaybetmişti.

Terin tenine batmaya başladığını hissetti.

Lorna on yıldır buradaydı ve iki gündür buradaydı. Neden onu şimdi davet ediyordu?

Britney odanın kapısını açtığında kaçma şansının kalmadığını fark etti.

Tiff'in arkadaşını takip etmekten başka çaresi yoktu.

Yüz Yedi

Onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen Stacey, ikisinin de üzerinde yükselen Kane Drummond'un yüzüne baktığını biliyordu. Yüz ifadesi okunamıyordu ama zaten ona belli belirsiz tanıdık gelen bir yüz vardı. Birkaç şey yerine oturdu ama şimdi zamanı değildi. Buraya gelmelerinin tek bir sebebi vardı.

"Sophie içeride, değil mi?" diye sordu, sesini sabit tutmaya çalışarak.

Kane hiçbir şey söylemedi.

"Onu iradesi dışında mı tutuyorsunuz?" Penn ekledi.

"Düşündüğünüz gibi değil."

Penn ıssız depoya ve kilitli konteyner kapısına göz gezdirdi.

"Gerçekten mi? Pek beş yıldızlı sayılmaz, değil mi?"

Kane öne doğru eğilip konteynerin kapısını açmadan önce birkaç saniye sessizce onlara baktı. Kapı kilitli değildi.

Kapı açıldığında bir ışık huzmesi onlara doğru uzandı. Stacey gözlerine hücum eden parlaklığı kırpıştırarak uzaklaştırdı. Görüşü düzeldiğinde, bakışları yemek sandalyesinde dimdik oturan Sophie Brown'ın kusursuz suretine takıldı. İkinci fark ettiği şey, yanaklarından aşağı süzülen gözyaşı lekeleriydi.

Stacey bir adım öne çıktı, ablasına benzeyen güzel yüz hatlarını ve sarı saçlarını fark etti.

Kane bir elini onun koluna koydu. "Bak ve bekle."

Konteynerin içinde başka bir masa vardı. Üzerinde daha fazla su şişesi ve yiyecek paketleri vardı. Ayrıca, yeni yıkanmış ve katlanmış gibi görünen üç yığın giysi vardı. Bir köşeye bir vantilatör, diğer köşeye de bir ısıtıcı yerleştirilmişti. Stacey'nin bakışları Sophie'nin üzerinde dolaştı. Kollarını sandalyenin kollarına dayamıştı; sırtının arkasına bir minder yerleştirilmişti.

"Kim var orada?" Sophie başını bir o yana bir bu yana hareket ettirerek sordu. Stacey ona gitmek istedi ama Kane'in eli hâlâ kolundaydı. "Lütfen... kim var orada? Lütfen göz bağını çıkar da görüşürüz."

Stacey'nin ağzı açık kaldı.

Göz bağı yoktu.
Sophie'nin gözleri sımsıkı kapalıydı.
"Çöz beni, seni piç kurusu," diye
bağırdı. Hiç bağ yoktu.
Kolları ve ayakları istediği zaman hareket etmekte özgürdü.
Stacey zorlukla yutkundu ve Kane'e baktı.
Burada ne haltlar dönüyordu?

Yüz Sekiz

Güneşin son ışıkları bir tepenin ardında kaybolurken toprak patika onları kulübeye ve çitlerle çevrili alana ulaştırdı. Stacey, sarkan ağaçlar nedeniyle Google Earth'te başka bir giriş yolu bulamamıştı. Kim'in de geçen gün belirttiği gibi, çit hattında bir kırılma yoktu ve çitin kendisi de on fit yüksekliğindeydi. Çiti aştıktan sonra bile yarım millik bir koşu yapmaları gerekecekti.

Çiftlik evi.

"Bryant...?" dedi, önce ona sonra da çitlere bakarak. "Ah, lanet olsun. Zaten yeni bir arabaya ihtiyacım var."

Vites kolunu geri vitese taktı ve yaklaşık elli metre geri gitti. "Hazır mısın?"

Kim vites değiştirip gaza basarken başıyla onayladı.

Parlak metal çit ona doğru savrulurken Kim kendini hazırladı. Etraflarında kıvılcımlar uçuşurken metalin metal üzerindeki mide bulandırıcı sesi kulaklarıyla buluştu. Metal çit direğinden kopup arabanın ön tarafına doğru uçmadan önce araba sadece bir saniyeliğine dirence çarptı.

"Tanrım, Bryant. Woody üzerimdeki bu dengeleyici etkinden dolayı seninle gurur duyardı."

"Dürüst olmak gerekirse bunu karıma açıklamaktan daha çok endişeleniyorum," diye mırıldandı, arabayı eve kadar uzanan asfalt çizgiye sokarken.

Bryant hızını artırdı ve evin önünde durdu. Yaklaşan arabanın gürültüsünü duyan bir grup toplanmıştı.

Kim özellikle bir kadını tanıdı ve doğruca ona yöneldi. Diğer herkes kenara çekildi.

"Sheila, Tiffany nerede?"

"Kim?... Ben..."

"Lütfen yalan söylemeyin. Kane bize her şeyi anlattı. Şimdi, nerede o?" Kim'in açıklama yapacak zamanı yoktu.

"Jake ile meditasyon yapıyorum." "Nerede?"

Sheila başıyla tepenin eteğindeki ağaçlık alanı işaret etti.

"Yaklaşık çeyrek mil ileride bir kulübe var."

Kim bir an tereddüt etti.

"Ne olursa olsun, kızınız sizi çok özlüyor."

Bir yanıt beklemedi ama Sheila'nın sözleri onu takip etti.

"Yoldan ayrılmayın. Tuzaklar var..."

Kim duyduğunu belirtmek için elini havaya kaldırdı.

"Tam olarak ne yakalamaya çalışıyorlar?" Bryant, Çiftliğin ışıklarını geride bırakıp, patika yola girdiklerinde sordu.

"Şşş..." Kim, seslerinin sessizliğe karışacağını bilerek, "Şşşt" dedi.

Ormanın içindeki patika zar zor seçilebiliyordu ve sadece birkaç metre genişliğindeydi. Henüz alacakaranlık olmasına rağmen, yüksek ağaçlar solmakta olan son ışığı da engelliyordu.

Cebinden feneri çıkarmakta olan meslektaşına "Geride kal," diye öğüt verdi.

"Çok parlak," dedi cep telefonunu çıkararak. Tek bir kayma ile ışın tüm alanı aydınlatacak ve Jake'i varlıklarından haberdar edecekti. Sürpriz unsurunun kendi tarafında olmasını istiyordu.

"Bekle, şef, bu asılı olan ne?..." "Bryant,

sapma..."

Adamın yere düşerken çıkardığı gümbürtüyü ve etrafındaki ölü yaprakların çıtırdadığını duyduğunda uyarısı çok geç kalmıştı.

"Ne oluyor be?"

"Siktir, Bryant, sende ne var?..."

Adam meşaleyi ayaklarının dibinde parlatınca konuşmayı kesti. Kahretsin, ayağı bir tuzak teline takılmıştı. Bacağının etrafındaki ip, yaklaşık on iki metre ötedeki bir ağacın kalın bir dalına kadar uzanıyordu.

"Kahretsin," dedi, ayak bileklerinin etrafındaki ipi çekmeye

çalışarak. O çektikçe ip daha da sıkılaştı.

"Bryant, dur," diye uyardı. Karmaşık bir düğümdü ve çekiştirmeye devam ederse kan dolaşımını kesecekti. Rahatsızlık yüzünü şekillendirmeye başlamıştı bile. Onu güvenli bir şekilde kurtarmanın tek yolu bir bıçaktı.

Kararsızlık onu zorluyordu. Bir meslektaşı yaralıydı ve bir diğeri...

Bryant fısıltıyla, "Git," diye tısladı. "Kıpırdamayacağım, yemin

ederim."

"Emin misin?"

Başını salladı ve elini ipten çekti.

Telefonu tekrar yere tutarak patikanın tam çizgisini tespit etti.

Jake Black'le tek başına yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Yüz Dokuz

Kane, Stacey'nin kolunu bıraktı ve yavaşça Sophie'ye doğru ilerledi. Stacey, en az kendisi kadar şaşkın olan Penn'e baktı.

Kane'in kızın bileğindeki deriye hafifçe dokunuşunu izledi.

"Hiçbir bağ yok Sophie," dedi nazikçe. "İstediğin zaman kollarını hareket ettirebilir ve gözlerini açabilirsin."

"Siktir git," diye tısladı. "Bunu söyleyeceğini bana o söyledi. Beynimi yıkamak için yapacağın her şeyi söyledi. Bana söyledi. Bütün numaralarını biliyor. Her şeyi biliyor."

Kane onun bileğindeki çıplak deriyi ovmaya devam etti.

"Ailenin seni gerçekten istemediğini, senin bir kaza olduğunu ve sadece Sammy'yi sevdiklerini söyleyen adamla aynı kişi mi bu?" Kane sessizce sordu.

Gözünün kenarından zorla bir damla yaş süzüldü.

"Evet, ve bu doğruydu. Onlardan nefret ediyorum, ikisinden de. Onu benden daha çok seviyorlar ve bunu kanıtlayabilirim. Jake bana açıkladı."

Kendi içinde kaybolmuş bu genç kızı izlerken Stacey'yi bir hüzün dalgası sardı.

Stacey, Kane'in bakışlarıyla karşılaştı ve o da başını salladı. Kız kardeşinin öldüğünü bilmiyordu.

Kane dönüp Stacey'nin yanında durdu. "Neredeyse beş gündür gözlerini açmayı reddediyor. Onu zorlayamam. Bütün mesele de bu zaten. Onu bağlayamayacağımı kendi başına anlamasına ve fark etmesine izin vermeliyim."

"Nasıl bu hale geldi?" Stacey fısıldadı.

"Anladığım kadarıyla Jake kız kardeşleri birbirlerine karşı kışkırtmış. Sophie, Sammy'yi idol olarak gördüğü için onu tarikata kadar takip etti ama Jake bu bağı kopardı ve Sammy gittikten sonra ayrılığı zorladı. Sophie'ye çok zarar verdi ama onu gözlerini açmaya zorlamak sadece ona söylenen her şeyi güçlendirir."

Penn sessizce, "Sana güvenmiyor," dedi. "Sen Jake'in onu uyardığı her şeysin. Söylediğin ve yaptığın her şeyi bekliyor. Her konuştuğunda Jake'i haklı çıkarıyorsun ve onun zihnindeki hakimiyetini güçlendiriyorsun. Aslında durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Kane başıyla onayladı. "Şu anda ailesi hakkında hissettiklerine bakılırsa, daha fazla şansları olacağını sanmıyorum."

Stacey, kızın sandalyede kıpırdanışını ama onu bağlayan görünmez bağların ötesine bir kez bile geçmeyişini izlerken duygularını bastırdı.

Elbette Jake'in söylediği her şey doğrudur, diye düşündü. Eğer onu ailesi konusunda ikna ettiyse, o zaman her konuda ona inanacaktı.

"Onunla konuşabilir miyim?" Stacey fısıldadı.

Sophie tanımadığı bir kadın sesi duyunca başını eğdi. Kane'in söylediği, üzerinde çalışabileceği bir şey vardı.

"Sammy'den bahsetme. Bunu henüz kaldıramaz."

Stacey anlayışla başını salladı ve temkinli bir şekilde yaklaştı.

"Merhaba Sophie, benim adım Stacey ve annenle babanın bir arkadaşıyım."

Yüzü gerildi.

"Dinle, Jake'i tanımıyorum ama sanırım ailen hakkında yanılıyor olabilir."

"Onu haklı çıkardılar," diye tükürdü.

"Önce Sammy'yi alarak mı?" Stacey

sordu. O da başını salladı.

Tabii ki usta manipülatör bunu tersine çevirerek onun zihnini zehirlemişti. Her iki kız da tarikattaydı ve yine de onu değil Sammy'yi çıkarmayı seçmişlerdi.

"Ah, ama bunu neden yaptıklarını biliyorum. Annen bana senin ikinizden daha güçlü olduğunu söyledi. Bu yüzden önce Sammy'yi aldılar."

Sophie başını salladı. "Hayır bu..."

"Sophie, yalan söylemek için bir nedenim yok ve eminim Jake de yardım ettiğini düşünüyordu ama baban bile senin daha güçlü olacağını ve daha iyi başa çıkacağını söyledi. Senin gücüne güvendiler ve Kane'den mümkün olan en kısa sürede seni almasını istediler. Sammy'nin senden daha zayıf olduğunu biliyorlardı."

Stacey, Kane'in onun yalan söylemesinden rahatsız olduğunu görebiliyordu ama günlerdir süren büyünün bozulması gerekiyordu ve bunu yapmanın tek yolu, Jake'e yalancı demeden onun sözlerine en ufak bir şüphe gölgesi bile düşürmekti. Bu suçlamayı kabul etmeyecekti. Bu daha sonra olabilirdi ama şu anda gereken tek şey bir giriş noktası, içindeki kıza ulaşmanın bir yoluydu.

"Sophie, ayak bileklerini ve el bileklerini çözeceğim, tamam mı?"

Sophie başıyla onayladı.

Stacey eğildi ve deriyle temas ettiğinden emin olarak ayak bileklerinin etrafını karıştırdı. İşlemi bileklerin etrafında tekrarladı.

Ayağa kalktı ve bir milim bile kıpırdamamış olan titreyen kızın üzerine eğildi.

"Şimdi göz bağını çıkarıyorum."

Stacey kızın yanaklarına hafifçe dokundu ve sonra başının arkasını karıştırdı.

"Tamam tatlım, hepsi gitti. Artık tamamen özgürsün."

Stacey kalbi küt küt atarak kızın eline dokundu.

"Hadi Sophie, lütfen bana bak. Göz bağının gittiğine inan bana."

Sophie sonunda gözlerini açtı.

Yüz On

Kim kulübeden sadece birkaç metre uzakta olduğunu biliyordu. Etrafta dolaşan bir fener ışığı ve seslerin alçak uğultusu ona yaklaştığını söylüyordu.

Yavaş ve dikkatli yürümek zorunda kalması zihninin berraklaşmasına fırsat vermişti. Üçüncü kurbanları olan Derek Noble'ın ölümüyle olan bağlantıyı bir türlü çözememişti. Noble'ın bu olayla hiçbir bağlantısı yoktu. üniversite ya da kurbanlardan herhangi biri. Ama cesedinin Tyler'la aynı yerde bulunmasının bir anlamı olmalıydı. Ve şimdi ne olduğunu biliyordu.

Kulübeyi çevreleyen ağaçlara ulaştığında kıpırdamadan durdu. Ahşap yapının her iki yanındaki iki Viktorya dönemi sokak lambası küçük açıklığı ve sarkan dallardan dökülmeye başlayan yaprakları aydınlatıyordu. Devrilmiş bir kütüğün üzerinde iki figür oturuyordu. Lamba ışığında parlayan bir şey şüphelerini doğruladı.

Her kelimeyi duyabilecek kadar yakındı.

"Eminim bir dakika içinde burada olur," dedi kızıl saçlı kız.

"Bu hiç de doğru değil, değil mi Britney?" Kim gölgelerin arasından çıkarak sordu.

Hem Tiff hem de Britney dönüp ona baktılar; yüzlerindeki ifadelerden biri rahatlama, diğeri ise öfkeyle doluydu.

Britney bir anda dönerek Tiff'in saçlarından tuttu ve onu yere düşürdü.

"Bizden uzak dur," diye bağırdı Britney. "Onu benden uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz."

Britney elini saçlarına daha da sokarken Tiff acı içinde haykırdı. Britney arkasına uzandı ve arka cebinden bir bıçak çıkardı.

"Bir adım daha atarsa boğazını keserim."

"Sammy'ye yaptığın gibi mi?" Kim bir milim bile kıpırdamadan sordu. "O da senin en iyi arkadaşın mıydı?"

Bryant'ı geride bıraktığında zihnindeki sis dağılmıştı. Kane'in yeni başlayanların gururlarının okşanması ve sevgi yağmuruna tutulmaları hakkındaki sözlerini hatırladı. Bunun ne kadar etkili olduğunu ve ilgi gören kişi üzerindeki gücünü; ama sevgi yağdıran kişi için, özellikle de kendisi de savunmasızsa, ne kadar güçlü olduğunu.

"Sammy'yi üniversiteden sen işe aldın, değil mi?"

Britney hiçbir şey söylemedi.

"Dairesine girmene izin vermemesi mümkün değildi. Sana güvendi ve sen onu öldürdün."

"Beni terk etti," dedi Brit, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Peki ya Tyler? Ondan hoşlandın, değil mi? Çiftlikte aşkı bulmaman gerektiği halde Tyler'a aşık oldun, öyle mi?"

"O da beni severdi," diye homurdanarak Tiffany'nin saçlarını daha sıkı çekti.

"Ama Sammy gittikten sonra ayrıldı, değil mi? Onun peşinden tarikata girdi ve yine peşinden çıktı. Seni sevmiş olabilir ama ona takıntılıydı, yıllardır öyleydi."

Britney, Tiff'in saçlarını ileri geri çekmeye başladı. Bıçağı tutan eli sağa sola savruluyordu.

"Beni terk etmemeliydi," dedi, yüzü çirkin bir alaycı ifadeyle buruşarak.

"Babanın yaptığı gibi mi?" Kim boynunda asılı duran kelebeğe bakarak sordu.

"Herkes beni terk ediyor," dedi. "Ve Tiff de beni terk edecekti. İkinizin arasındaki mesajları gördüm. İlk günden beri benden hiç hoşlanmadı.
-'

"Böyle mi düşünüyorsun?" Kim, Britney'nin nefretini Tiffany'den uzaklaştırmaya çalışarak sordu. Hızlı düşünmeye çalıştı ve Tiff'in bir şey söylememiş olması için dua etti.

"Mesajları okudunuz ve dolayısıyla Tiff'in neden burada olduğunu biliyorsunuz ama arama kayıtlarına baktınız mı?"

Brit'in yüzü şaşkınlıkla buruştu.

Tanrıya şükür.

"Beni daha önce aradı," dedi Kim, zaman konusunda olabildiğince belirsiz davranarak. Britney'nin telefonu ne zaman ele geçirdiğini bilmiyordu.

"Evet, aradı. Gitmek istemediğini söyledi. Yeni bir arkadaşla tanıştığını ve bir süre burada kalmak istediğini söyledi. Seninle birlikte olmak istediğini söyledi."

"Hayır, hayır, o benden nefret ediyor, tıpkı..."

"Britney, kimse senden nefret etmiyor," dedi Kim, konuşmaya devam etmesi gerektiğini fark ederek. Aptalca bir şey yapmadan önce Tiffany'ye olan öfkesini dindirmek için ona olabildiğince çok şüphe ve belirsizlik atması gerekiyordu.

"Baban bile senden nefret etmiyordu. Evet, sen küçükken gitti. Kötü bir durumdaydı ama seni aramaya geldi, değil mi? Seni satın aldı.

o kolye. Tüm meslektaşlarına senden bahsetmiş, nasıl..."

"Sana inanmıyorum," dedi Brit, sesine güç geri döndüğünde. Çok soyut olduğunu fark etti Kim. Aslında hiç tanımadığı bir adamdı bu. Yoldan çok uzaklaşmıştı ama oynayacağı son bir kozu vardı.

"Brit, Sammy de seni terk etmedi."

"Tabii ki etti. Nefret ediyordu..."

Kız neden giden herkesin kendisinden nefret ettiğine inanıyordu ki?

"Kaçırıldı," diye açıkladı Kim. "Kaçmadı. Her şey ailesi tarafından ayarlanmıştı. Sammy'nin başka seçeneği yoktu. Bunun olacağını bile bilmiyordu." Kim durakladı. "Senden nefret etmedi ve gitmedi."

"Hayır... hayır... hayır," diye bağırdı başını sallayarak. "Bu doğru değil. O beni terk etti.
Hepsi beni terk etti. Tiff gidiyordu..."

Tiff, Britney'nin düzensiz hareketleriyle başını hareket ettirmeye çalışarak, "Brit değildim, yemin ederim," dedi.

"O haklı, onu aradım ve kalmak istediğimi söyledim. Senden daha fazla şey öğrenmek istedim. Çok güldük ve seninle birlikte olmayı seviyorum."

"Öyle mi?" Brit, bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu ve her şeyin eski haline dönebileceğini umut eden bir sesle sordu.

Britney'nin tereddütü, Tiffany'nin kendini yüz seksen derece çevirip Britney'nin karnına kafa atması için gereken tek şeydi.

Tiff geriye doğru düşerken Britney'nin eli Tiff'in saçlarından çözüldü.

Kim bu fırsatı değerlendirerek öne atıldı ve bileğine baskı uygulayarak bıçağı Britney'nin elinden aldı.

Britney savruldu ve takla attı ama Tiffany, Kim'in kendisinin de bir iki kez kullandığı bir hareketle onun üzerine binmişti bile.

Arkasından gelen bir güç onu yere düşürürken Kim bıçağın elinden düştüğünü hissetti.

Yüz On Bir

Kim döndüğünde Jake Black'in elinde bıçakla Tiffany ve Britney'nin yanında durduğunu gördü.

Jake bıçağıyla Tiff'in omuzlarının arasına dokunarak, "Bırak onu," dedi. Yüz ifadesi okunamaz haldeydi.

"Yap şunu," dedi Kim, kendini oturma pozisyonuna getirerek. Bıçağı tutan kişi gücü elinde tutuyordu.

Tiff kenara çekildi ve Britney dik oturdu.

"Oh, Britney, ne yaptın sen?" Jake nazikçe sordu.

"Beni terk edecekti, Jake. Tıpkı diğerleri gibi. Onu durdurmak zorundaydım," dedi Britney, gözlerini adama dikerek. Hem kendisi hem de Tiff unutulmuştu ve kızın gözleri sadece üzerinde yükselen adamı görüyordu.

"Biz insanlara zarar vermeyiz Brit," dedi yumuşak bir sesle.

Kim onun yüzünü inceledi. Sözleri nazikti ama gözlerindeki ifade sertti. Sağ eli bıçağı sıkıca kavramıştı.

Vücudundan bir ürperti geçti. Jake Black yardım etmek için burada değildi.

Adamın elindeki bıçakla ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikri yoktu ve bunu öğrenene kadar da hareket edemezdi. Adam Britney'ye çok yakındı ve Tiff'e de vurma mesafesindeydi.

"Ama hepsinin benden nefret ettiğini söyledin, Sammy'nin nerede yaşadığını söyledin ve..." "Sana onun güvende olduğunu bilmen için söyledim. İkinizin ne kadar yakın olduğunu biliyordum. öyleydi. Onun iyi olduğunu bilmeni istedim."

"B... ama... cezalandırılmaları gerektiğini söylediniz... bizi hayal kırıklığına uğrattıklarını söylediniz. Nankör olduklarını ve çiftlik hakkında kötü şeyler söyleyeceklerini... aile hakkında."

"Onları cezalandırmamız gerektiğini kastetmemiştim Britney," dedi yumuşak bir sesle. "Benden nefret ettiklerini, beni hiç sevmediklerini söylemiştin."

Jake'in manipülasyonunun derinliği ortaya çıktıkça Kim'in kalbi Britney'nin içinde konuşan çocuk için kırıldı.

Omuz silkti. "Senin için kalmadılar, değil mi? Kimse senin için kalmadı."

Gözyaşları Britney'nin yanaklarından hızla akmaya başlamıştı. Tiffany ona endişeyle baktı ve sonra başını Kim'e çevirdi.

Kim başını salladı. Jake hâlâ bıçağı tutuyordu ve ikisi de ayağa kalkıp herhangi bir zarar vermeden önce bıçağı ondan alabilecek kadar yakın değillerdi.

"Sana her şeyi anlattım, babam hakkında ve..."

"Evet, bana onunla gölde buluşmayı nasıl ayarladığını ve onu nasıl öldürdüğünü anlattın. Bunun hakkında konuştuk. Yaptığın şey için üzgündün. Bunu tekrar yapabileceğini nereden bilebilirdim?"

Kim, bu kıza istediğini yaptırmak için hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi bildiğini fark etti. Kızın tek istediği bir aileydi ve adam, kendisine ihanet ettiğini düşündüğü insanları incitmesi karşılığında ona bunu vermişti. Her şeyin bir bedeli vardı.

Sammy'nin kaçırıldığını çok iyi biliyordu. Onun sorunu Sammy'nin geri dönmemiş olmasıydı; ancak Sammy yavaş ve istikrarlı bir şekilde normal hayatını sürdürmeye çalışıyordu. Kane'in ya da ailesinin söylediği bir şey beyninde yer etmişti.

Bu adam manipülasyon ve baskı yoluyla sayısız hayatı mahvetmişti. Bu kızı da mahvetmişti ve şimdi de bunu yapmaya devam ediyordu.

"Peki ya son çiftliğin, Jake?" Kim onun dikkatini Britney'den uzaklaştırmak için sordu. "Orada da insanlar öldü, değil mi?"

Sanki hâlâ orada olmasına şaşırmış gibi ona doğru döndü. "Kazalar olur," dedi duygusuzca.

"Graham Deavers'ın çatıdan düşmesi bir kazaydı ve Christopher Brook gerçekten kendini mi öldürdü?" diye zorladı.

"Soruşturmacılar da öyle diyor," dedi gözlerine sinen kendini beğenmişlikle. Bu, cinayetten paçayı kurtardığını bilen bir adamın ifadesiydi. Yaptığı şeyi asla kabul etmeyecekti.

"Christopher'ın polis memuru olduğunu biliyor muydun?"

Omuz silkerek onu şüphede bırakmadı. "Meraklılardan hayır gelmez."

"Graham seni terk etmek mi istedi?" diye sordu. "Gururunu incitti mi ve egon?"

Yüz ifadesi karardı.

"Britney'den bir farkın yok. Bir aile kurarsınız ve insanlar sizi terk eder. Bu Britney'i geçmişinden dolayı incitiyor ama senin duygularını değil sadece egonu incitiyor; bu senin başarısız olduğunun kanıtı. Biri seni ve yarattığın şeyi nasıl terk etmek isteyebilir?"

Adam ona doğru dönerken yanağında bir kasın sıçradığını gördü.

"İntikam almak için savunmasız insanları kullanıyorsun," diye tükürdü, Britney'nin onun için yaptıklarının bedelini ağır ödeyeceğini biliyordu.

Onu Britney'den birkaç adım uzaklaştırabilirse, şansını deneyebilir ve bıçağı almak için üzerine atlayabilirdi.

"İmparatorluğunuzu kurmak için insanları kullanıyorsunuz. Savunmasız insanları arayıp buluyorsunuz ve alabileceğiniz her şeyi alıyorsunuz: paralarını, ailelerini, özgür iradelerini ve buna aile diyorsunuz. Bu bir aile değil," diye alay etti. "Bu bir diktatörlük ve inşa ettiğiniz her şeyi kaybedeceksiniz."

Yüksek sesle güldü ve ona doğru bir adım attı. Bıçağı Britney'ye doğru sallayarak, "Sence söylediği tek kelimeye inanacak biri var mı?" diye sordu. "Arkada inanacak yüzlerce insan var..."

"Evet, Sammy'yi de tanıyan, Tyler'ı da tanıyan ve Britney'i de tanıyan yüz kişi. Gerçekten hepsini bu işte parmağın olmadığına ikna edebileceğini mi düşünüyorsun? Gerçekten zekânın oradaki herkesten üstün olduğunu, bir tanesinin bile senden şüphe etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Tek bir kişi yeter, Jake, ve senin iskambil kağıdından evin..."

Ona doğru bir adım daha attı.

Britney oturduğu yerden fırladı ve bıçağı Jake'in elinden kaptı. Bıçağı çevirdi ve karnına sapladı.

"Hayıır..." hem o hem de Tiff ona doğru koşarak çığlık attılar.

Kız çıldırmış bir haldeyken iki yara daha aldı. Adam şok içinde Britney'e bakarken kan beyaz gömleğine bulaştı.

Jake yere düşerken Britney, "Ölmesi gerek," diye bağırdı. Tiff

Britney'i uzaklaştırırken Kim bıçağı kaptı ve fırlattı.

"Beni kullandı. Ölmesi gerekiyordu," diye bağırdı Britney Tiff'in elinden kurtulmaya çalışırken.

"Tanrım," dedi Kim, önündeki karmaşayı değerlendirirken. Jake'in gövdesinin her iki yanında kan birikiyordu ve rengi hızla soluyordu.

Gözleri yuvalarından fırlarken Kim gömleğini yırtıp açtı. Üç yaradan ilki ve sonuncusu en çok kanı kusuyor gibiydi.

İki elini yaraların üzerine koydu ve baskı uygulamaya çalıştı. Yaralar parmaklarını emmeye çalışırken kan ellerinin üzerinden sızdı.

"Kahretsin," dedi, kanın vücudunu terk etmesini önlemek için ellerini hareket ettirmeye çalışıyordu. Bu sırada etrafındaki kan havuzlarının giderek derinleştiğini ve genişlediğini görebiliyordu.

"Hayır," diye haykırdı kadın, adamın hayatının tükenmekte olduğunu hissederken. "Sakın buna cüret etme," diye homurdanarak ellerini tekrar hareket ettirdi. Bir insanın kan kaybından beş dakika gibi kısa bir sürede ölebileceğini biliyordu, eğer yaralar
Ciddi ve şu anda kanı durduramadığı iki ciddi yarası vardı.

Onun bilincini kaybettiğini biliyordu.

Ellerini tekrar hareket ettirdi, sıcak yapışkanlık dokunduğu her yerde el izleri bırakıyordu.

"Benimle kal Jake," diye nefes aldı, adamın gövdesi tamamen hareketsizleşmeden önce bir iç çekti.

"Siktir et," diye seslendi, başını geriye doğru

eğerek. "Patron, yapabilir miyim?..."

Kim, "Olduğun yerde kal, Tiff," diye talimat verdi. Britney'nin kaçma riskini göze alamazlardı.

Tiffany, "Kıpırdama Brit," diye bağırdı ve Kim onun sesindeki duyguyu duyabiliyordu.

Tiffany bu kızla Kim'in hayal ettiğinden daha fazla yakınlaşmıştı ama şimdi bunu düşünemezdi.

Parmaklarını birleştirdi ve elinin topuğunu Jake'in göğsünün ortasına yerleştirdi. Otuz kez bastırdı ve sonra doğrudan ağzına iki nefes verdi.

Göğsünü kontrol etti. Hiçbir şey yoktu.

İşlemi tekrarladı ve tekrar kontrol etti. Hiçbir

şey yoktu.

Bir parçası onun gittiğini biliyordu ama denemeye devam etmek zorundaydı.

Sheila ve diğer üç kadın, topallayan meslektaşının ardından ağaçların kenarında belirdi.

Bryant ona yaklaşırken kadınlar dehşet içinde bakıyordu. Jake Black'in kıpırdamayan göğsüne iki boncuk ter damladı.

Bryant onun omzuna dokunarak, "O gitti, şef," dedi.

Kim arkasına yaslanıp iyice baktı ve Bryant'ın gördüğü şeyi hemen fark etti. Cildi ölümcül bir beyazlığa bürünmüştü ve etrafındaki kan çemberleri fırtına birikintileri gibiydi. Kimse bu kadar kan kaybına dayanamazdı.

Elini alnına sildi ve adamın kanının yapışkanlığını teninde hissetti.

"Burada ne olmuş böyle?" Bryant etrafına bakınarak sordu.

"Sonra açıklarım," dedi ayağa kalkarak. "Burada görecek bir şey yok, millet," dedi Kim, Britney ve Tiff'in önüne geçerek.

Bryant devraldı ve onları uzaklaştırmaya başladı.

Kim Jake'le uğraşmayı bıraktığında Britney de sanki artık her şeyin bittiğinden eminmiş gibi çırpınmayı bırakmıştı.

Kız başını kaldırıp arkadaşı olduğunu düşündüğü kadına baktı. Gözlerinde acı parlıyordu.

Kim bir kenara çekildi.

"Britney, senden nefret etmiyorum," dedi Tiff. "Yaptıklarına rağmen senden hâlâ nefret etmiyorum. Bana kucak açtın, benimle ilgilendin ve tamamen güvenebileceğim biriyle tanışmışım gibi hissetmemi sağladın. Gidecektim ama buradan ayrılacaktım. Seni terk etmiyordum."

Kim yerdeki kızdan gelen hıçkırıkları duydu.

Kim katillerini yakaladıkları için memnundu ama bu gece takım odasında kutlama yapılmayacaktı.

Britney akılsız, acımasız, vahşi bir katil değil, terk edilmekten zarar görmüş bir çocuktu. Zayıflıklarının ve kırılganlıklarının manipüle edildiği ve bir başkasının ihanet duygusunu tatmin etmek için kullanıldığı Çiftlikte bir ölçüde güvenlik bulmuştu.

Kim, Tiffany'nin omzuna dokundu.

Memur kızarmış gözlerle tekrar ona baktı.

"Tamam, Tink, kenara çekilme zamanı. Sanırım bundan sonrasını ben devralsam daha iyi olacak."

Yüz On İki

Bryant taksiden indiğinde saat neredeyse on birdi.

Patronu kontrol için hastaneye gitmesi konusunda ısrar etmişti ama o, patronunun çağırdığı taksiyi geri çevirmişti. Halatın ilk sarsıntısından dolayı bileği biraz sertleşmişti ama rugby sahasında geçirdiği yıllar ona hiçbir şeyin kırılmadığını ve Peter Drake'i ve cehennemden gelen haftayı geride bırakmadan önce yapması gereken bir şey olduğunu söylemişti.

Damon Crossley kapıyı ikinci çalışında açtı. "Ne oluyor lan?..."

"Oh, Damon, kapa çeneni ve geçmeme izin ver," dedi Bryant, sert adam rolünü oynayacak hali yoktu. Aç ve yorgundu ve Jenny'ye arabadan hâlâ bahsetmemişti.

Bryant ne yapacağını uzun uzun düşünmüştü, özellikle de ayak bileğinde bir tuzakla ormanda tek başına otururken.

Bryant, Alice Lennox'u Richard Harrison'ın öldürdüğünü ve Peter Drake'in itirafına rağmen suçsuz olduğunu biliyordu. Richard kendi çarpık zihninde, masum bir kızın canını almakla tam da Peter Drake'in kendisinin yapmasından korktuğu şeyi yaptığını anlamamıştı. Sadece adamın Wendy'yi korkunç bir şekilde öldürdüğü için daha fazla cezalandırılması gerektiğini görmüştü. İntiharının, yaptıklarının suçluluğundan mı yoksa kızını korumak için öbür dünyaya ulaşmak için mi olduğunu Bryant kesin olarak söyleyemiyordu ama ikisinin bir karışımı olduğundan şüpheleniyordu.

Richard kızının yaşadığı dehşet, dehşet ve acıdan kendini asla kurtaramamıştı. Her gün bunu yeniden yaşamış ve suçluluk duygusunun bir zamanlar olduğu gibi düzgün bir insanı yiyip bitirmesine izin vermişti.

Bryant'a göre bilgi, Alice Lennox'un vahşice öldürülmesi suçundan kendisini aklayacak hiçbir şey yapmamıştır.

İçindeki geçmeyen his dışında elinde hiçbir kanıt yoktu. Şüphelerinin peşinden giderse, yeterince yüksek sesle bağırırsa birilerinin onu dinleme ihtimali vardı. Suçla itham edebileceği kimse yoktu.

Çünkü adam ölmüştü. Alice Lennox'un ailesi bu olayı asla kapatamayacaktı.

Peter Drake'in tekrar sokaklarda dolaşmasına izin verilecek ve Crossleys bir daha asla huzur yüzü göremeyecekti. Siyah ve beyaz adalet arayışında pek çok hayat mahvoldu.

Diğer şekilde, gerçeği bilmenin yükünü sadece o taşıyordu.

Bryant, Tina'nın kocasını öldürmeye kalkışmadan önce oturduğu boş alana baktı; sevdiği kadını korumak için çivi gibi sert davranan adam.

"Demek piç yine saldırdı, öyle mi?" Crossley düşmanlığını bir kat daha azaltarak sordu.

Ve son kararını da burada verdi.

"Evet Damon, Peter Drake yine saldırdı. Her şeyi itiraf etti."

Bryant evden çıkarılmadan önce kendisini boktan polis ve boktan şartlı tahliye kurulu hakkındaki saldırılara hazırladı.

Damon alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı ve Tina'nın pencere kenarındaki boş alanına hüzünle baktı.

"Suçlamaları düşürme ve onu eve getirme zamanı, Damon," dedi Bryant yorgun bir sesle.

Damon hiçbir şey söylemedi.

"Kendine güzel bir yara açmışsın dostum. Cesaret isterdi ama onu yıllardır güvende hissettiği tek yere geri koymaya çalışırken kendini pek umursamadın. Onun özgür olduğu düşüncesinin bile içine Tanrı korkusu saldığını biliyordun ve kendini güvende hissetmesi için yapabileceğin tek şey buydu."

Damon kanepeye çökmeden önce uzun bir nefes verdi. "Her zaman bekliyordu, görüyorsunuz," diye açıkladı. "Her gün bir gün özgür olacağını biliyordu. Bu korku onun hayatını şekillendirdi."

"Artık korkmasına gerek yok. Bir daha asla gün yüzü göremeyecek."

Damon yüzünü örten ellere doğru, "Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı.

"Karakolda ciddi bir dayağa hazırlıklı olun ama onlara sadece gerçeği söyleyin. Bunu bekliyorlar."

Bryant boş alana baktı.

"Ve sonra gidip Tina'yı eve getirme zamanı." Damon Crossley ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Sen iyisin," dedi. "Diğer piçler gibi değilsin." Bu gerçekten de büyük bir övgüydü.

Verdiği karar her zaman aklına takılacaktı. Adaletin gri alanına adım atmıştı ve etrafındaki herkes için doğru olanı yaptığı konusunda kendini teselli ediyordu.

Ve onun için bu yeterli olacaktı.

Yüz On Üç

Kim, babasını, Tyler Short'u, Samantha Brown'ı ve Jake Black'i öldürmekle suçladıktan çok sonra Britney'i düşünmeye başlamıştı.

Britney sorgulama sırasında avukat hakkından feragat etmişti ve Kim ısrar etmek istemişti ama bu onun haddi değildi. Kızın kendisini temsil etmesi için atanan kimseye güvenmeyeceğini tahmin ediyordu. Herkes bir yabancıydı, bir zombiydi ve zombilere güvenilmezdi. Britney sorgu odasında karşısında oturup suçlarını özgürce detaylandırırken çok daha genç görünüyordu.

Babasının kendisine nasıl ulaştığını ve bunun sadece Himley Park'ta onunla karşılaştığında öfkesi onu ele geçirdi ve onu suya itip yere yatırdı. Onu tekrar görmek, hem annesinin hem de babasının onu terk edişini, çocukken hissettiği yalnızlığı ve çaresizliği geri getirmişti. Sadece hayatta kalmaya çalışırken yıllarca gömdüğü duyguları. Kim, Britney'nin öfkesini adamın zayıf yapısıyla karşılaştırmış ve fiziksel olarak ondan nasıl üstün olduğunu anlamıştı.

Samantha'ya bir ev hediyesi götürmenin ne kadar kolay olduğunu anlatmıştı. Eski arkadaşı onu gördüğüne sevinmiş gibi davranmıştı. Ama bunun sadece bir rol olduğunu biliyordu. Jake, Sammy'nin onu kullanıp sonra da terk eden başka biri olduğunu açıklamıştı. Konuşmuşlar, gülmüşler, hasret gidermişler ve Britney Sammy'yi ayak masajı için yatağa uzanmaya ikna etmişti; bu, üniversitenin otoparkında ayakta geçirdikleri uzun bir günün ardından birbirlerine yaptıkları bir şeydi. Sammy'nin gözleri kapandıktan sonra bıçağı almış ve boğazını kesmişti.

Tyler'ı bulmak yeterince kolay olmuştu. Britney, Sammy'yi Unity Çiftliği'ne kadar takip etmeden önce Dudley'deki Subway'den ara sıra bedava yemek aşırdığını birlikte geçirdikleri zamandan biliyordu. Çiftlikten parasız ve kalacak yeri olmadan ayrılmıştı. Sadece birkaç gün beklemek zorunda kalmıştı.

O gelmeden önce. Onu konuşmak için gölde buluşmaya ikna etmişti. İlk başta onu geri dönmesi için ikna etmeye çalışmış ama o bunu reddetmiş ve böylece kendi kaderini belirlemişti. O gün, Unity Çiftliği'ndeki kültürde olduğu gibi, bir gün önceki fırtınada kendi ayakkabıları ıslandıktan sonra Sheila'nın ayakkabılarını ödünç aldığını itiraf etmişti.

Britney artık bir hapishane hücresinde yaşayacaktı, ancak Kim, Kane'le biraz zaman geçirmeye gerçekten ihtiyacı olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Bütün bunları tek başına nasıl çözebilirdi ki? Jake'i öldürmeden önce onun ne olduğunu gerçekten görmüş müydü? Eğer öyleyse, bununla nasıl yüzleşecekti? Jake zihnindeki tanrısal statüsüne geri döndüğünde sonradan pişman olacağı bir anlık öfke patlaması mıydı bu? Aynı soru. İdolünün ölümünden sorumlu olduğu gerçeğiyle nasıl yüzleşecekti?

Onu şarj etme sürecinde hiçbir keyif yoktu. Kim normalde hissettiği başarı duygusundan bile yoksundu. Sadece işini yaptığını biliyordu. İdeal bir dünyada, hapse attığı her insandan nefret ederdi; onları hor görür ve bir daha asla aklına getirmezdi.

Ama Britney Murray için durum böyle değildi. Kız erken yaşta zarar görmüştü ve bu da onu ait olacağı bir yer, onu hayal kırıklığına uğratmayacak bir grup insan aramaya itmişti. Ama onu yüzüstü bırakmışlardı. Jake Black, kendisine haksızlık ettiğini düşündüğü insanları cezalandırmak için onu kullanmıştı.
Onun güvensizliklerine ve zayıflıklarına masaj yapmıştı.
onun ince rehberliğine karşı koyacak gücü yoktu. Ona kimseyi öldürmesi için talimat vermediğini söylediğinde ona inanmıştı. Buna gerek duymamıştı ama adamın kendisinin de Britney kadar suçlu olduğundan hiç şüphesi yoktu. Adam ölmüştü ve bunu asla kanıtlayamayacaklardı. Dava savcılığın olacaktı ama savunma avukatının Kane Drummond gibi birini tanıklık etmesi için çağırmasını umuyordu.

Kim ellerine baktı. Üç duştan sonra Jake Black'in kanının sıcak yapışkanlığını hâlâ ellerinde hissedebiliyordu. Onu kurtarmak için elinden geleni yapmış olmasına rağmen, vücudundaki tek bir kemik bile öldüğü için üzgündü. Onu doğrudan suçlarla ilişkilendirmek için mücadele edeceklerini biliyordu ve genç zihinleri şekillendirmeye ve çarpıtmaya devam etmek için özgür kalacaktı.

Unity Çiftliği'nde daha fazla sorgulama yapılacaktı ama Kim'e göre orada başka hiç kimse tarafından ciddi bir suç işlenmemişti. Kim'in bildiği kadarıyla ne bir suç ortağı ne de bir suç ortağı vardı ve görünüşe göre kimse orada zorla tutulmuyordu. Hilda, Britney'nin gerçek kimliği hakkında bilgilendirilecekti.
motivasyonları ve diğer yaşlıların ortaya çıkarılması için çaba gösterilecektir, Çiftliğin savunmasız hedefleri. Son olaylar Unity Farm'ı bilinmezlikten çıkarıp hedef tahtası haline getirmişti. Bu noktadan sonra yakından izleneceklerdi. Lorna'nın günlük işleri devraldığını anladı.

Britney'nin işlediği suçlar ve Jake'in ölümüyle yüzleşirken Çiftlik'i yönetmeye devam ettiler.

Penn, Josie'den annesinin sağ salim döndüğünü bildiren bir telefon almış ve her iki taraf da duygusal özürler diledikten sonra birbirlerinin kollarına atılıp ağlamışlardı. Belki de Unity Çiftliği'ndeki bazı insanların ihtiyacı olan tek şey buydu, onları seven insanların hatırlatılması. Kane şu anki işine devam etmek istiyorsa, muhbir rolü için başka birini işe alması gerekecekti.

Britney gözaltındayken, önceki akşam geç saatlerde onu arayıp bilgi vermişti. Çok az şey söylemiş olmasına rağmen
Kız için duyduğu üzüntü aralarındaki çizgi boyunca uzanıyordu. Jake Black'in ölümü için böyle bir üzüntü göstermemişti ve kız bunun nedenini anlamıştı.

"Graham Deavers senin kardeşindi, değil mi?" diye sormuştu nazikçe.

Stacey, Graham Deavers ile yüz yüze geldiğinde bağlantıyı kurmuştu.
Kane depoda ilk kez konuştu. "Yarısı," diye
yanıtladı Kane.

"Bu yüzden tarikatlar hakkında bu kadar çok şey biliyorsun. Graham ayrılmak mı istedi?"

Kim, sessizliğin, kendisine açılma konusundaki kararsızlığından kaynaklandığını biliyordu.
Onu.

Kane onu şaşırtarak, "Graham grubun dilencilerinden biriydi," dedi. "Okulu bırakmıştı ve vasıfsızdı ama yine de işe yarıyordu. Pirinç ve fasulye ile geçinen ve her gün dilenebildiği kadar para dilenmeye gönderilen ucuz bir bedendi. Tek avantajı ona ulaşabilmemdi. Onu görebiliyordum. Tarikatların nasıl işlediğini öğrenirken neredeyse her gün onunla konuşuyordum. İnanmaya başlamıştı.
Ben."

"Ne zamana kadar?" Kim, bu hikâyenin sonucunu bilmesine rağmen nefesinin göğsünde toplandığını hissederek sordu.

"Ta ki Jake'e ayrılmayı düşündüğünü söyleyene kadar. O günün ilerleyen saatlerinde çatıdaki olukların bir bölümünü tamir etmesi istendi."

"Kane, ben..."

"Christopher Brook da benim yüzümden gönderildi. Orada bir şeyler olduğu konusunda ısrarcıydım. Biri beni dinleyene kadar kendimi sıkıntıya sokan bendim. Ben..."

"Bu yüzden mi yalnız çalışıyorsun, neden polisi işe karıştırmıyorsun?" diye sordu, sonunda her şeyi anlamıştı, onlara karşı agresif tepkisi de dahil

gizli bir memur göndermiş.

"Benim yüzümden başka kimse zarar görmeyecek."

Kim gözlerini kapadı ve Tiffany'ye zamanında ulaştığı için Tanrı'ya şükretti.

Onun acısını hissedebiliyordu ama bu, aklındaki ve telefon görüşmesinin gerçek nedeni olan soruyu sormasını engellemeyecekti.

"Biliyor musun Kane, o polis memurunu geri getiremezsin ama şu anda biri için bir iyilik yapabilirsin."

Sessizlik. "Dinliyorum."

Kim ona ne istediğini söyledi ve görüşmeyi sonlandırdı.

Soruşturma sırasında, hayatını kaybedenlerden çok daha fazla kurbanı ortaya çıkarmışlardı. Eric Leland ve annesini düşündü. Kadına olan nefreti hiç azalacak mıydı? Çiftlikle olan bağı ve ölü bir adama olan sadakati, normal bir hayat sürmesine yetecek kadar azalacak mıydı?

Sammy Brown ve Tyler Short'u düşündü; birinin sevgi dolu bir ailesi vardı, diğerinin ise hiçbir şeyi yoktu. Geçmişlerinin bir önemi yoktu. İkisi de savunmasızdı ve ait olmak istiyorlardı. Her ikisinin de cenaze törenleri önümüzdeki hafta yapılacaktı. Her ikisine de katılacaktı ve Tyler Short'un cenazesine katılıp katılamayacaklarını soran Myles ve Kate Brown da katılacaktı. Tek suçu en büyük kızlarına aşık olmak olan yalnız bir genç adama saygılarını sunmak istemeleri onu çok etkilemişti.

Sophie Brown'ı düşündü. Stacey ve Penn'in depoda gördüklerini açıkladıkları şey karşısında yaşadığı şoku hatırladı. Bu
Jake'in Sophie üzerinde uzaktan böylesine tam bir kontrol kurması hem rahatsız edici hem de dehşet vericiydi. Sophie artık eve dönmüştü ve Kane aileye yardım etmesi için bir kadın meslektaşını tavsiye etmişti. Bunu kabul etti.
Sophie onun söyleyeceği hiçbir şeye güvenmezdi. Zavallı kız kardeşinin öldürüldüğünü öğrenmişti ve yepyeni bir dünyada yolunu bulmaya çalışmak zorundaydı. Kim, Brown'ların bunun kısa bir süreç olmayacağını bildiklerinden emindi. Eski Sophie'ye kavuşmaları yıllar sürebilirdi, tabii eğer kavuşabilirlerse. Tüm aile bir yandan Samantha'sız bir hayata alışmaya çalışırken bir yandan da sisin içinden bambaşka bir Sophie'nin çıkabileceğini düşünmek zorunda kalabilirdi. Ailenin Unity Çiftliği'yle olan ilişkilerinin etkisinden kurtulabileceğinden şüpheliydi.

Kim'in artık anladığı bir şey varsa, o da bir tarikata dahil olmanın her zaman iz bıraktığıydı. Sophie'nin iyileşmek için uzun bir yolu vardı. Bitti

Zamanla kendi düşünceleriyle, kendi fikirleriyle başa çıkmayı öğrenmek zorunda kalacaktı. Kendi kararlarını vermenin, yabancıların arasında yaşamanın ve günlük stresle başa çıkmanın baskısıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Bu düşünceler onu Peter Drake'e götürdü ve Bryant'a söylememiş olmasına rağmen, Alice Lennox cinayetini itiraf etmesinin gerçek nedeninin bu olduğunu hissetti.

Hapishanede geçirdiği yaklaşık yirmi altı yılın ardından Peter Drake artık akıl hastanesine yatırılmıştı. Özgürlüğünü kaybetmişti ama anladığı bir dünyanın parçasıydı. Rutini biliyordu, mahkumları tanıyordu, gardiyanları tanıyordu. Her ayın ikinci Perşembe günü akşam yemeğinde ne yiyeceğini muhtemelen biliyordu. Hücresi onun hapishanesiydi ama aynı zamanda güvenliğiydi. Her iki vakada da aktarılan unsurlar vardı.

Bryant'ın verdiği kararla mücadele edeceğini biliyordu ama hangi yolu seçerse seçsin onu destekleyecekti. Çünkü artık arkadaşların böyle yaptığını biliyordu.

*

Böylece ifadeler yazılmış, ekibi hafta sonundan geriye kalanların tadını çıkarmak ve Bryant'ın durumunda yeni bir araba aramak üzere evlerine gönderilmişti.

Ofisteki tahtalar silinip temizlenmişti ve yapılacak tek bir şey kalmıştı, diye düşündü, kapıda bir figür belirdiğinde.

"İçeri gel, Tink, ve otur."

Tiffany titrek bir gülümsemeyle söyleneni yaptı.

Kim ifadesini birkaç kez okumuştu. Doğru, gerçeklere dayalı ve arkasındaki duygulara dair hiçbir ipucu taşımıyordu. Tiffany bir profesyoneldi ve Kim buna saygı duyuyordu.

"Ee, nasılsın?"

"Ben iyiyim patron. İşe dönmek için
sabırsızlanıyorum." Biraz fazla parlak ve
biraz fazla hızlı.

"Evet, Tink, istediğimi düşündüğün cevap için teşekkürler, ama şimdi gerçeği öğrenmek istiyorum."

"Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum," diye ağzından kaçırdı ve sonra gözlerini kaçırdı. Kim'in beklediği şey bu değildi.

"Biliyor musun Tink, ben de aynı şekilde hissediyorum."

Tiffany'nin gözleri kocaman açıldı. "Ama tarikatla ilgili hiçbir şey bulamadım. Hiçbir şey ortaya çıkarmadım..."

Kim, "Tink, bütün bu süre boyunca katille birlikteydin ve seni oraya ben koydum," dedi.

Tiff ağzını açtı ama Kim elini kaldırdı.

"Hayır, dinle. Hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığım bir duruma girmene izin verdim, hayır ikna ettim. Seni tehlikenin ortasına attım çünkü bu tür yerlerin ne tür zararlar verebileceği konusunda bilgisiz ve cahildim. Seni oraya ben gönderdim ve bunun için özür dilerim."

"Ama yardım etmek istedim. Benden istediğin için gururum okşandı ve ben iyiyim, yaralanmadım ve artık hayatım normale dönebilir."

Pek sayılmaz, diye düşündü Kim, kollarını kavuşturarak.

"Peki, Jake sana ne tür şeyler söyledi?" diye sordu. "Aah,

hepsi saçmalıktı," dedi gözlerini kaçırarak. "Hepsi mi?"

Kim araştırdı.

"Evet, evet, dinlemedim..."

"Tink, sana karşı dürüst davrandım ve karşılığında aynı nezaketi göstermeni rica ediyorum."

Tiffany derin bir nefes aldı.

"Annemin kardeşlerimi bana tercih etmesinin benim suçum olmadığını söyledi. Onları daha çok sevmesi benim suçum değilmiş."

"Peki ya o?"

"Benim yerime Ryan locada," dedi yarım bir gülümsemeyle.

Kim bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığı için

kaşlarını çattı. "Bu önemli mi?" "Evet, öyle sayılır."

"Yani onu dinledin mi? Jake söylediği her şeyi dikkate almanı mı sağladı?" Kim sordu.

"Sanırım öyle. Biliyor gibiydi..."

"Aile ilişkilerini hedef almanın duygusal kırılganlığa giden en hızlı yol olduğunu biliyor gibi görünüyor. Bu onun en sevdiği parti numarası."

Tiff şaşırmış görünüyordu.

"Ama seni nasıl kandırdı, Tink?"

"Bence işin içine girdiğiniz andan itibaren kendinizi önemli hissediyorsunuz. Sevildiğinizi, istendiğinizi hissettiriyorlar. Söylediğiniz her şeye değer verildiğini, sizi istediklerini hissettiriyorlar. Önemli olduğunuzu hissettiriyorlar."

Kim nazikçe, "Sen bizim için her zaman önemliydin, biliyorsun," dedi.

Tiffany sertçe yutkundu. "Biliyorum ve sanırım ben de bunu hissettim. Bu beni ayakta tuttu. Neden orada olduğumu biliyordum ve sanırım bu düşmemi engelledi.

kenara. Bu çok kolay olurdu."

Kim midesinden yükselen suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı.

Farkında olmadan bu kızı hem fiziksel hem de psikolojik olarak tehlikeye atmıştı. Tiffany'nin yardım etme hevesi, kendisine yönelik tehlikeleri görmesini engellemişti.

Tiffany Unity Çiftliği'ne sadece birkaç günlüğüne gitmiş olabilir ama bu etki kızın kendisinin bile anlayamayacağı bir şeydi.

Ve Kim onu ikinci kez hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Kane Drummond'ın gölgesi kapı aralığında belirdi.

"Tink, seni tanıştırmak istediğim biri var."

*

Öldüren Zihin'i sevdiyseniz ve Kim Stone'un sıradaki kitabını öğrenmek için sabırsızlanıyorsanız, Angela Marsons'ın e-posta listesine kaydolun ve bir sonraki kitap çıktığında ilk siz haberdar olun!

Buradan kaydolun!

Angela'nın E-posta Kaydı

Angela'nın en son yayınlarından haberdar olmak ister misiniz? Buradan kaydolun!

E-postanızı asla başka biriyle paylaşmayacağımıza ve yalnızca yeni bir kitap çıktığında sizinle iletişime geçeceğimize söz veriyoruz.

Angela Marsons tarafından yazılan kitaplar

Dedektif Kim Stone'un ilk filmi FIRST BLOOD

Dedektif Kim Stone serisi 1. SESSİZ ÇIĞLIK
2. KÖTÜ OYUNLAR
3. KAYIP KIZLAR
4. ÖLÜLERİ OYNAYIN
5. KAN HATLARI
6. ÖLÜ RUHLAR
7. KIRIK KEMİKLER
8. ÖLEN GERÇEK
9. ÖLÜMCÜL SÖZ
10. ÖLÜ ANILAR
11. ÇOCUK OYUNU
12. ÖLDÜREN AKIL

Diğer Kitaplar DEAR
MOTHER THE FORGOTTEN
WOMAN

Sesli olarak mevcuttur

Dedektif Kim Stone'un ön kitabı FIRST BLOOD (İngiltere ve ABD'de mevcut)

Dedektif Kim Stone serisi 1. SESSİZ ÇIĞLIK SILENT SCREAM (İngiltere ve ABD'de mevcuttur) 2. EVILIL GAMES (İngiltere ve ABD'de mevcuttur) 3. LOST GIRLS (İngiltere ve ABD'de mevcuttur) 4. PLAY DEAD (İngiltere ve ABD'de mevcuttur) PLAY DEAD (İngiltere ve ABD'de mevcut) 5. BLOOD LINES (İngiltere ve ABD'de mevcut) BLOOD LINES (İngiltere ve ABD'de mevcut) 6. BLOOD LINES (İngiltere ve ABD'de mevcut)
DEAD SOULS (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur) 7. KIRIK KEMİKLER (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur) 8. DYING TRUTH (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur) 9. FATAL PROMISE (Birleşik Krallık ve

ABD'de mevcuttur) FATAL PROMISE (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur) 10. FATAL PROMISE (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur) DEAD MEMORIES (Birleşik Krallık ve ABD'de mevcuttur) 11. CHILD'S PLAY (İngiltere ve ABD'de mevcut)

Diğer Kitaplar DEAR MOTHER (İngiltere ve ABD'de mevcuttur) THE FORGOTTEN WOMAN (İngiltere ve ABD'de mevcuttur)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.